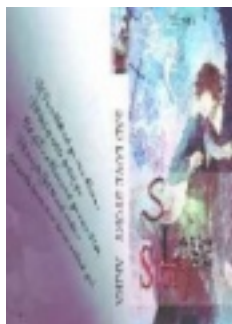

Sad Love Story

Contents

Sad Love Story	1
1. Q.1 - Chương 1: Hận	2
2. Q.1 - Chương 2: Âm Mưu Của 2 Đứa Trẻ	3
3. Q.1 - Chương 3: Tâm Sự Của Ahin	5
4. Q.1 - Chương 4: Hôn Ước	7
5. Q.1 - Chương 5: Gặp	9
6. Q.1 - Chương 6: Sắp Bị Phát Hiện!	11
7. Q.1 - Chương 7: M.a?!	13
8. Q.1 - Chương 8: Dọa	15
9. Q.1 - Chương 9: Nỗi Buồn Của Akira	17
10. Q.1 - Chương 10: Quá Khứ Của Akira	19
11. Q.2 - Chương 1: Hoàng Từ Nước Láng Giềng	21
12. Q.2 - Chương 2: Ngôi Nhà Bị Bỏ Hoang	23
13. Q.2 - Chương 3: Hôn Ước Bị Thay Đổi	25
14. Q.2 - Chương 4: Ngày Mất Tất Cả	27
15. Q.2 - Chương 5: Mẹ	29
16. Q.2 - Chương 6: Ghen	31
17. Q.2 - Chương 7: Kế Hoạch Giải Cứu	32
18. Q.2 - Chương 8: Kho Báu Vô Giá – Món Quà Của Trái Tim	34
19. Q.2 - Chương 9: Bài Hát Của Ác Quỷ Và Thiên Thần	35
20. Q.2 - Chương 10: Cổ Tích Ngày Xưa	37
21. Q.3 - Chương 1: Ahin Thay Đổi – Thiên Thần Gãy Cánh	41
22. Q.3 - Chương 2: Sự Thật Phũ Phàng	43
23. Q.3 - Chương 3: Chúc Mừng Sinh Nhật Akira	45
24. Q.3 - Chương 4: Trái Tim Của Ác Quỷ	46
25. Q.3 - Chương 5: Thiên Thần Không Biết Cười	48
26. Q.3 - Chương 6: Chị Em Hay Kẻ Thù ?	50
27. Q.3 - Chương 7: Tạm Biệt Cậu, Zen...	52
28. Q.3 - Chương 8: Vì Chúng Ta Là Chị Em	54
29. Q.3 - Chương 9: Tôi Yêu Cậu Nhiều Lắm	56
30. Q.3 - Chương 10: Ngoại Truyện: Cổ Tích Mùa Đông	58

Sad Love Story

Giới thiệu

Nhan đề của truyện dường như đã nói cho ta biết đôi điều về nội dung của truyện, đó là câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sad-love-story>

1. Q.1 - Chương 1: Hận

____ Vương quốc Belinda ____

Trên dãy hành lang dài của cung điện, có 1 cô gái nhỏ đang bước đi, trên người cô mặc y phục rất bình thường nhưng lại tỏa ra 1 khí chất trang nghiêm, quý phái, đôi mắt cô màu đỏ máu, lạnh lùng, khuôn mặt không chút cảm xúc khiến những người hầu đi xung quanh luôn cảm thấy sợ sệt, người cứ run cầm cập. Cô dừng chân trước một cánh cửa lớn, to và đẹp, những họa tiết trên đó được thiết kế rất tinh xảo, cô mở cửa và bước vào. Sầm!- Cánh cửa bị đóng lại một cách thô bạo. Cô đảo mắt nhìn quanh phòng, chợt dừng lại trước một người phụ nữ đang ngồi trên giường. Đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp với mái tóc dài vàng óng ánh, đôi mắt màu xanh lá cây đang nhìn cô chằm chằm. Cô nhếch môi, bước tới gần và.. ôm chầm lấy người phụ nữ đó.

-Mẫu hậu! Con rất nhớ người!- Akira cười nói, 1 nụ cười rất khó gặp vì cô luôn lạnh lùng với những người xung quanh.

-Mẫu hậu cũng rất nhớ Akira- người phụ nữ được gọi là mẫu hậu cũng mỉm cười lại, 1 nụ cười nhẹ nhàng nhưng ấm áp.

-Mẫu hậu, người biết không? Hôm nay con lại được thầy giáo khen đó!- Akira cười tí mắt

-Mẫu hậu rất tự hào về con- Mẫu hậu vừa xoa đầu vừa khen Akira.

Hai người họ cứ vui vẻ cười nói với nhau..

Chợt..

...

Cạch!

Cánh cửa khẽ mở, tiếng động rất nhỏ nhưng cũng đủ khiến Akira chú ý.

Khoan đã! Đó là..

..khuôn mặt Akira bỗng tái nhợt..

Nhận thấy sự khác lạ trên khuôn mặt của Akira, người phụ nữ bất giác nhìn về phía Akira đang nhìn. Một chút sự ngạc nhiên thoáng hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng rồi cũng lấy lại được vẻ điềm đạm, hiền hậu như trước, hoàng hậu Jelsy khẽ mỉm cười, nói:

-Ahin, sao con lại đứng ngoài đó?

Ahin hơi e dè, đưa mắt liếc nhìn Akira và mẫu hậu. Hoàng hậu Jelsy vui vẻ, chìa tay ra phía trước:

-Lại đây! Cùng chơi với chúng ta nào!

Nghe xong, Ahin mừng hớn hử bước vào phòng.

...

Nhưng ngược lại với Ahin, sau khi nghe xong câu đó, Akira mặt đã tái nạy lại càng xanh hơn. Bây giờ, cô có rất nhiều cảm xúc khác nhau, ghen ghét có, hờn giận có, khinh thường cũng có. Cô đứng phắt dậy, gương mặt lạnh như băng, giọng nói không một chút cảm xúc liếc nhìn Ahin:

-Con có việc bận, hẹn gặp lại mẫu hậu sau! Mong lần khác sẽ được chơi cùng với Ahin!

Nói xong, cô bỏ đi..

Nhưng đâu ai biết rằng..Ahin buồn như thế nào khi Akira không muốn nói chuyện với mình

_____ o0o _____

Sau khi bước ra ngoài, tâm trạng của Akira cũng không khá hơn Ahin là mấy. Cô cũng đã từng rất quý Ahin, rất thích chơi với nó nhưng từ khi Ahin ra đời, phụ hoàng luôn lạnh nhạt với Akira, chỉ quan tâm đến nó. Bây giờ, nó lại cướp luôn tình cảm của mẫu hậu dành cho cô. Cô bước đến vườn hoa anh đào, ở đây cô đã có rất nhiều kỉ niệm với Ahin (và 1 người nữa, sau này sẽ biết), nhưng rồi nó cũng sẽ biến mất theo thời gian mà thôi.

Lạ quá! Mặc dù muốn thế nhưng sao lại chẳng thể quên được. Phải chăng cô vẫn quý nó hay là vì nó là em gái cô?!

Không!

Nó đã cướp tất cả mọi thứ của cô, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho nó..Không bao giờ!

Akira ngồi xuống bên gốc cây, bây giờ cô lại có một cảm giác khác khi ngồi đây, không phải ghen ghét hay thù hận nữa, mà là 1 cảm giác rất buồn, rất buồn, buồn không thể tả xiết khi nhớ về kỉ niệm của 2 đứa.

..Tách..

Nước mắt cô khẽ rơi, cô co gối lại, úp mặt vào đó mà khóc nức lên, miệng cứ lẩm bẩm lại một câu:

“Trả mẫu hậu, phụ vương lại cho ta”

2. Q.1 - Chương 2: Âm Mưu Của 2 Đứa Trẻ

~o ~Cùng lúc đó, tại một góc khuất trong vườn hoa anh đào ~o

~_Này! Mình không vào được đó đâu! - Một giọng nói trẻ con vang lên.

_Sao lại không được? - Một đứa trẻ khác nói.

_Đó là nơi cấm mà!

_Hình như ở đó có người bị giết nhỉ?

_Ừ, nghe nói là thế.

_Ác nhỉ?

_Ác quá! Ác quá!

_Sẽ có ma?

_Đúng!

Nói đến đây, trong đầu hai đứa trẻ nảy ra một ý tưởng “trong sáng”...

_Xin phép là vào được, chị ấy quý ta mà- Một trong hai đứa trẻ nói.

_Chắc chị ấy ở gần đây thôi- Đứa còn lại nói.

_Đi! Em rất thích vụ này!

Dứt lời, hai đứa trẻ liền chạy đi...

...

_Kia rồi!- Sau khi tìm được người hai cô bé đồng thanh nói lớn.

_Khoan đã! Chị ấy đang khóc kìa!- Cô bé có mái tóc màu đen cùng đôi mắt màu xám nói.

_Tội nghiệp, chắc bị nguyên rồi- Cô bé có ngoại hình cũng giống y như vậy nói, hai người này có lẽ là chị em sinh đôi.

_Chị đã thấy nó đấy!- Hina nói, khuôn mặt bí hiểm.

_Em cũng vậy, sợ nhỉ?- Hime tiếp lời, biểu cảm trên khuôn mặt không khác Hina là mấy.

_Sợ quá! Sợ quá!- Hina trả lời, tỏ vẻ hứng thú.

_Hắn tới để giết người nữa đấy!- Hime cũng hưng phấn không kém.

Bỗng từ phía sau có bóng một cô gái có mái tóc màu nâu đậm và đôi mắt cùng màu xuất hiện.

_Hai đứa đang nói cái quái gì đấy?!- Cô gái đó quát lớn khiến cả hai cô nhóc đang nói chuyện “mờ ám” phải giật mình, hai cô bé từ từ quay lại phía đằng sau và hét lớn.

_Á! Martha cũng đáng sợ nữa!- Hina và Hime hét lên rồi chạy tới chỗ Akira đang ngồi.

_Hai đứa nói cái gì hả?!- Martha tức giận hét với theo, cô rất muốn chạy theo cho hai cô nhóc đó một trận nhưng tụi nó đã chạy vào khu vườn hoa anh đào - là nơi mà những người như cô không bao giờ được phép bước đến nên cô đành phải hậm hực bỏ đi.

...

Đang ngồi suy nghĩ, Akira cảm nhận có ai đó đang tiến về phía mình, cô ngẩng đầu lên.

Là Hina và Hime!

Cô khẽ mỉm cười. Phải rồi! Cô vẫn còn hai cô bé cơ mà! Hai người lúc nào cũng bí hiểm nhưng lại rất thú vị, hai người còn lại vẫn còn yêu cô, hơn cả mẫu hậu...

_Akira! Akira!- Hai cô bé nói lớn.

_Huh? Chuyện gì?- Cô giật mình, mãi suy nghĩ nên không biết hai cô bé đã đứng trước mặt mình từ lúc nào.

_Bọn em muốn tham quan nhà kính Vivian!

_Chị dẫn tụi em đi đi!

Hai cô bé hớn hở, kéo kéo giật giật tay áo của Akira trông thật dễ thương và đáng yêu làm sao.

_Được rồi! Cùng đi nào!-Akira cười.

Cô đứng dậy, nắm tay hai đứa trẻ dẫn đi.

~~o0o~~ Nhà kính Vivian ~~o0o

~~_Này này!- Hime kéo tay áo Hina nói, rồi cô khẽ nháy mắt.

_OK!- Hina cười, một nụ cười nham hiểm.

Đang đi xung quanh khu nhà kính để tham quan thì Hime kéo kéo tay áo Akira.

_Gì thế?- Akira cúi đầu xuống hỏi.

_Mình chơi trò đổi đi!- Hime cười tươi nói.

_Uhm, được thôi!- Akira gật đầu.

__Chị nói trước đi!

__ “Trúc xinh trúc đứng đầu đình

Em xinh em đứng một mình cũng xinh”- Akira nói.

__ “Nhìn xa cứ tưởng tinh tinh

Nhìn gần mới biết là ma hiện hình”- Hime đáp lại.

__Hả? – Akira ngạc nhiên nhìn con bé, nghĩ “Cái con bé này tính chơi mình sao? Được, nếu em muốn chị sẽ chơi với em đến cùng” Akira cười nham hiểm.

__ “Ni cô chải tóc bên bờ suối”- Akira nói.

__ “Hiệp sĩ mù đấm đuổi nhìn Ni cô”- Hime xoa cằm suy nghĩ.

__ “Thư sinh dùi mài học kinh sử

Gắng công cố gắng ắt thành danh”

__ “Học hành như cá kho tiêu

Kho nhiều thì mặn học nhiều thì ngu”

...

Cứ thế, hai chị em cứ đối qua đối lại những câu nhảm nhí, vớ vẩn nhưng cũng không kém phần hài hước

...

Trong khi hai người họ cứ cười đùa vui vẻ với nhau thì Hina đã kịp làm một việc gì đó phục vụ cho kế hoạch trong sáng của cô. Xong việc, cô chạy lại bên cạnh Hime, nói với Akira:

__ Khu nhà kính Vivian này đẹp quá, xem hoài không chán, nhưng em mới nhớ là tụi em có việc bận, hẹn chị khi khác tụi em sẽ xem tiếp. Đi nào Hime!- Hina nói liền một mạch rồi kéo tay Hime bỏ đi

Akira hơi ngạc nhiên vì thái độ của cô bé, nét mặt thoáng chút buồn nhưng rồi cũng bình tĩnh trở lại, gương mặt lạnh lùng như lúc trước. Cô cất bước tiến về phía khu vườn hoa anh đào của mình.

__oOo__

__Thế nào? Thế nào? Lấy được không?- Hime hí hửng hỏi

__Quá được! Em làm tốt lắm nên chị lấy được một đồng luôn nè!- Hina vừa nói vừa giơ một cái bịch nhỏ lên

__Hahaha!- Cả hai đứa cười lớn, khuôn mặt lộ đầy vẻ nham hiểm, kế hoạch “trong sáng” của hai đứa nhóc này sắp được thực hiện rồi.

3. Q.1 - Chương 3: Tâm Sự Của Ahin

Sau khi Akira bỏ đi, Ahin cũng tạm biệt mẫu hậu rồi đi về phía khu vườn hoa hồng của mình cùng Silly và “cục bông” Mimi. Cô dừng lại trước cánh cửa khu vườn, nhẹ nhàng đặt tay lên đó, chỗ cô chạm vào lõm xuống và cánh cửa dần dần mở ra. Cô bước vào khu vườn của mình. Một cơn gió mát rượi thổi qua, mái tóc cô tung bay trong gió, những cánh hoa hồng yếu ớt bị gió thổi bay lung tung khắp nơi. Khung cảnh bây giờ trông thật đẹp làm sao!

Cô đưa tay chạm vào những bông hoa hồng màu xanh dương, kí ức chợt ùa về.

“Đẹp như màu mắt em”

Akira đã từng nói thế với cô khi cô dẫn Akira đến đây chơi lần đầu tiên lúc Akira chưa giận cô.

Sao lại buồn đến như thế?!

Cô được rất nhiều người yêu mến, ai cũng quan tâm đến cô nhưng nếu không không phải là Akira thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cô ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn những bông hoa hồng đỏ rực – bông hoa chị cô thích nhất. Vào ngày đầu tiên Akira đến khu vườn này, Akira đã nhìn nó và mỉm cười. Một nụ cười rất đẹp, nó mang lại cho cô cảm giác yên bình (vì lúc đó Akira là người thân thiết, gần gũi với Ahin nhất, chứ không phải ahin đồng tính đâu nhé), Ahin luôn nghĩ Akira thích bông hoa đỏ vì nó giống màu mắt của chị ấy nhưng vào ngày mà Akira bắt đầu giận cô, chị ấy đã cầm bông hoa hồng đỏ mà cô tặng, nói bằng chất giọng lạnh như băng, nó khiến cô cảm thấy sợ khi nhớ lại lần đó

“Biết vì sao ta luôn thích hoa hồng đỏ không?

vì nó mang một màu đỏ

một màu đỏ của máu cũng giống như màu mắt ta

màu của cái chết”

Ahin giật mình khi nghĩ đến đó, cô đứng dậy “Màu đỏ của máu sao ?” Ahin mơ hồ nhớ lại “Chị thật khó hiểu, Akira!” cô cười nhạt, nói thầm đủ để mình cô nghe. Quả thật, cô chưa bao giờ hiểu nổi Akira, lúc thì tươi cười, lúc thì lạnh như băng “Rốt cuộc là chị đang nghĩ cái gì?” Ahin vừa chơi với Mimi vừa suy nghĩ, thỉnh thoảng lại thấy Mimi lên à không chịu chụp lại làm nó cứ liên tục đập đầu xuống đất. Con mèo không chịu nổi được nữa liền ngược đôi mắt to tròn long lanh vô (số) tội của mình lên cầu cứu Silly. Hôm nay Ahin trông rất lạ (nói chung là không được bình thường), Silly một phần vì lo cho chủ nhân của mình, một phần vì tội nghiệp “cục nhồi bông” kia nên bất chấp tất cả quyết kéo cho bằng được Ahin về phòng mới thôi.

~~o0o~~ Tại vương quốc láng giềng Henriea ~~~o0o

~~Trong thư viện của cung điện, có một chàng trai đang ngồi đọc sách bên cạnh cửa sổ. Đó là một chàng trai cao to có mái tóc đen cùng đôi mắt xám. Bất chợt, anh đứng dậy, tiến đến một cái bàn gần đó, mở ngăn tủ và lấy ra một chiếc vòng. Cái vòng có một hạt rubi đỏ ở giữa và những hạt kim cương màu hồng nhỏ hơn ở xung quanh. Anh cười. Chiếc vòng ấy là của một nàng công chúa lúc nhỏ đã tặng anh để anh luôn nhớ đến cô ấy.

“Chiếc vòng này có màu giống mắt và tóc của tớ

nhìn nó cậu sẽ nhớ tớ”

Lúc cô tặng cho anh cái vòng đã nói như thế và từ đó đến giờ lúc nào anh cũng mang cái vòng bên người mong một ngày nào đó sẽ được gặp lại cô “Akira”-anh khẽ nói đủ để cho chính anh nghe.

Cạnh!

Từ bên ngoài, có một người bước vào.

_Hoàng tử, đức vua muốn gặp ngài!- Người đó nói.

_Ta biết rồi- Zen trả lời.

Anh đeo cái vòng vào tay rồi bước đến chính điện

...

_Zen, con đến rồi à?- Đức vua nói, ông đã ngồi chờ cậu từ nãy giờ.

_Phụ vương, người gọi con có việc gì?- Cậu dường như không quan tâm đến những lời nói của ông là mấy, hỏi vào ngay vấn đề chính.

Ông vua hình như cũng đã quá quen với việc này nên cũng không nói gì nhiều, trả lời cậu ngay lập tức:

_Thật ra là có một chuyện rất quan trọng ta muốn nói với con. Đó là...

~~o0o~~ Hoàng cung Belinda ~~~o0o

~~Akira đang ngồi ngắm hoa anh đào trong khu vườn của mình thì có người bước đến.

_Công chúa, quốc vương cần gặp người!- Người đó nói.

_Người nên biết đây không phải là nơi có thể tùy tiện bước vào (khu vườn hoa anh đào chỉ có người hoàng tộc mới có thể vào, ý Akira là thế)- Akira phớt lờ câu nói của người đó.

_Nhưng quốc vương đang cần gặp người thừa công chúa- Người đó kiên trì lặp lại.

_Nếu thế thì hãy đứng ở đó- Akira chỉ tay về phía dãy hành lang, nói –mà gọi ta!

Mấy người đó không dám cãi lại, vâng lời làm theo, đúng là ý mình có quyền lực mà hành hạ người khác mà!!!!

_Công chúa! Quốc vương cần gặp người!- hít một hơi thật sâu, người đó nói lớn.

_Ta biết rồi, người phẳng đi!-Akira trả lời.

Đợi cho đến khi những người đó đi khuất, Akira mới đứng lên, chậm rãi đi về phía chính điện, tốc độ bây giờ của cô chẳng khác gì một... con rùa. Cô làm thế một phần vì muốn chọc tức phụ vương, một phần vì cô cảm thấy bất an khi bây giờ tự nhiên phụ vương lại gọi cô tới. Đến nơi, đúng như suy nghĩ của cô, mặt phụ vương cô đang đỏ bừng lên vì tức giận, với tốc độ của một người bình thường thì đường đi từ vườn hoa đến đây chỉ mất có ít nhất là năm phút trong khi Akira lại đi ít nhất ba mươi phút mới tới nơi, nhưng vẫn còn hên cho ông vua nhà ta, đáng lẽ là một tiếng thì cô công chúa này mới chịu xuất hiện cơ nhưng Akira thương tình đi nhanh hơn một chút nên mới chỉ có ba mươi phút.

_Uhm, ta đợi con này giờ- Cố nén cơn giận xuống, ông vua điềm đạm nói.

_Muốn gì? Nói!- Akira nói như ra lệnh, dường như cô đang muốn chọc tức phụ vương của mình.

_Thật ra...

4. Q.1 - Chương 4: Hôn Ước

Belinda – Đất nước có nguồn tài nguyên thiên nhiên đa dạng và phong phú, đặc biệt là khai thác hoài mà không hết. Phong cảnh thì khỏi chê, giống như là đang lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh nào đó chứ không phải là đang ở trần gian nữa. Tất cả những điều này khiến cho các nước khác luôn phải ghen tị và rất muốn được sở hữu nó nhưng dù có cho vàng cũng chẳng ai dám đem quân xâm lược. Vì sao ư? Đơn giản vì đây là đất nước đứng thứ nhất về quân đội trên thế giới, lại có thêm Henriea- đất nước đứng thứ hai về quân đội hỗ trợ.

Hôm nay, là một ngày vô cùng đẹp trời, ánh nắng ấm áp chiếu xuống mặt đất, từng tia nắng cứ chạy nhảy lon ton trên đất mẹ thân yêu, một vài tia nắng khác thì cứ nhảy múa trên từng tán lá vẫn còn đọng sương đêm, khung cảnh thật đẹp, thật yên bình làm sao! Bên ngoài thì là thế nhưng bên trong chính điện, có một cuộc nói chuyện đang diễn ra và chẳng hề yên bình chút nào. Một bên thì nóng như lửa (vì tức giận) còn một bên thì lạnh như băng (do quá thờ ơ, vô cảm) thật đúng là bó tay mà...

_Có gì nói lạ!- Akira nói, cô ghét nhất là việc nói chuyện, cô luôn theo chủ nghĩa “ im lặng là vàng” và mỗi khi có người đến nói chuyện với cô thì cô luôn nói với họ rằng “Hãy đứng đây và suy nghĩ về câu “im như nắm mồ” đi!”.

Về phần đức vua, ông vẫn đang cố gắng nuốt cục tức xuống bụng, cuối cùng ông cũng nói được:

_Akira, thật ra chúng ta và nước láng giềng Henriea đã lập hôn ước giữa con và hoàng tử bên đó ngay từ khi hai đứa còn nhỏ. Và bây giờ đã tới lúc, hoàng tử bên nước đó sẽ đến ngay bây giờ vì thế con nên về phòng và thay một bộ khác đẹp hơn đi!- ông vua nhăn mặt nhìn bộ đồ Akira đang mặc, trông nó thật chẳng giống công chúa tí nào.

_Chỉ có thể?- Akira tỏ vẻ không quan tâm là mấy.

_Uhm, chỉ có thể, con có thể đi được rồi- Ông vua nói, vẫn cố giữ bình tĩnh mặc dù rất bực mình vì cách nói chuyện cộc lốc của Akira.

_Hừ, vậy mà cũng bắt người ta đến đây. Thật phiền!- Akira phán một câu tuy nhẹ nhàng nhưng sức câu phá lại khá lớn, khiến cho ông vua một lần nữa mặt mày phải đỏ lên vì tức giận.

Cơn giận của ông đã lên tới mức nguy hiểm rồi. Những người xung quanh phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh cho ông. Nhưng suy đi nghĩ lại, Akira trở nên như thế, tất cả là tại ông.

“Là ta đã sai. Xin lỗi con!”

~~o0o~~ Phòng Ahin ~~o0o

~~_Silly, ta không có bị bệnh, ta muốn ra ngoài chơi!- Ahin tức giận hét lớn vì cô bị nhốt trong phòng từ nãy giờ.

_Nếu không bị bệnh thì tại sao lại thấy Mimi lên mà không chịu chụp làm nó bị u đầu rồi nè hả?!- Silly vừa băng bó cho Mimi vừa nói.

_Chỉ là lúc đó ta đang suy nghĩ thôi mà!- Ahin cãi lại.

_Vậy thì công chúa hãy ngồi yên ở trong này mà suy nghĩ nhé!- Silly kết thúc cuộc đối thoại.

Chắc, nãy giờ Ahin đã làm đủ mọi cách như khóc lóc, năn nỉ, đe dọa, khủng bố tinh thần, ăn vạ rồi mà vẫn không lay chuyển được suy nghĩ của Silly. Thật đáng thương, thôi thì cứ làm theo cách mà ông bà ta đã dạy vậy “chuồn là thượng sách”. Vừa dứt suy nghĩ, Ahin đã nhanh chóng đạp cửa chạy ra ngoài.

_Công chúa!- Silly giật mình, vừa chạy vừa gọi với theo.

...

Đang chạy nửa chừng, Ahin nghe thấy rất nhiều tiếng xôn xao, bàn bạc, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?! Ahin cứ đứng im lặng, những lúc như thế này cô đoán 50% là do Akira, nhưng không có chuyện Akira tự đứng làm náo động cung điện thế này, nên 50% còn lại là do tên nào đã bắt đầu trước.

_Công chúa Ahin!- Silly gọi, cuối cùng cũng đuổi kịp.

“Chết tiệt bị bắt rồi” – Ahin nghĩ rồi định chạy đi nhưng không kịp, cô đã bị Silly tóm lại rồi. Thôi kệ, dù sao cũng bị bắt lại rồi, tiện thể hỏi Silly luôn vậy.

_Silly, có chuyện gì mà mọi người bàn tán dữ vậy?

_À, có hai nguyên nhân. Thứ nhất là do lúc nãy, đại công chúa Akira đã chọc tức phụ vương của người (ta biết ngay mà __=). Thứ hai là do hôn ước của nàng ta với hoàng tử nước Henriha, và hoàng tử sắp đến nên mọi người đang chuẩn bị đó mà – Silly trả lời.

_Hả? Hôn ước sao? Vậy chị ta bây giờ thế nào? Vui hay buồn? – Ahin nghe thấy thế, giật mình hỏi Silly.

_Thần không biết, thần chỉ thấy công chúa Akira vẫn lạnh lùng như ngày nào – Silly nói, rung mình khi nhớ lại khuôn mặt như tảng băng đó.

_Uhm – Ahin gật gù. Đúng là Akira, chuyện như thế mà vẫn có thể bình thản như không

“Akira, em càng ngày càng không thể hiểu nổi chị”

~~o0o~~ Nhà kính Vivian ~~o0o

~~Akira đang ngồi trên cái xích đu nhỏ được treo trên cao, cô đang thổi sáo. Tiếng sáo rất hay nhưng lại mang cho người nghe một cảm giác buồn vô hạn. Đây là bài mà cô thích nhất và cũng là bài mà mỗi khi cầm cây sáo lên cô lại thổi bài đó, vì nó luôn biểu đạt được cảm xúc và tâm trạng của cô lúc đó – buồn. Cô luôn mang một gương mặt lạnh lùng nhưng nó chỉ là mặt nạ được dùng để che giấu những cảm xúc thật đằng sau nó (dù đôi khi có lạnh thật). Bây giờ, tâm trạng của cô rất rối bời – một là vì chuyện của Ahin, cô không biết có nên đối xử như thế với con bé không, mặc dù cô vẫn cảm thấy rất ghét Ahin, rất ghét; thứ

hai là chuyện của cặp song sinh Hina và Hime, không biết là tụi nó định bày chuyện mờ ám gì nữa đây; ba là chuyện hôn ước của cô, cô vẫn nhớ cậu bé ngày xưa, cô không muốn kết hôn với ai khác ngoài cậu, nhưng liệu bây giờ cậu có còn nhớ cô?!

“Ta nhớ cậu lắm!”

~~o0o~~ Henriea ~~o0o

~~Zen đang rất băn khoăn, cậu đã thay xong trang phục và chuẩn bị lên đường nhưng... nếu cậu kết hôn với công chúa khác thì liệu có thể gặp được cô công chúa ngày xưa?!

“Anh muốn gặp em!”

...

Đã gần đến giữa trưa, chiếc xe ngựa cuối cùng cũng đến nơi. Anh bước xuống, tiến vào hoàng cung.

...

_Chào mừng hoàng tử đã đến đây. Hoàng tử đi đường xa chắc đã mệt, hãy về phòng nghỉ ngơi và chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay, chúng ta sẽ bàn chuyện hôn ước lúc đó – quốc vương tươi cười nói rồi ra lệnh cho người hầu đưa Zen về phòng.

...

Nằm trong phòng mãi cũng chán, anh quyết định đi tham quan cung điện một phòng. Đi được một chút thì bỗng Zen dừng lại, ngạc nhiên nhìn phong cảnh nơi đây.

Một vườn hoa anh đào!

Trông nó thật đẹp làm sao!

“Không ngờ ở đây lại có một vườn hoa anh đào đẹp như thế này, trông nó thật tuyệt!”- anh cảm thán.

Anh bước đến dưới một gốc cây, ngồi xuống ngắm nhìn phong cảnh xung quanh. Bỗng dưng anh cảm thấy buồn ngủ, đang định chớp mắt thì...

Bốp!

Có cái gì đó vừa đập vào đầu anh nhưng nó không mạnh lắm nên cũng không khiến anh bất tỉnh (hên thật!). Anh ngược lên, nhìn vật vừa đập vào đầu mình...

Một bàn chân...

Thì ra là có một bàn chân vừa đập vào đầu anh...

Khoan! Cái gì?! Một bàn chân

“Tên to gan nào thế? Người sắp tới số rồi đấy!”

5. Q.1 - Chương 5: Gặp

Akira từ trong khu nhà kính Vivian bước ra. Chợt, cô nhận thấy hình như có người đang ngồi trong vườn hoa anh đào của mình. Lạ quá! Cô chưa nhìn người này trong cung điện bao giờ! Thôi, ai mặc kệ, luật vẫn là luật, không phải người hoàng tộc thì đừng hòng bước vào khu vườn.

Nghĩ đến đó, cô bước đến và... đập anh ta một cái, đáng lẽ định đập mạnh chút nhưng thương tình nương tay đập nhẹ nhẹ vì nếu đập mạnh lỡ có án mạng thì nguy.

~~o~~ End FlashBack ~~o

~~_Người nghĩ người đang làm cái quái gì hả? Có biết ta là ai không?- Zen tức giận hét lên.

_Không!- Akira bình thản trả lời, dường như cô đã quá quen với việc này.

_Người...

_Ta làm sao?- Akira nheo mày hỏi.

_Nếu quốc vương biết chuyện thì người chết chắc vì thế mau xin lỗi ta!- Zen ra lệnh.

_Không bao giờ! Khu vườn này thuộc quyền sở hữu của công chúa Akira, chỉ có người hoàng tộc mới được bước vào, ta chỉ làm theo luật!- Akira nói.

_Ta là hoàng tử Zen, từ Henricha tới, ta là người hoàng tộc nên ta có quyền được vào đây- Zen tự hào nói- À mà lúc nãy người vừa nhắc đến tên Akira? Cô ấy đang ở đâu?- Anh hỏi.

_Không liên can đến người!- nói xong Akira định bỏ đi thì bị anh kéo lại.

_Vô lễ, người chưa xin lỗi ta, không chịu trả lời câu hỏi của ta lại còn bỏ đi khi chưa được phép, mau nói tên- Zen tức giận ra lệnh.

_Xin lỗi nhưng tôi không có nghĩa vụ phải cho ngài biết tên hay chỗ của Akira- Akira nói rồi định bỏ đi lần nữa nhưng cũng như lúc nãy cô bị Zen kéo lại.

Bị kéo bất chợt, Akira mất đà, ngã vào lòng Zen nhưng do cậu chàng này cũng không chú ý lắm nên cuối cùng... cả hai cũng ngã.

Rầm!

Trên một mảnh đất mà có những hai người nằm, chẳng lẽ đất mẹ có sức hấp dẫn đến như thế sao?! Hai bạn trẻ của chúng ta sau khi ngã, đầu óc vẫn còn choáng váng, chưa đứng dậy ngay được nên vẫn còn nằm khá lâu. Từ ngoài nhìn vào sẽ thấy đây là một cảnh vô cùng lãng mạn nhưng nếu ai không phải là ‘nạn nhân’ thì sẽ không biết được sự thật đằng sau nó chẳng lãng mạn chút nào.

Một lúc sau, Akira mới đứng dậy được. Cô phủi bụi trên áo của mình rồi liếc tên kia một cái:

_Người làm cái gì thế?! Biết đau không hả?!!!!- Akira tức giận hét.

_Tôi mới là người phải nói câu đó đấy! Cô ngã đè lên người tôi rồi còn đau gì nữa!!- Zen vừa cố gắng ngồi dậy vừa cãi lại.

_Nếu người không kéo, ta đã chẳng ngã!- Từ xưa đến giờ chưa có ai cãi nhau với Akira mà thắng được cả, lần này chắc cũng vậy.

_Nếu người nói, ta đã chẳng kéo!- Zen không vừa, cãi lại ngay, có lẽ kỉ lục của Akira bị phá rồi.

_Hừ! Đồ...- Akira rất bực mình nhưng không biết nên nói gì bây giờ, có lẽ sự nghiệp cãi nhau không bao giờ thua của Akira đã bị chấm dứt kể từ nay (xin chia buồn)

Chợt, Akira nhìn thấy một cái gì đó dưới đất, cô cúi xuống nhặt nó lên.

“Đây là...”

Zen đứng dậy, chỉnh chu lại trang phục, bỗng anh thấy thiếu thiếu cái gì đó..

Đúng rồi! Cái vòng! Đâu mất tiêu rồi?!

Anh nhìn tới nhìn lui, cố tìm cái vòng mà cô bé lúc trước đã tặng.

A!

Cô ta đang cầm nó! Anh bước tới và giật lại cái vòng.

_Đây là đồ của tôi, đừng có tùy tiện đụng vào!- Anh quát, tỏ vẻ khó chịu.

Nhưng hình như Akira không để tâm đến lời nói của anh cho lắm mà chỉ nhìn chăm chăm vào cái vòng. Hành động kì quặc đó của cô khiến anh càng ngày càng khó chịu, đang định đeo cái vòng lại vào tay thì Akira đã cầm lấy tay đang cầm cái vòng của anh từ lúc nào.

__Anh lấy cái vòng này ở đâu?- Akira hỏi, giọng nói có phần nghiêm nghị nhưng cũng không kém phần lạnh lùng.

Zen hơi ngạc nhiên nhưng cũng không chịu thua, gạt tay cô ra, lạnh giọng trả lời.

__Có một người đã cho ta lúc còn nhỏ, người hỏi làm gì?- Zen hỏi.

__Người đó có phải là Akira?- Akira nheo mày hỏi.

__Sao người biết?- Zen lại thêm một lần ngạc nhiên.

__Không có gì!- Akira phớt lờ câu hỏi của Zen- Tên tôi là Shirayuki, hân hạnh được làm quen- Akira tiến đến bắt tay cậu rồi bỏ đi mặc cho Zen vẫn còn sững sờ với thái độ quay như chong chóng của Akira.

“Zen à, xem cậu có còn nhớ tôi không nhỉ.”

~~o0o~~Tối ~o~ Tiệc hoàng cung Belinda ~~o0o

~~Hoàng cung Belinda hôm nay trông thật lộng lẫy và rực rỡ làm sao! Khách mời ai ai cũng ăn diện thật đẹp và ăn nói khéo léo, mong những điều đó được lọt vào mắt nhà vua để lấy thiện cảm từ nhà vua mà được ưu ái, có lẽ vì thế nên xung quanh nhà vua có nhiều người tụ tập nhất. Khung cảnh bây giờ trông thật ồn ào và náo nhiệt. Và bên trong phòng của Akira cũng ồn ào không kém.

__Công chúa! Người mau thay đồ, sắp tới giờ rồi!- Bà Marie (nhân vật không được nói đến trong phần GTNV) một nhọc đổi theo Akira.

__Còn lâu! Ta không muốn mặc thứ lòe loẹt đó đâu!- Akira nhanh nhẹn chạy khắp phòng mặc cho bà già kia đuổi theo sắp chết vì mệt, nhưng cô dường như không quan tâm đến đó mà còn lè lưỡi trêu người và tiếp tục chạy.

6. Q.1 - Chương 6: Sắp Bị Phát Hiện!

__Chết tiệt, Akira làm gì mà lâu thế nhỉ?- Ông vua bực mình nói, cũng phải, gần ba tiếng rồi còn gì, không bực mới lạ.

__Bình tĩnh nào, có lẽ Akira đang hồi hộp quá nên mới lâu thế chứ gì- Hoàng hậu Jellsey trấn an đức vua, nhờ thế đức vua mới vui vẻ trở lại chứ nếu không sớm muộn gì thì cái lâu đài cũng nổ mất.

~o~ Trong khi đó, cuộc chiến vẫn tiếp tục, nhưng...~o

__Công chúa, tôi xin cô đấy, mặc nó vào đi!- bà Marie bây giờ đã thở không ra hơi nhưng vẫn cố gắng đuổi theo Akira (già rồi mà sao vẫn còn khỏe thế?!).

__Thôi vậy, ta nể tình bà đã nuôi ta từ nhỏ đến lớn...-Akira tiến đến chỗ bà Marie, cúi xuống nhìn bà đang ngồi bệt dưới đất- Chúng ta thỏa thuận nhé!- Akira cười gian.

“Bây giờ ta mới hiểu tại sao mọi người gọi cô là ác quỷ rồi, công chúa Akira”-bà Marie nghĩ.

...

__Trời ơi! Đã gần bốn tiếng đồng hồ, làm gì mà lâu kinh khủng thế?!- Ông vua dường như đã không chịu nổi nữa mà không ngừng than thở với bà hoàng hậu. Chỉ tội nghiệp hoàng hậu Jellsey phải nghe chồng mình cứ lải nhải mãi bên tai.

Các vị khách xung quanh cũng bắt đầu bàn tán xôn xao vì đến giờ buổi tiệc vẫn chưa được bắt đầu.

Chợt, ông vua thấy có người chạy vào...

Là bà Marie!!!

Ông vua mừng hớn hở, nhanh chóng chạy lại hỏi bà đã chuẩn bị xong chưa, nhưng đáp lại lời ông nói chỉ là cái lắc đầu từ bà, sau đó bà nói:

__Công chúa không muốn mặc bộ đồ đó, công chúa muốn thỏa thuận rằng cô ấy sẽ dự bữa tiệc với điều kiện cô ấy sẽ được mặc những gì cô ấy muốn.

Ông vua có vẻ hơi khó chịu vì cái thỏa thuận này, mặc những gì Akira muốn ư?! Có trời mới biết con bé định làm gì. Bất giác, ông nhìn nhưng vị khách xung có vẻ đang rất bức mình, cứ bàn tán, xôn xao mãi. Cũng phải, người ta vẫn thường nói “thời gian là vàng mà”, thôi coi như ván bài này ông thua, muốn làm gì thì làm.

__Chấp nhận thỏa thuận!-ông quay sang bà Marie, miễn cưỡng nói.

...

“Gi?! Chấp nhận thiệt à? Không sợ ta bày trò làm mất mặt ông sao?”- Akira bất ngờ khi phụ vương cô đồng ý. Chợt, cô nhìn đồng hồ -“À há, gần bốn tiếng đồng hồ rồi còn gì, không chấp nhận mới lạ.”- Akira cười nha hiểm - “Nhưng thôi, hôm nay nể tình ông, tôi sẽ không bày trò.”- Akira mặc trang phục như mọi ngày, định bước ra thì tự dừng có cảm giác quên cái gì đó...

Đúng rồi! Zen cũng dự buổi tiệc, không thể để bị phát hiện sớm thế được!

Akira ngó tới ngó lui tìm đồ cải trang. Bỗng. Cô nhoẻn miệng cười. Trên bàn, nơi cô đang hướng mắt tới, có một bộ tóc giả.

...

__Đại công chúa Akira đã đến!!!

Một tiếng nói cất lên, nghe có vẻ bình thường nhưng nội dung của nó lại có sức công phá cực lớn khiến ai ai cũng phải dừng lại việc mà mình đang làm, hướng mắt về phía cánh cửa.

“Cuối cùng cũng tới”- ông vua mừng thầm.

Akira bước vào chính điện, cô vẫn như mọi ngày, bình thường nhưng lại toát lên vẻ cao sang, quý phái, mang đậm chất lạnh lùng nhưng cũng khá dịu dàng. Dưới ánh đèn vàng của chính điện, cô hôm nay trông đẹp hơn mọi ngày khiến mọi người chớp mắt cũng không dám.

Akira nhanh chóng bước đến chỗ phụ vương và mẫu hậu, Zen cũng đứng đó, còn có cả Ahin nữa. Bên ngoài, cô vẫn lạnh lùng nhưng bên trong lại lo sợ bị Zen phát hiện, lo lắng không ngừng. Cô dừng chân, đứng trước phụ vương và mẫu hậu.

__Akira kính chào phụ vương và mẫu hậu- Cô cúi chào hai người rồi quay xuống nhìn các vị khách- Xin lỗi vì sự chậm trễ ngày hôm nay, do có một số vấn đề đã xảy ra, mong mọi người tha lỗi- Akira cười tươi, nụ cười đẹp như ánh bình minh bừng sáng giữa đêm tối tăm, thật giống thiên thần vừa mới bước xuống trần gian, làm tất cả những vị khách là đàn ông (vẫn còn độc thân, còn những người đã có vợ cũng muốn nhưng không dám (_ _))... phải xị máu mũi (t/g: đúng là Akira, đệ nhất giả nai).

Ông vua dường như không quan tâm đến việc này là mấy, chỉ cần Akira có mặt là tốt rồi, ông nói với những vị khách:

__Vậy là công chúa đã đến, chúng ta cùng nhập tiệc nào!-ông cười nói.

Những vị khách đều reo hò, khung cảnh bây giờ trông thật náo nhiệt (t/g: đương nhiên, đứng chờ bốn tiếng giờ mới được ăn, không vui mới lạ). Zen bước đến gần Akira nói:

__Tôi có cảm giác đã từng gặp cô rồi thì phải?

__Có lẽ là khi chúng ta còn nhỏ?- Akira cười.

__Không phải hồi nhỏ mà là gần đây cơ, tôi có cảm giác như vừa mới gặp cô ở đâu đó vậy- Zen nói.

Akira giật mình khi nghe câu nói đó, nó làm cô mém nữa bị sặc nước. “Sao mắt người tinh thế?!- cô nghĩ, người đồ đầy mồ hôi.

_À...chắc là...người giống người giống người thôi mà- Akira cười, nụ cười có phần hơi gượng.

_Tỉ lệ người tóc hồng mắt đỏ ở vương quốc này là không nhiều đâu- Zen vẫn bình thản nói.

“Tên kia, ngươi muốn hại ta phải khai ra mối thôi sao?!”

Thôi xong, coi như sự nghiệp nói dối của Akira chấm dứt kể từ nay. Nhưng cũng phải nói đến Zen, trong một ngày mà phá được hai sự nghiệp được coi là không tài nào phá nổi của Akira thì cũng xứng đáng được ghi vào sách kỉ lục thế giới rồi. Nhưng Akira đời nào chịu thua dễ như thế, cô vẫn còn một cách, đó là... cầu cứu ông trời (_ _).

“Trời ơi! Xin hãy thương con một lần, cứu con với!!! >_<>

Phụt!

Như đáp lại yêu cầu của cô, các bóng đèn bỗng nhiên phụt tắt.

7. Q.1 - Chương 7: M.a?!

Phụt!

Như đáp lại lời kêu cầu của cô, các bóng đèn vụt tắt. Mọi người bắt đầu nhón nháo hết cả lên. Bây giờ, trong đầu Akira chỉ có một thứ duy nhất “ Ông trời có thiệt ư?!” , nào giờ có tin đâu, liều mạng thử ai ngờ được. Tiếng xôn xao càng lúc càng lớn, mọi người bắt đầu cảm thấy bất an, xung quanh tối đen như mực, có căng mắt ra cũng chẳng thấy được gì. Sở dĩ, vì hôm nay mặt trăng trốn đi đâu mất, không chịu xuất hiện, đã vậy, lá cây bên ngoài cứ liên tục kêu ‘xào xạc’ làm không khí ở đây càng đáng sợ hơn. Ông vua bắt đầu tức giận, quát:

_Này! Người hầu đâu hết cả rồi?! Sao đèn lại tắt hết vậy hả?!

_Dạ thưa, chúng tôi cũng chưa tìm ra nguyên nhân- Một người hầu nói.

Chợt!

Bên ngoài cửa, một ánh sáng yếu ớt chiếu vào phòng, mọi người đồng loạt nhìn ra. Bỗng, tất cả đều sững lại...

1...2...3...

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!! Maaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!!!!!!!!! - Tất cả mọi người đồng loạt hét lớn sau đó mạnh ai nấy chạy, giẫm đạp cả lên nhau, khung cảnh giờ đây trông thật hỗn loạn khác với lúc đầu.

Con ma có khuôn mặt kì dị, từ trong hốc mắt hai hàng máu chảy ra. Nó bay lơ lửng trên không trung, miệng nở một nụ cười ma quái.

_Áhahahahahahahahaha - Con ma cất lên tiếng cười ghê rợn làm mọi người càng ngày càng hoảng loạn, ai cũng la hét không ngừng.

Quốc vương và hoàng hậu vì quá hoảng sợ nên đã hóa đá, muốn chạy nhưng chạy không được. Còn Ahin và Silly thì ôm nhau khóc, người cứ run cầm cập. Duy chỉ có hai người là vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Vâng, đó là Akira và Zen, hiện giờ hai người bạn trẻ này của chúng ta đang ngồi vừa uống trà vừa... ngắm ma.

_Tôi không biết là bữa tiệc hoàng gia lại vui đến vậy, chắc lần sau phải tham gia tiếp mới được! - Akira hào hứng nói.

_Tôi cũng là lần đầu tiên được ngắm một con ma “đẹp” thế này. Và lại trông mọi người hình như ai cũng rất vui thì phải? - Zen nhìn vào đám đông đang la hét.

_Cơ hội có một không hai, phải tận hưởng mới được - Akira nói rồi đưa ly lên miệng uống tiếp. Trông hai người này thật bình thản làm sao!

Bỗng trời nổi gió mạnh, sấm chớp ùng ùng, một tia sáng lóe lên...

Đó là...

Akira như nhìn thấy cái gì đấy, cô chăm chú nhìn con ma đang bay lơ lửng ngoài kia, rồi chau mày lại suy nghĩ cái gì đó...

_Thì ra là thế...- Akira nói thầm đủ để mình cô nghe, sau đó lại tỏ vẻ buồn chán như trẻ thơ bị cướp mất đồ chơi - Hừ! Tưởng được xem “hàng thật”, ai dè chỉ là “đồ giả”

_Sao thế? Nếu chán thì có muốn đi dạo với tôi không? - Zen hỏi. Nhưng vừa dứt lời thì...

Đừng! Ầm! Rào rào...

Ba âm thanh liên tục phát lên, tiếp sau đó là một cơn mưa rào đổ xuống.

_Chắc! Không đi dạo được rồi...- Akira cười gian nhìn anh như muốn nói “Anh nói cái gì xui cái đó”

_Khôn cần phải khinh thường tôi thế đâu, tôi có ô đây- Như đọc được suy nghĩ của Akira, Zen bực bội cầm cái ô trên tay, nhưng lập tức liền bị Akira giật lấy và chạy đi mất - Này, ô của tôi cơ mà!- Zen vừa nói vừa đuổi theo.

...

Hai người vừa đi khuất thì con ma cũng biến mất, đèn sáng trở lại như trước. Một số người đã bình tĩnh, một số vẫn còn hoảng sợ, còn lại thì đa số đều đã ngất và sắp xỉu. Những người đã bình tĩnh thì đều ngạc nhiên về sự việc vừa xảy ra, cứ không khỏi thắc mắc “Chuyện này rốt cuộc là sao?” Mọi người bất giác nhìn về phía chỗ nơi con ma vừa xuất hiện.

“Là mơ?”

...

_Chán quá! Akira chẳng sợ tí nào – Một cô bé có mái tóc đen, mặt được bôi phấn trắng bệch, trên đầu đội một cái mặt nạ ma quái được làm một cách tinh xảo nói.

_Đã bảo là chị ấy chẳng sợ cái gì rồi mà – Một cô gái khác nói, trông giống y hệt cô gái lúc nãy, chỉ khác là cô đang mặc một chiếc áo trắng dài và rộng thùng thình.

_Nhưng ít ra chúng ta cũng đã làm ọi người phải hoảng sợ - Hina tự hào về kế hoạch của mình.

_Em thích nhìn mọi người mặt cắt không còn một giọt máu – Hime cười nham hiểm.

Chắc, hai chị em nhà này thật đáng sợ...!!

~~o~~ Tại một gốc cây gần đó ~~o

~~_Hừm, biết ngay là do hai đứa này bày trò mà – Akira lườm bọn nhóc siêu quậy nói.

_Nhưng hai đứa này cũng giỏi thật, làm ọi người hoảng đến thế, ngay cả tôi còn không nhận ra là giả – Zen thầm thán phục tài năng của cặp song sinh này.

_Con ma đó đối với hai nhóc này thì chỉ là tầm thường, anh không biết là hai đứa này đã làm nhiều chuyện như thế nhiều cỡ nào đâu – Akira nhớ lại những lần quậy phá của Hina và Hime.

~~o0o~~ Hồi tưởng ~~o0o

~~Đó là vào một ngày nắng nóng trong nhiều ngày nắng nóng của mùa hè oi bức này, mồ hôi ai nấy đều chảy như suối, hai cô bé này đã nghĩ ra một ý tưởng đó là làm nóng địa đạo Scorcap (địa đạo này có mối liên kết chặt chẽ với hoàng cung, dưới đó nóng thì hoàng cung nóng gấp đôi, nếu lạnh thì cũng lạnh gấp đôi). Thế là, trong nguyên ngày hôm đó, hễ chỉ cần đặt chân vào thôi là cũng đủ nghe thấy mùi thịt người nướng rồi nên cả hoàng cung (bao gồm vua, hoàng hậu, người hầu...) phải đi lánh nạn và không ai dám bước vào.

...

8. Q.1 - Chương 8: Dọa

~o~ Vương quốc Belinda vào một buổi tối không hề đẹp chút nào...~o

~Những vị khách được mời đến bữa tiệc tối đó chưa dự được bao lâu đã phải từ giả cung điện mà ra về vì lí do sức khỏe sau khi bị dọa đã bay mất hồn vía, không hề muốn nín kéo nơi đáng sợ này thêm một giây phút nào.

...Và cũng vào tối hôm ấy, Zen đã được biết đến những “chiến công lừng lẫy” của Hina và Hime, lòng thâm tôn hai đứa nhóc lên làm sư phụ...

_Hai đứa nhóc đó đã bao lần làm náo loạn hoàng cung như vậy, quốc vương không phạt chúng sao? – Zen thắc mắc hỏi.

_Có chứ! Đã có lần quốc vương nhốt chúng vào nhà kho gần khu vườn Hoàng gia nhưng bọn chúng đã thoát được nhờ địa đạo Scorcap – Akira thả dài.

_Vậy cậu có muốn phạt chúng không? – Zen nhìn hai đứa nhóc đang đi dưới cái ô màu đen ngoài kia, miệng nở một nụ cười rất chi là gian.

Akira nhìn theo hướng nhìn của Zen, rồi quay sang nhìn cậu, môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp nhưng lại không kém phần nguy hiểm.

...

_Hime, sắp tới chúng ta sẽ làm gì? – Hina quay sang Hime hỏi

_Đã lỡ đâm lao rồi thì phải theo lao, chúng ta sẽ đi dọa từng người – Hime hào hứng nói.

_OK! Chị thích suy nghĩ của em – Hina gật đầu, rồi cả hai đập tay nhau, chuẩn bị thực hiện một kế hoạch mới.

Hina và Hime tiếp tục đi dạo quanh khu vườn. Trời cũng đã bắt đầu tạnh mưa. Đang đi nửa chừng thì...

Soạt!

Có tiếng gì đó vừa phát ra, nhỏ nhưng cũng đủ để khiến cả Hina và Hime phải chú ý, hai đứa nhóc đều nhìn về phía phát ra tiếng động. Không gian bấy giờ im lặng đến đáng sợ.

Bộp!

Có một thứ gì đó từ trong bụi cây phóng ra, nhưng do trời quá tối nên Hina và Hime không nhìn thấy đó là thứ gì. Cả hai nhìn nhau rồi nhìn về hướng nơi vật đó đang hiện diện rồi lại nhìn phía bụi cây nơi vật đó vừa phóng ra. Bống...

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!...

Từ trong bụi cây, cái thứ màu đen ấy liên tục phóng ra, càng lúc càng nhiều và hầu như không hề có ý định dừng lại. Bộp! Hime bị thứ màu đen ấy phóng trúng khiến cô mất thăng bằng và ngay lập tức đã yện vỵ trên mặt đất còn ẩm ướt do trận mưa lúc nãy.

_Đau! – Cô khẽ rên, bên cạnh cô là thứ màu đen lúc nãy, cô nhìn chằm chằm vào nó...

Một quả bóng?

_Hime! – Hina chạy tới bên cạnh cô – Không sao chứ? – Hina hỏi.

Hime gật gật cái đầu rồi ngược mắt nhìn Hina. Chợt. Cô sững người lại, mắt mở to hết sức có thể, nhìn chằm chằm một vật gì đó.

_Hime? – Hina thắc mắc nhìn Hime một cách khó hiểu.

Còn về phần Hime, bây giờ khuôn mặt đã trắng bệch, cả người cứ run cầm cập, miệng lắp bắp như muốn nói gì đó, tay run run chỉ về phía đằng sau Hina.

_M...m...m...a...a...a... - Hime nói, trông cô bây giờ không còn một chút sức lực nào.

Hina nhanh chóng phân tích những lời Hime vừa nói rồi giật mình quay lại nhìn đằng sau...

Không có gì cả?!

Hina càng ngày càng thấy khó hiểu, quay lại nhìn Hime nhưng lúc này cô bé đã bất tỉnh hoàn toàn, Điều này cũng khiến Hina có phần lo sợ.

_Hime! Hime! Em sao thế? Mau tỉnh dậy đi! Đừng làm chị sợ mà! – Hina bắt đầu khóc nức nở, miệng không ngừng gọi tên cô em gái của mình.

~o~~ Trong bụi cây ~o

~_Này, anh đã làm gì con bé vậy? – Akira lo lắng nhìn hai cô bé.

_Trên trái bóng đó là một liều thuốc đặc biệt, ai đụng vào sẽ gặp ảo giác trong vòng mười lăm phút, không có tác dụng phụ đâu, yên tâm đi! – Zen tháo găng tay màu trắng ra (dùng để khi ném banh không bị nhiễm thuốc) – Vả lại làm như thế tội nó mới chữa cái tội quậy phá.

_Có nên chạy ra khiêng Hime về phía chính điện không? – Akira hỏi.

_Uhm! – Zen nhìn về phía tụi nhóc nói.

...

Hina đang băn khoăn không biết nên làm sao thì có một giọng nói cất lên.

_Hina! Em đang làm gì đấy?

_Akira? – Nhe thấy giọng nói quen thuộc, Hina mừng như bắt được vàng, nhanh chóng gọi Akira – Akira! Akira! Giúp em với!

_Có chuyện gì thế? – Akira tiên lại gần – Ôi trời, Hime làm sao thế? (t/g: đóng kịch giỏi thật ==”).

_Em cũng không biết nữa, tự nhiên tụi em đang đi dạo thì có hàng chục thứ đen sì phóng ra từ phía bụi cây đằng kia – Hina chỉ tay về phía bụi cây – sau đó tự dưng Hime mặt trắng bệch, nói những thứ rất khó hiểu rồi bất tỉnh luôn – Hina nói liền một mạch.

_Được rồi! Chị hiểu rồi! – Akira nói rồi nhìn về phía Zen đang đứng, ánh mắt gian chưa từng thấy.

Nhận được cái nhìn từ Akira, anh hiểu ngay cô đang muốn nói gì.

“Hừ! Đừng nhìn như tất cả đều tại tôi chứ, chính cô cũng đồng ý chuyện này mà!”

Zen cũng lườm cô lại một cái, rồi tiến lại gần bế Hime về chính điện.

...

Rầm!

Cánh cửa hoàng cung bị mở ra một cách thô bạo khiến tất cả mọi người đều phải đổ dồn ánh mắt về đó.

Ở phía cánh cửa hoàng cung là một cô gái tóc hồng cùng đôi mắt đỏ như máu, cô đang cầm tay một đứa trẻ mắt đỏ hoe vì khóc quá nhiều, bên cạnh là một anh chàng khôi ngô tuấn tú, trên tay bế một đứa trẻ mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, ba người tiến về phía quốc vương và hoàng hậu. Quốc vương ngạc nhiên nhìn hai đứa trẻ.

_Đã có chuyện gì xảy ra? – Ông hỏi.

Hina không nói gì, cô bé đã kiệt sức vì khóc quá nhiều. Còn về phần Akira, cô cũng không nói gì, chỉ nhìn ông, gương mặt vẫn bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn lạnh lùng mà nở một nụ cười đắc thắng.

“Đừng hỏi tôi về tất cả những gì đã xảy ra, chỉ tại ông quá ngốc nghếch nên không thể bảo vệ cho những đứa con gái của mình.”

_Rốt cuộc là đã có chuyện gì?! – Ông vua như đọc được những suy nghĩ của Akira, tức giận quát.

Akira vẫn đứng đó, vẫn thái độ khinh thường, vẫn là dáng vẻ im lặng như ngày nào. Tất cả những điều đó khiến ông vua không còn có thể kiểm soát chính mình được nữa, ông tiến tới gần Akira và...

Chát!

9. Q.1 - Chương 9: Nỗi Buồn Của Akira

Chát!

Akira ngồi trên nền đất lạnh lẽo, tay đặt trên gò má vẫn còn đỏ ửng do cú tát của ông. Ánh mắt nhìn ông chứa đầy sự thù hận.

“Ông dám tát tôi sao, hãy đợi đấy!”

Ông vua dù có hơi e ngại trước ánh mắt của Akira nhưng vẫn giận dữ quát.

_Người đã làm gì con gái ta?!

Akira không trả lời. Gương mặt bỗng trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết, ánh nhìn như muốn xoáy sâu vào tâm can người khác lại càng khiến ông vua chùn bước. Bỗng, từ ngoài cửa, Ahin chạy vào.

_Phụ vương, người vừa làm gì vậy?! – Ahin chạy lại kéo tay áo cha mình, rồi nhìn Akira đang ngồi dưới đất.

Cô tiến lại gần Akira, đưa tay định đỡ Akira dậy thì ngay lập tức đã bị gạt ra.

_Ta không cần sự thương hại! – Akira lạnh giọng nói, rồi cô đứng dậy bỏ đi mặt ọi người cứ nhìn mình mãi.

Ahin đứng im lặng, không nói cũng không làm gì, mắt vẫn nhìn về phía Akira đã đi khuất, nhưng cái cách Ahin nhìn không giống như những lần trước nữa, không phải là ánh mắt buồn mỗi khi Akira bỏ đi mà thay vào đó là ánh nhìn xa lạ, cứ như là không quen biết vậy. Còn về phần Zen, bây giờ anh rất muốn đuổi theo cô nhưng lại gặp phải “chướng ngại” (tay đang bế Hime, lại không có chỗ đặt con bé xuống, chẳng lẽ lại bảo anh khiêng con bé chạy vòng vòng?). Haizz, thật phiền! Nhưng bây giờ anh mới để ý, Akira bây giờ khác xưa nhiều quá, không còn cười đùa nói chuyện với ai nữa cả, cứ lạnh lùng mà xa cách mọi người xung quanh, cứ như là không khí vậy, tưởng chừng như ở ngay trước mắt nhưng lại chẳng bao giờ có thể với tới được. Về phần hoàng hậu Jellsy, hình như bà ta cũng để ý đến điều ấy, Akira mà bà quen biết không giống thế, bà nhớ Akira trong kí ức của mình luôn vui vẻ, hồn nhiên, thân thiện với mọi người. Đức vua cũng thế, cái lúc mà Ahin ra đời, mặc dù ông luôn lạnh lùng với Akira nhưng con bé không những không trách ông mà lại còn luôn chơi với Ahin, hoàng cung lúc đó lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười trẻ con nhưng tại sao bây giờ lại...

“Vì có gì mà lại thay đổi nhiều đến thế, Akira?”

__oOo__ Nhà kính Vivian __oOo__

Akira đang ngồi thối sáo ở đó, trên xích đu được làm bằng dây leo treo trên cao, và như bao lần khác, vẫn là bài hát buồn thăm thẳm đó. Cô rất thích bài hát này dù không biết vì sao mình lại biết và thích nó, chỉ biết là bài này có liên quan đến một phần kí ức ngày xưa của cô, và mỗi khi chơi bài này lại có một hình ảnh hiện ra.

Đó là hình ảnh một người phụ nữ có mái tóc màu hồng và đôi mắt màu thạch anh tím, trên tay người phụ nữ đó là một đứa bé rất dễ thương, chỉ có điều cô bé đó lại có một đôi mắt đỏ như máu khiến người ta khiếp sợ. Ở cửa sổ gần đó, một người đàn ông đang nhìn ra ngoài, sau đó ông quay lại và tiến lại gần người phụ

nữ, ông cúi xuống chăm chú nhìn đứa trẻ, ánh mắt ông sắc và lạnh làm những người xung quanh ai nấy đều lạnh cả sống lưng. Người phụ nữ ngồi trên giường ngược lên nhìn ông như đang chờ một điều gì đó. Ông cũng nhìn bà, cuối cùng cũng nói ra được một câu

“Con bé là nỗi nhục của gia đình ta, vứt nó đi”

...

Akira giật mình tỉnh dậy.

“ Mơ? Chỉ là mơ?”

Cô thở gấp. Lại là giấc mơ đó, từ khi Ahin dẫn cô đến khu vườn hoa hồng Picessa, từ khi cô nhìn thấy bông hoa hồng đỏ, cô đã luôn mơ thấy giấc mơ đó. Cũng chính vì thế mà cô ghét Ahin, nó đã khơi lại cái quá khứ đau thương ấy, thứ mà cô luôn cố gắng để mà quên. Cô cũng ghét phụ vương và mẫu hậu vì đã bỏ rơi cô giống như cha mẹ ruột của cô đã từng làm. Cô tự hỏi cuối cùng thì cô đã làm gì sai mà tại sao ai cũng bỏ rơi cô thế này. Chẳng lẽ...

“Ta đáng ghét lắm sao?”

Akira ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, thật đẹp nhưng bầu trời đầy sao này đến sáng sẽ biến mất cũng giống như những người mà cô đã gặp, rồi một ngày họ sẽ quên cô, chỉ còn mình cô nhớ đến họ cũng như sẽ nhớ đến bầu trời này.

“Đêm nay, đêm mai và mai nữa, tôi nhớ những người

không nhớ tôi...”

~~o~~ Sáng ~~o

~~_o__ Vườn hoa anh đào__o__

Akira ngồi đó, một mình... thật cô độc... nhưng chẳng sao cả vì cô đã quá quen với việc này rồi.

Soạt...

Tiếng động khiến Akira chú ý, có ai đó đang tới gần cô.

_Chào công chúa Shirayuki, có chuyện gì mà suy tư thế? – Zen lại gần cái cây và ngồi xuống cạnh Akira.

_Tôi làm gì không đến lượt anh bận tâm. Nhưng tại sao lại gọi tôi là công chúa? – Akira hỏi.

_Thì cô đúng là công chúa mà, đúng không Shirayuki? Hay nói đúng hơn là Akira nhỉ? – Zen liếc nhìn Akira nói

Akira thở dài. Chắc, lộ rồi, chán thật! Thôi kệ vậy, có chơi cũng chẳng giấu được bao lâu.

_Anh cũng tỉnh mắt đấy, nhưng cứ gọi tôi là Shirayuki, đó mới là tên thật của tôi – Akira chống cằm nói.

_Huh? Ý cô là sao? – Zen thắc mắc hỏi.

_Nếu tôi nói anh sẽ tin tôi chứ? – Akira quay sang nhìn Zen hỏi.

_Được – Zen trả lời một cách chắc nịch.

_Sự thật là tôi chỉ là con nuôi của quốc vương và hoàng hậu thôi, không phải là người hoàng gia và hoàn toàn không hề mang dòng máu hoàng tộc. Tôi được hoàng hậu Jellsy tìm thấy ở trong rừng, lúc đó họ chưa có con nên mới mang tôi về nuôi. – Akira cí về hơi buồn khi nói về việc này.

_Khoan đã! Nếu cô nói là hoàng hậu tìm thấy cô ở trong rừng thì chẳng khác nào nói là ba mẹ cô để cô ở đó cho thú rừng ăn thịt? (rừng là nơi nguy hiểm, không ai dám vào, chỉ có thợ săn mới đi vào đó chứ người bình thường đi vào thì chẳng khác nào muốn chết, ban đêm thì càng nguy hiểm hơn) – Zen thắc mắc hỏi.

_Thì đúng là như thế mà! – Akira đứng dậy – vì lúc đó đức vua và hoàng hậu chưa có con nên họ mới nhận nuôi tôi, tôi là do may mắn mới sống được tới bây giờ. Sau đó, Ahin ra đời, rồi cả Hina và Hime nữa, họ đương nhiên là yêu quý con ruột hơn con nuôi, và tôi lại một lần nữa bị bỏ rơi. Thế đấy, thì ra anh cũng

như bao người khác, chẳng ai tin cả. Thế mà anh hứa là sẽ tin tôi rồi cuối cùng cũng thế thôi! – Akira nổi giận, nói liền một mạch rồi chạy đi...

Cuộc đời cô là thế đấy... Bất hạnh hơn người khác cho dù có là công chúa đi chăng nữa...

10. Q.1 - Chương 10: Quá Khứ Của Akira

Sau khi Akira bỏ đi, Zen vẫn đứng đó, anh biết đã làm cô bị tổn thương vì anh không tin cô, anh rất muốn xin lỗi cô nhưng có lẽ bây giờ nên để cô ở một mình bây giờ. Có lẽ để khi khác xin lỗi cũng không muộn.

...

Akira chạy vào khu nhà kính Vivian. Cô nhớ cha mẹ ruột của mình dù vẫn rất hận họ vì đã bỏ rơi cô. Nhưng Akira biết mẹ vẫn còn yêu cô, chỉ có điều mẹ yêu ba nhiều hơn. Cô không hiểu vì sao ba lại nói thế và bỏ cô.

Con đã tưởng rằng chúng ta sẽ sống bên nhau mãi mãi

Sẽ thật hạnh phúc

Nhưng ước mơ chỉ mãi là ước mơ

Chẳng bao giờ trở thành hiện thực

Con vẫn nhớ mãi kí ức lúc đó...

Con nhớ là chúng ta đã từng rất hạnh phúc.

Cho đến khi chuyện đó xảy ra...

Phá vỡ thế giới của con...

__oOo__ Quá khứ__oOo__

(Akira năm tuổi, tên thật là Shirayuki).

Shirayuki đang ngồi chơi trong vườn thì mẹ cô bước đến, đưa cho cô một cái giỏ và một tờ giấy.

__Con ra chợ mua ẹ những thứ ghi trong đây nhé – Mẹ cô chỉ vào tờ giấy nói, rồi mẹ khoác áo choàng cho cô – Đi cẩn thận nhé! – Mẹ cô vẫy tay rồi đi vào nhà.

Shirayuki bước đi thật chậm trên con đường nhỏ đầy sỏi đá hướng ra chợ. Đến nơi, cô nhanh chóng đi tìm mua những thứ mẹ dặn. Cô đi đến đâu, mọi người nhìn đến đó nhưng tuyệt nhiên là không có ai dám lại gần, mặc dù Shirayuki cảm thấy hơi lạ nhưng cũng không để tâm là gì, cô tiếp tục đi tìm những thứ mẹ dặn. Tuy nhiên, sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn, cô đến đây để mua đồ mà ai cũng nhìn cô như sinh vật lạ, ngay cả các chủ cửa hàng cũng rụt rè, lo sợ điều gì đó mà nhìn cô mãi mới chịu bán, điều đó khiến Shirayuki vô cùng bức mình, sát khí tỏa ra nồng nặc khiến người xung quanh đã sợ nay lại càng sợ gấp đôi, phải đứng cách cô ít nhất 10 mét. Bỗng có tiếng nói từ đằng sau cất lên:

__Này, ác quỷ!

Shirayuki quay lại nhìn người đã nói câu đấy. Thì ra cũng chỉ là một đứa trẻ, xung quanh là nhiều người khác, tuổi của bọn họ có lẽ cũng bằng tuổi cô, những người như thế, chấp làm chi. Nghĩ thế, Shirayuki chỉ “hừ” một tiếng rồi bỏ đi, nhưng hình như bọn chúng vẫn không chịu buông tha cho cô, một số đứa trong tụi nó chạy lên chặn đường đi của Shirayuki.

__Tránh ra! – Cô nói, giọng trầm xuống, lạnh cả sống lưng, nhưng đứa cầm đầu vẫn không chịu thua.

__Sao thế ác quỷ? Đại ma vương đang chờ ở nhà nên mày phải về sớm à? Đừng giả bộ ngoan hiền nữa, mày cũng chả khác gì lũ súc vật đâu! – Đứa trẻ đó vừa cười vừa nói, sau đó mấy đứa trẻ khác cũng hòa theo cười lớn.

Bị nói như thế, ai mà không tức giận, chưa nói đến Shirayuki một khi đã nổi cơn điên thì dù có là ông trời cũng không cản được. Nhưng bây giờ không phải lúc, phải về sớm kéo mẹ lo, hạ hỏa và bình tĩnh đi nào! Shirayuki tự trấn an mình, rồi ngược mặt lên nhìn đám trẻ đó lạnh giọng nói.

__Ta cảnh cáo, nếu các người không tránh đường cho ta đi thì đừng trách sao ta độc ác – Shirayuki người tỏa đầy sát khí, nhìn chằm chằm gì ác quỷ từ dưới địa ngục chui lên khiến bọn trẻ đều phải rùng mình, người cứ nhỏ đầy mồ hôi và run cầm cập. Đứa cầm đầu tuy sợ gần chết nhưng vẫn tỏ vẻ ta đây, cất giọng nói:

__Lộ rõ bản chất của ác quỷ rồi nhé! – cậu tỏ vẻ trêu chọc, vừa cười lớn vừa nói.

Shirayuki chỉ có thể chịu đựng đến thế, mặt cô hầm hầm, giờ chỉ cần thêm cây lưỡi liềm thì giống y như thần chết vậy.

“Các người dám nói xấu ta, lại còn dám xúc phạm đến cha mẹ ta, thù này không trả không phải là Shirayuki”

Nghĩ đến đó, Shirayuki liền nhảy vào, đánh tới tấp vào đứa trẻ đó, những cú đánh nhìn tuy nhẹ, nhưng khi là nạn nhân mới biết sức công phá của nó. Quả thật, cậu bé bị đánh bây giờ đã bất tỉnh, máu chảy lênh láng, mặt không còn chút thần sắc nào. Lúc này, Shirayuki mới dừng lại. Những người xung quanh thấy thối liền chạy đến đưa cậu bé kia đến chỗ thầy thuốc. Shirayuki định thần lại, khi nghe cậu bé kia nói những lời như thế, cô đã đánh nó trong vô thức, khi kịp dừng lại thì đã thấy bàn tay cô đầy máu

__Shirayuki...

Một giọng nói từ đằng sau cô cất lên. Shirayuki quay đầu lại nhìn...

Là cha, mẹ?

“Ba ơi, họ chảy nhiều máu quá!”

__Mày đã làm cái gì thế hả?! – Cha cô tức giận quát, đồng thời vung tay định đánh cô nhưng mẹ cô đã kịp ngăn lại – Hừ! Em đưa nó về nhà trước đi, anh đi đây một chút, sau đó sẽ về nhà giải quyết chuyện này – Ông nói với mẹ cô, liếc nhìn Shirayuki rồi bỏ đi.

Sau khi cha cô bỏ đi, mẹ cô đưa cô về nhà. Shirayuki từ lúc đó vẫn cứ thấp thỏm lo sợ, không biết cha định làm gì.

...

Cạch!

Có tiếng mở cửa, cha cô bước vào, mẹ cô sau khi nhìn thấy ông liền chạy tới bên cạnh, thì thầm điều gì đó. Shirayuki ngồi trên giường, cúi đầu xuống, thì thoảng lại ngược lên nhìn hai người. Do Shirayuki còn nhỏ, kí ức vẫn còn rất mơ hồ, nên không nhớ được gì nhiều. Khoảng thời gia trong nhà, Shirayuki chỉ nhớ mẹ sau khi thì thầm với cha xong thì lại gần cô, đặt cô trên đùi và ôm chặt vào lòng, khung cảnh giờ đây thật im lặng đến khó hiểu. Mẹ buông cô ra, ngược lên nhìn cha cô đang tiến lại gần. Ông nhìn cô với cặp mắt sắc lạnh rồi nói:

__Vứt nó đi!

C...cái gì ? Cha vừa nói gì vậy?!

Shirayuki sau khi nghe xong đã không còn biết gì nữa, đầu óc cứ quay mòng mòng, sau đó mẹ cô nói gì cô cũng chẳng rõ, chỉ làm theo lời mẹ trong vô thức. Trời đổ mưa, mẹ lấy ô rồi dắt cô đi ra ngoài, Shirayuki ngoan ngoãn đi theo, nhưng càng đi cảnh vật xung quanh càng lạ, cô chưa từng tới đây bao giờ, mẹ định dẫn cô đi đâu thế này?! Dừng chân, Shirayuki ngẩng đầu lên. Đây là... rừng?

Tại sao lại đến đây? Shirayuki quay sang nhìn mẹ, cố gắng tìm kiếm câu trả lời, đôi mắt màu thạch anh tím vẫn nhìn cô nhưng sao lại có cảm giác buồn thế này?

Mẹ bỗng siết chặt tay cô, dẫn cô tiến vào sâu trong rừng. Đi được một đoạn thì mẹ cô dừng lại, quỳ gối xuống đối diện với cô, sau đó bà lấy từ trong túi ra một cây sáo rồi đưa cho Shirayuki.

_Giữ lấy nó, khi nào nhớ đến mẹ thì hãy thổi bài hát mà mẹ vẫn hay hát cho con nghe – Bà nói, từ khóe mắt chảy ra một giọt nước trong suốt.

Shirayuki đưa tay lên lau giọt nước đó trên mắt bà.

_Mẹ khóc à? – Shirayuki hỏi.

Bỗng bà ôm chầm lấy cô, giọng nói run run:

_Không... mẹ không có khóc...

Rồi bà đứng dậy nhìn Shirayuki lần cuối rồi chạy đi, trước khi đi bà còn nói thêm một câu

_Xin lỗi con!

Shirayuki dù rất muốn nhưng vẫn không chạy theo vì cô biết một khi cha mẹ cô đã bỏ rơi cô thì dù có chạy theo đi chăng nữa cũng chẳng làm được gì. Cô tự hỏi đánh người khác khi họ nói xấu cha mẹ mình là sai sao?

Shirayuki đứng dưới mưa, cứ đứng mãi, chẳng làm gì cả...

Một tiếng trôi qua...

Shirayuki vẫn đứng đó, ánh mắt vẫn hướng về phía mẹ cô chạy đi. Shirayuki từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận từng giọt mưa cứ liên tục rơi, như đang an ủi cô. Cảm ơn nhé, mưa...

Shirayuki đang cười, một nụ cười buồn.

Bịch!

Cô ngã xuống, cô đã đứng dưới mưa cả tiếng đồng hồ rồi, bây giờ cô rất mệt, không còn sức để ngồi dậy nữa...

Hết rồi

Hết thật rồi

Thế giới của con biến mất vào một ngày mưa

Con đã từng mơ về thế giới ấy

Khi con tưởng nó đã thuộc về con

Thì nó lại biến mất

Thế giới của con làm bằng thủy tinh

Con đã rất vui khi ở đó

Nhưng rồi chính con lại phá vỡ tất cả

Khi cố gắng nhặt những mảnh vỡ một cách cẩn thận

Thì đã quá muộn

Kết quả đổi lại vẫn là một bàn tay... đầy máu

11. Q.2 - Chương 1: Hoàng Từ Nước Láng Giềng

oOo Hoàng cung Belinda__o__ Chính điện__oOo_

Quốc vương và hoàng hậu đang ngồi trên ghế (làm bằng vàng), đối diện họ là một chàng trai cao to có mái tóc màu nâu cùng đôi mắt cùng màu đang cúi chào. Quốc vương và hoàng hậu đứng dậy, tiến lại gần cậu, quốc vương vỗ vai cậu nói:

_Chào mừng hoàng tử đến với vương quốc của ta! – Ông cười, rồi quay sang nhìn cô hầu – Đưa cậu ta về phòng!

__Cảm ơn đức vua! Nhưng mà... tôi có thể đi tham quan nơi này một vòng được không? – Cậu hỏi.

__Được, hoàng tử cứ tự nhiên – Quốc vương nói rồi cùng hoàng hậu đi về hậu cung.

...

Yuki bước đi trên hành lang dài, đôi mắt màu nâu cứ liếc nhìn xung quanh liên tục (giống như ăn trộm (_ ” _)). Chợt, cậu dừng chân trước một khu vườn. Nhìn vẻ đẹp của nó, cậu thán thán phục.

“Ồ đây mà cũng có cả một vườn hoa anh đào sao?”

Đẹp thật!”

Trong khi vẫn còn ngạc nhiên mà đứng nhìn như thế thì từ đâu có hai cô bé chạy tới, chúng nhìn anh chăm chăm như đang nhìn người ngoài hành tinh. Thấy thế, cậu cũng cúi xuống nhìn chúng. Bây giờ, sáu mắt nhìn nhau, không gian im lặng đến nỗi có thể nghe cả tiếng gió đang thổi qua. Mãi gần mười phút, tụi nó mới không nhìn anh nữa mà quay sang... nhìn nhau. Và lại mất gần năm phút, một trong hai đứa bước lên, khuôn mặt hình sự, ánh mắt hình viên đạn, tiếp tục... nhìn anh. Thêm ba phút nữa, đứa mới bước lên lúc này mới phán một câu nếu không muốn nói là một từ (_ ” _).

__Ai?

Xong, cậu đờ năm phút (mất thời gian quá =_=), sau đó mới từ từ lấy lại bình tĩnh, cậu nói:

__Tôi tên là Yuki, hoàng tử thứ ba của nước láng giềng Shibazakura.

__Hoàng tử sao? Thế là tốt rồi, đi thôi Hina! – Hime cười nói rồi kéo tay Hina định bỏ đi thì bị Yuki gọi lại.

__Này! Hai đứa nói thế là sao? –Yuki hỏi.

__À, tụi em thấy anh cứ đứng nhìn khu vườn hoa anh đào Vivian này mãi nên thấy lạ... - Hime vui vẻ nói.

__Nếu không phải người hoàng tộc mà vào khu vườn này sẽ bị chị Akira xử phạt – Hina nói tiếp.

__À mà anh cũng phải chú ý đến khu nhà kính ở phía sau vườn nhé! – Hime.

__Nếu anh không xin phép Akira mà tự ý bước vào thì dù cho có là hoàng tử nước láng giềng đi chăng nữa thì cũng sẽ...- Hina cười nham hiểm nói.

__Chết! – Hina và Hime vừa đưa tay ngang cổ vừa nói.

Nói xong, hai đứa rủ nhau đi xuống địa đạo Scorcap chơi, biến mất dạng, bỏ Yuki lại một mình với cái bộ mặt chẳng hiểu gì ráo.

“ Akira là ai?”

Thôi thì cứ hiểu đại khái là không được vào nhà kính mà chỉ được vào khu vườn hoa anh đào chứ gì. Có thể thôi mà hai đứa nhóc cứ nói vòng vo, đúng là quan trọng hóa vấn đề mà, đã vậy còn chết chóc gì đó nữa chứ! Lộn xộn quá đi!

Vừa đi, cậu vừa suy nghĩ. Bỗng anh nhìn thấy có bóng ai đó, nhìn kĩ mới thấy đó là một cô gái, nhưng mà màu tóc của cô ta hơi lạ. Mái tóc màu hồng hòa quyện với màu của những bông hoa anh đào, nhìn thật đẹp. Nhưng mắt thì lại có màu đỏ của máu, đáng sợ! Mãi nhìn mà anh không biết rằng, cô ta đang nhìn mình... Bốn mắt nhìn nhau, viễn cảnh y chang hồi nãy nhưng mà bị mấy đứa nhóc nhìn còn đỡ, màu mắt của tụi nhóc không đáng sợ và tụi nhóc cũng không tỏa ra nhiều sát khí thế này. Nếu chuyện này cứ tiếp tục thì chắc tối nào anh cũng gặp ác mộng hết cho coi. Nghĩ đến thôi mà anh đã cảm thấy rùng mình rồi, hướng chi... Nhưng mà hnh2 như cô ta cũng biết điều, thôi không nhìn anh nữa mà quay phắt đi, trước khi cô bỏ đi còn nói thêm một câu:

__Biến đi nếu không muốn chết!

__Hả? Chết ư? – Yuki ngạc nhiên nói – Nhưng tôi nghe nói nếu là người hoàng gia thì được vào đây mà.

__Ai nói cho anh biết? – Akira quay đầu lại hỏi.

__Lúc nãy có hai cô bé, hình như là song sinh nói cho tôi biết – Yuki trả lời.

“ Hina và Hime”

_Anh là ai? – Akira tiến lại gần hỏi.

_Tôi là Yuki, hoàng tử thứ ba của Shibazakura, đa số mọi người nhìn trang phục của tôi cũng đủ biết rồi, ngoại trừ hai cô bé lúc này, tụi nó còn nhỏ, đương nhiên không biết, còn cô sao lại không biết nhỉ? ...bla...bla...
- Yuki nói liền một mạch, thao thao bất tuyệt, điều này khiến người ghét sự ồn ào và phiền phức như Akira bực muốn điên lên, mặt hầm hầm đầy sát khí, trong khí, trong khi tên kia thì cứ lảm nhảm những chuyện trên trời dưới đất, khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội.

Máu điên lên tới não, nếu Yuki không chịu im thì Akira bị tâm thần mất.

_Này tên kia! – Akira nói lớn, cắt ngang luôn cả những lời Yuki đang nói – Ta không phải công chúa, vốn đã như vậy từ trước rồi. Người không cần nói những lời này với ta. Biến đi! – Akira quát, nói xong cô trừng mắt cảnh cáo khiến cậu lạnh hết cả sống lưng, rồi cô bỏ đi để mặc anh vẫn còn đang run cầm cập vì đôi mắt đỏ máu đó.

“Thật đáng sợ!”

12. Q.2 - Chương 2: Ngôi Nhà Bị Bỏ Hoang

__oOo__ Địa đạo Scorcap __oOo__

Nơi đây tối đen như mực, chỉ có vài ngọn đèn thấp sáng cho lối đi, nếu ai không biết đường mà đại dốt bước vào thì đừng có mơ tìm thấy lối ra. Chính vì điều đó, địa đạo Scorcap còn được biết đến với cái tên “Thế giới một đi không trở lại”. Tuy nhiên, vẫn còn có hai người biết mọi đường đi lối về nơi đây – Hina và Hime, ngoài ra không còn ai biết nữa cả. Lí do? Đơn giản nhưng lại bí ẩn, tất cả những người đã xây dựng địa đạo này đều đã chết và không một ai biết đến cái chết của họ cũng như lí do vì sao họ chết. Khoan đã, hình như có người biết đấy! Vâng, đó chính là hai người bạn trẻ của chúng ta – Hina, Hime. Hai cô bé này biết tất cả sự thật nhưng lại không thể nói ra bởi vì chính hai cô bé đã gián tiếp làm nên cái chết của họ. Có thể khi đọc xong các bạn sẽ không tin lời tôi nói và thậm chí còn thắc mắc vì sao mới còn nhỏ mà đã giết người rồi, nhưng tạm thời gạt chuyện đó sang một bên, rồi từ từ tôi sẽ nói cho các bạn biết sau.

...

Bộp! Bộp!

Trên con đường nhỏ hẹp của địa đạo, hai cô công chúa nhỏ đang nắm tay nhau chạy dọc con đường.

_Này Hina, chúng ta đang đi đâu vậy? Đây hình như là đường đến khu an dưỡng, mà em hết nhìn thấy ảo ảnh lâu rồi mà! – Hime chạy đằng sau, trên đầu đặt một dấu hỏi to đùng.

_Hime, thật ra chị vừa phát hiện ra một nơi rất thú vị, hình như bị bỏ hoang lâu rồi, lại còn có tin đồn là có ma nữa, nên chúng ta có thể bắt đầu công cuộc dọa ma từ đây đó – Hina cười tinh nghịch.

Đến một ngã rẽ, Hina chạy qua lối bên phải, đi thêm một chút nữa thì gặp năm lối đi.

_Chúng ta đi đường nào? – Hime hỏi.

Xoa cằm suy nghĩ một lát, Hina nhìn năm con đường một lần nữa rồi búng tay như vừa mới nhớ ra, cô bé nhanh chóng kéo tay em gái mình chạy vào con đường thứ hai từ trái qua.

Cuối con đường có một bức tranh rất to, vẽ ngôi nhà màu trắng, to và đẹp, bao quanh ngôi nhà là một khu vườn trồng toàn hoa hồng đỏ, ở một góc khuất của bức tranh đề chữ “Biệt thự hoa hồng” kèm theo đó là một chữ kí đề tên ‘Shirayuki’. Phía dưới bức tranh là một viên đá Sapphire màu xanh ngọc.

_Shirayuki là ai? – Hime thắc mắc nhìn dòng chữ hỏi.

_Quan tâm làm gì? – Hina nói rồi chạm tay vào viên đá.

Bất chợt, mặt đất xung quanh rung chuyển, bức tranh bị chia làm hai và từ đó, một cánh cửa xuất hiện. Mở cửa bước vào, Hiem lập tức bị chinh phục bởi “cảnh đẹp” nơi đây. Ngôi nhà hệt như trong tranh nhưng

lại mang một vẻ đẹp u ám, rùng rợn đến đáng sợ, đất đai xung quanh gập ghềnh khó đi, xung quanh là những bông hoa hồng đã bị chết khô, những cái cây trơ trụi không mang chút gì gọi là sự sống, không khí nơi đây lại còn khiến Hime lạnh cả sống lưng, thật đúng là một nơi dọa ma lí tưởng.

__Em bắt đầu cảm thấy hứng thú với nơi này rồi đấy – Hiem cười gian rồi kéo áo Hina – Hina, mình vào ngôi nhà tham quan đi!

__Không được đâu, phải trả lời câu hỏi trên cánh cửa mới vào được – Hina nói.

__Vậy câu hỏi là gì?

__Yêu là gì?

__oOo__

Akira ngồi trên cây hoa anh đào trong khu vườn của mình, đã lâu rồi cô không vào khu nhà kính nữa vì mỗi khi vào cô lại nhớ về quá khứ, nhưng cũng chính vì thế mà hiện giờ cô hết sức nhàn rỗi, chỉ biết ngồi vắt vẻo trên cây mà ngủ. Bỗng từ đâu có hai cô bé chạy tới, miệng cứ liên tục gọi tên Akira, cô nhảy xuống, tiến lại gần hai đứa trẻ.

__Hian, Hime! Có chuyện gì thế? – Akira hỏi.

__Akira, tụi em có điều muốn hỏi – Hina nhanh nhẩu hỏi.

__Gì? – Akira hỏi.

__Yêu là gì? – Hime cười tươi hỏi.

Akira tròn mắt nhìn hai cô nhóc bé tí tẹo mới bảy tuổi này, nhưng cũng trả lời câu hỏi.

__Sự nhầm lẫn của cảm xúc – Akira trả lời ngắn gọn.

__Đơn giản thế sao? – Hime ngây ngô hỏi – Thôi, dù sao cũng cảm ơn chị, tụi em đi đây, bye bye – Hime vẫy tay chào rồi cùng Hina chạy biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

__oOo__

__Bây giờ mình làm gì? – Hime đặt tay lên cánh cửa, đẩy vô trong như muốn nó mở ra, nhưng cánh cửa lại chẳng hề nhúc nhích một chút nào.

__Đợi chị một tí – Hina nói rồi cô bé cúi xuống nhặt lấy một cục đá, khắc lên cửa câu trả lời, rồi đẩy nhẹ cánh cửa.

Cạch!

Cánh cửa cuối cùng cũng chịu mở ra, hai cô bé cùng bước vào, Hime đưa cái đèn lồng mình mang theo ra phía trước, cô gắng nhìn những vật xung quanh. Căn nhà này chắc chắn đã bị bỏ hoang rất lâu rồi nên sàn nhà mới bị đóng đầy bụi, còn trần nhà thì bị mạng nhện giăng đầy, đã vậy còn có cái mùi gì đó thật khó chịu.

__Hina này, em nghĩ chúng ta nên ra khỏi đây thôi, nơi này đáng sợ quá! – Hime nhăn mặt nói.

__Uhm, chị cũng nghĩ vậy, đi nào! – Hina và Hime định bước ra ngoài thì...

Sầm!

Cánh cửa đột ngột đóng lại, nhốt cả hai đứa trẻ bên trong. Hina giật mình chạy tới, cố gắng mở cánh cửa ra nhưng vô ích, Hime thấy thế cũng chạy lại gần, đặt chiếc đèn lồng xuống, cô đẩy mạnh cánh cửa nhưng nó chẳng hề dịch chuyển dù chỉ một chút.

__Hina, chuyện gì đang xảy ra thế? – Hime lo lắng hỏi.

__Chị cũng không biết nữa – Hina bây giờ cũng rất lo lắng không kém gì Hime, cô vẫn cố gắng đập đấm đá vào cánh cửa thật mạnh với một chút hy vọng mong manh, Hime cũng bắt chước, đập liên tục vào cánh cửa, miệng không ngừng hét “Cứu tôi với!” nhưng địa đạo Scorcap này ngoài hai đứa nhóc thì còn ai nữa chứ?

Trên cánh cửa, một dòng chữ hiện ra, có lẽ nó đã được khắc sẵn từ trước rồi nhưng cũng đủ khiến hai cô bé khi đọc xong phải sợ hãi mà ngất đi

“Các người sẽ phải trả giá cho tất cả

những gì các người đã làm

Samanua

Bộ tộc sống trong địa đạo”

13. Q.2 - Chương 3: Hôn Ước Bị Thay Đổi

oOo Hoàng cung Belinda “vào một ngày đẹp trời” _oOo_

Ahin cùng Silly đang bế con mèo Mimi trên tay bước đi trên dãy hành lang, vừa đi vừa tám chuyện.

_Này Silly, em có tin vào tình yêu đích thực không? – Ahin vừa đi lùi vừa hỏi.

_Em sẽ tin nếu người muốn – Silly cười, tay vuốt nhẹ bộ lông con mèo.

_Không được, phải trả lời theo ý mình chứ!

_Haha... Nếu thế thì...

Bộp!

“Á!”

Rầm!

Ba âm thanh liên tục phát ra, cắt ngang câu nói của Silly.

Thì ra là do Ahin vừa đi lùi vừa ói chuyện nên không chú ý và cái người vừa đụng Ahin cũng đang mãi suy nghĩ, không để tâm gì mấy tới xung quanh. Hai kẻ này cũng thuộc dạng người tự cao, cho rằng ai đi thấy mình thì sẽ tự động tránh đường nên cuối cùng kết quả lại thế này đây. Thật bó tay !!!

_Công chúa! Người không sao chứ?! – Silly hốt hoảng, nhanh chóng chạy lại đỡ Ahin dậy.

_Ta không sao! – Ahin cười nói với Silly rồi quay sang tên kia nói – Này! Người dám đụng ta, còn không mau xin lỗi.

_Hồ đồ, người mới là kẻ đụng ta! – Tên kia bây giờ mới chịu bò dậy.

_A! Công chúa Ahin / Hoàng tử Zen – Cả hai đồng thanh la toáng cả lên (làm mất trật tự hoàng cung).

_Xin lỗi, tôi không biết là cô / anh...- lại đồng thanh, nhưng lần này giọng của cả hai có phần nhỏ hơn.

Zen đứng dậy, nhìn thấy Ahin vẫn còn ngồi bệt dưới đất, anh liền đưa tay ra đỡ cô dậy.

_C...cảm...ơn – Ahin ngập ngừng nói, cô đặt tay lên tay anh và nhẹ nhàng đứng dậy.

“Bàn tay ấy... Thật ấm áp”

Bất giác, mặt Ahin đỏ cả lên, tim đập loạn xạ. Zen đã đi lâu rồi mà sao Ahin cứ đứng nhìn mãi thế. Khẽ đưa tay lên lồng ngực vẫn còn đập liên hồi. Đây là lần đầu tiên Ahin bị như thế này.

Bên cạnh, có một con người đang nở một nụ cười rất ư là gian xảo liếc nhìn Ahin. Dù đã biết nhưng Silly vẫn cố tình hỏi:

_Công chúa, người sao thế?

_A, không có gì đâu, người đừng để ý – Ahin giật mình, bối rối trả lời.

_Có thật là không sao không? Người trông kì lạ lắm a

~_Ta đã nói là không sao!

_Khai thật đi, người thích hoàng tử Zen, đúng không !!!

_Hả? Làm sao có thể chứ?! Hoàng tử chẳng phải đã có hôn ước với chị Akira rồi còn gì?! – Ahin quay sang Silly.

Công chúa Ahin, trên đời này mọi chuyện đều có thể xảy ra. Với lại, dù cho bọn họ đã có hôn ước đi chăng nữa thì chưa chắc gì bọn họ đã thích nhau, đặc biệt là với một người lạnh lùng như công chúa Akira. Cho nên, nếu xin phụ vương của người chuyển hôn ước đó sang cho công chúa thì chẳng những Akira được tự do mà người lại có Zen – Silly nói liền một mạch không ngừng nghỉ, giả thiết rất là logic a~ (tiếc là trật lất hết (” _)).

Ồ ha, có lý, đi thôi! – Ahin suy nghĩ một hồi thì thấy cũng có lý nên ngay lập tức kéo Silly đến chính điện (gây thơ thật ==).

~~o0o~~ Chính điện ~~o0o

~~Sau một hồi đôi co trò chuyện, quốc vương và hoàng hậu vẫn không chấp nhận cái vụ nhắm nhí này, gì mà chuyển hôn ước chứ. Ahin mới mười hai tuổi, trong khi Zen đã mười chín rồi. Dẫu biết tình yêu là không phân biệt tuổi tác nhưng thế này...hết nói nổi.

Ahin vẫn cố chấp quyết không đầu hàng, nếu hai người đó vẫn cứ như vậy thì chắc ta phải dùng đến biện pháp cuối cùng vậy...nước mắt.

_Oa...Huhuhuhu...Hai người không thương con...Oa – Ahin ngồi bệt dưới đất, nước mắt ngấn nước mắt dài, cứ tiếp tục thế này thì hoàng cung ngập lụt mất (t/giả: *võ vai quốc vương và hoàng hậu* hai người chịu thua luôn đi cho rồi chứ tác giả không biết bơi đâu.)

_E hèm! – Ông hăng giọng – Thôi được rồi, con muốn gì cũng được – Ông nói. Chắc, ông vua này bình thường thì đã nổi đóa lên rồi nhưng với đứa con gái yêu quý í lộn yêu quý này thì đành phải mềm lòng mà chấp nhận thôi.

_Hoan hô, Ahin yêu phụ vương nhất! – Ahin chạy đến ôm chầm lấy phụ vương rồi ngay lập tức chạy đi khỏi chính điện để mặc phụ vương và hoàng hậu lắc đầu, thở dài, bó tay.

~~o~~ Vườn hoa anh đào Vivian ~~o

~~“Tôi xinh đẹp và tỏa sáng

Mọi người xem tôi giống như Aphrodite

Nhưng không một ai biết rằng

Con người thật trong tôi

Chỉ là một ác quỷ không hơn

Tôi thông minh và hoàn hảo

Mọi người gọi tôi là thiên thần

Nhưng không một ai biết rằng

Tôi chỉ là một thiên thần gãy cánh”

(Chú ý bài hát, nó có liên quan đến các chap sau)

Akira ngồi vắt vẻo trên cây hoa anh đào trong khu vườn của mình. Đạo này cô không còn thổi sao hay đi dạo trong khu nhà kính Vivian nữa mà thay vào đó là hát. Nhưng cô chỉ hát đúng duy nhất một bài, đơn giản là vì ngoài bài hát đó ra thì cô chẳng còn biết bài nào nữa cả và còn vì cô rất thích bài hát này. Còn cây sáo, cô hay mang nó theo bên mình và luôn cầm trên tay nhưng tuyệt nhiên cô không hề thổi nó.

“Thế là quá đủ rồi

Đừng nghĩ rằng ta sẽ nhớ đến các người

Những kẻ đã bỏ rơi ta”

Akira cười. Nụ cười lạnh nhạt đến đáng sợ. Nụ cười chứa đầy sự hận thù nhưng trong suy nghĩ của cô thì chưa bao giờ có ý nghĩa là sẽ trả thù họ cả mà cô sẽ để thời gian gặm nhấm nỗi đau của chính mình. Bởi vì nếu đó là việc mà bố mẹ cô thật sự muốn thì cho dù có ở lại cũng sẽ chỉ sống trong sự giả dối mà thôi, cô ghét điều đó nên sẽ chọn cách buông xuôi tất cả. Cô còn có hai đứa nhóc luôn yêu quý mình và cả Zen nữa.

Zen...

Phải! Vẫn còn có cậu ấy, sẽ không sao cả. Bởi vì em tin dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì anh vẫn sẽ luôn bên cạnh em.

Cộp!

Có ai đó đang bước tới. Akira cúi đầu xuống nhìn xem người đang tiến lại gần gốc cây mình đang ngồi.

_Đại công chúa Akira, có lệnh từ nhà vua rằng kể từ ngày hôm nay hôn ước giữa công chúa và hoàng tử nước láng giềng sẽ bị hủy bỏ, người sẽ được tự do. Chúc mừng công chúa! – Nói xong, người đó bỏ đi để mặc Akira vẫn còn ngạc nhiên vì quyết định này của nhà vua. Một quyết định mà Akira luôn nghĩ ông ta sẽ không bao giờ làm

14. Q.2 - Chương 4: Ngày Mất Tất Cả

Akira ngồi trên cây, cô vẫn hát nhưng trong đầu lại đang nghĩ về chuyện khác – hôn ước. Phải, cô đang suy nghĩ về nó. Cô biết rõ con người đó, một người lúc nào cũng quý con gái ruột của mình sẽ không bao giờ làm như vậy. Trừ phi...

“Ahin...”

Người có thể làm nên tất cả những chuyện này, chỉ có thể là nó, người duy nhất có thể làm thế... Ahin... Mục đích của người là gì...?

“Tại sao lúc nào cũng là người...?”

~~o~~ Khu vườn Hoàng Gia ~~o~~

~~Ahin đang chơi đùa cùng với Mimi và Silly thì Akira từ trên cao nhảy xuống, đáp ngay trước mặt bọn họ khiến họ giật mình, nhìn hết như siêu nhân bắt quả tang tội phạm (nói hơi quá ==). Akira tiến lại gần Ahin, đôi mắt sắc như dao cạo, gương mặt lạnh như băng, mùi sát khí tỏa ra nồng nặc như mùi... tử thi (what the...?!), giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc.

_Người đã làm gì hả? – Akira nói, âm giọng trầm như ác quỷ dưới địa ngục chui lên, đôi mắt như bắn ra đạn, nhìn Ahin.

_Ồ, c...chị...chị... nói...ca...cái ...gì...e...em.. kh...ông... hiểu – Ahin lắp bắp trả lời, khó khăn lắm mới nói được hết câu, người Ahin mồ hôi đổ ra như suối, run như cây sậy, Ahin quả thật đã bị Akira làm cho sợ đến nỗi chết đi sống lại rồi

Bên cạnh Ahin, Silly đã gục từ bao giờ...(_ ” _)

_Hôn ước giữa ta và Zen, người đã làm gì hả? – Akira quát, thật đáng sợ, tội nghiệp ai đang nói chuyện với Akira lúc này.

_E...Em... tưởng chị không thích... nên mới xin phụ vương... chuyển sang cho em thôi mà...chị không vui sao...? – Ahin nói, giọng méo như sắp khóc, từ trên khóe mắt đã có vài giọt nước rơi xuống.

Quan sát thái độ của Ahin, Akira càng bức hơn.

“Cô tính công bố cho cả thế giới biết là tôi bắt nạt cô sao?”

Akira “hừ” lạnh một tiếng rồi hỏi:

_Cô yêu Zen?

Ahin không trả lời, chỉ khẽ gật đầu. Akira thấy thế liền nở một nụ cười mỉa mai. Cô quay lưng định quay lại khu vườn hoa anh đào của mình, trước khi đi còn nói thêm:

“Nếu ta và người đều không yêu Zen thì người có chịu thay ta đảm nhận cái hôn ước ấy? – Nói xong, Akira đi khỏi khu vườn để mặc Ahin vẫn còn đang ngơ ngác suy nghĩ về lời nói của cô.

“ Nếu không yêu thì liệu có thể...?”

Haha!! – Ahin tự cười chính mình.

Phải! Akira nói đúng. Nếu cô và Akira đều không yêu Zen, thì chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Cô quá ích kỷ, chỉ muốn tất cả mọi thứ thuộc về chính mình mà chẳng bao giờ quan tâm đến những người xung quanh. Chắc bây giờ Akira đang nghĩ cô độc ác, xấu xa và hèn hạ lắm nhỉ?! Nhưng cô không trách cũng không giận chị đâu vì cô biết lí do vì sao ngày đó chị giận cô. Cô biết nhưng sẽ không dừng chuyện thay đổi hôn ước này lại đâu. Cô yêu và cô sẽ dùng đủ mọi cách. Cho dù có phải khiến người khác đau khổ đi chăng nữa.

“Từ khi sinh ra ta đã luôn là người được mọi người yêu quý

Ta đã cướp đi tất cả tình yêu thương mà mọi người dành cho chị

Xin lỗi!

Nhưng đã chẳng thể dừng lại được nữa rồi”

Xin lỗi vì tất cả những chuyện em làm đã khiến chị đau.

Cảm ơn vì đã từng làm bạn, làm chị của em.

Có vẻ sau tất cả mọi chuyện chị sẽ không còn cần em nữa, không muốn nói chuyện với em nữa nên xin tạm biệt...!

...

Akira bước đi trên con đường dẫn đến khu vườn nhưng có vẻ Akira vừa muốn đến vừa không nên cứ rẽ hướng này rồi đi hướng khác, vòng vòng...

Chẳng qua là vì hiện tại Akira không biết nên làm thế nào mới phải, cô buồn và không muốn gặp Zen nên nếu cứ quanh quẩn trong khu vườn hoa anh đào thì thế nào cũng đụng mặt cho xem. Nơi duy nhất mà cô không không bị là phiên là nhà kính Vivian nhưng Akira cũng không muốn vào đó. Thật rắc rối, thôi thì cứ về phòng ngủ luôn cho khỏe. Nhưng không biết may rủi thế nào mà trên đường đi về phòng lại đụng ngay người mình không muốn gặp nhất - Zen. Người ta thường nói “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa” có lẽ là thế này đây. Cả hai im lặng đứng một phút ba mươi giây thì Akira cảm thấy rất là mất thời gian và còn buồn ngủ nữa nên định bỏ đi thì bị Zen giữ lại.

Bàn tay sắt chắc của anh đang giữ lấy cánh tay của cô. Thật mạnh mẽ. Nhưng vốn dĩ anh không còn thuộc về cô nữa rồi.

Thứ gì vốn đã không thuộc về mình

Thì cho dù có cố gắng đến mấy

Cũng không thuộc về

Càng níu kéo

Chỉ càng thêm đau

Đó là câu nói mà Akira luôn dùng để an ủi chính mình mỗi khi có cảm giác bị bỏ rơi và bây giờ lại có dịp dùng nó. Tự nhắc mình điều đó, cô ngẩng đầu lên, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng vốn có, vẫn là giọng nói lạnh lùng như bao ngày nhưng sao giờ đây mỗi lời cô nói đều khiến anh cảm thấy đau đến thế.

“Buông ra. Tôi và anh không còn là gì của nhau nữa rồi – Akira gạt tay Zen ra, cố bước đi thật nhanh để anh không thể nhìn thấy những giọt nước mắt đang trào dâng chỉ còn chực rơi xuống.

Cô đang khóc...

Đã bao lâu rồi cô không khóc? Những khi bị bọn trẻ con trong làng bắt nạt hay cả lần bị cha mẹ bỏ rơi...cô đều không khóc nhưng sao bây giờ chỉ vì một người con trai lại khiến cô phải rơi nước mắt thế này?!

Thật yếu đuối!

...

Akira trở về căn phòng nhỏ bé rất ít khi được sử dụng của mình. Cầm con dao lam trong tay, Akira khắc lên tường vài nét chữ nguệch ngoạc.

“Kỉ niệm ngày tôi mất tất cả...”

Akira (Shirayuki)”

Xong, Akira liếc nhìn qua một góc tường, ở đó cũng có những vết khắc giống như vậy.

“Chúc mừng sinh nhật lần thứ 17”

Akira ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, nhắm mắt lại cảm nhận sự cô đơn luôn bao trùm lấy cô.

“Sinh nhật lần thứ 18, sắp đến rồi

Năm nay liệu mình có còn phải đón sinh nhật một mình?”

__Ahin, xin lỗi, đừng bỏ rơi chị... chị cần em...

15. Q.2 - Chương 5: Mẹ

Ông mặt trời dần nhô lên cao, chiếu những tia nắng ấm áp xuyên qua khung cửa sổ, soi sáng khắp cả căn phòng. Tiếng chim hót líu lo bên ngoài cửa sổ vang lên.

Một ngày mới bắt đầu...

Hôm nay, Akira dậy sớm, cô định sẽ xuất cung và đi chơi ở phía ngoài thành. Vì có quá nhiều việc xảy ra nên dạo này cô không ra ngoài chơi nữa. Còn bây giờ, dù vẫn có nhiều việc xảy ra (__) nhưng Akira đã quá mệt mỏi cho những việc ngu ngốc đó rồi, vả lại, cô cũng muốn được nghỉ ngơi một chút nên hôm nay, dù trời mưa hay giông bão, dù động đất hay sóng thần, dù có chiến tranh hay núi lửa phun trào, dù quốc vương có chết bất đắc kì tử hay không đi chăng nữa thì cô vẫn sẽ xuất cung đi ra ngoài thành chơi một chuyến.

Akira khoác trên mình chiếc áo choàng đỏ và cài lên tóc mình một bông hoa hồng cùng màu với chiếc áo khoác. Thật biết cách khiến mình luôn nổi bật trước đám đông nhưng kèm theo đó là một phong thái lạnh lùng luôn khiến cho người khác phải tránh xa, không dám lại gần. Quả không hổ danh là Akira với trái tim quanh năm đóng băng, không một chút ấm áp. Akira luôn giữ khoảng cách rõ rệt với những người xung quanh nên bây giờ dù có cho vàng cũng chẳng có ai dám lại gần huống chi là nói chuyện.

Akira đi đến gần cổng thì bắt gặp một người con trai có thể coi là “người quen”. Nhìn bề ngoài cũng biết, cậu trai đó là một con người rất vui vẻ và hòa đồng, nhưng chính vì thế mà Akira hoàn toàn không thích cậu ta chút nào – Yuki.

Chết tiệt! Đang muốn nghỉ ngơi thì lại bắt gặp tên điên thao thao bất tuyệt ngày hôm qua. Ông trời ơi, ngay cả người cũng ghét con sao, con đã làm nên tội nên tình gì mà lại bị trừng phạt thế này... bla... bla...

Trong lúc Akira vẫn còn đang đứng tự kỉ và khóc thầm thì Yuki đã đứng trước mặt từ bao giờ.

__Này ! Sao thế? Bệnh à? – Nhìn vẻ mặt rất ư là đáng thương của Akira, Yuki hỏi.

__Liên Quan đến cậu? – Akira ném cho Yuki vài từ rồi bỏ đi ra ngoài cổng. Thấy thế, Yuki cũng chạy theo(chứ ngu gì ở lại).

__Đi đâu thế? – cậu hỏi.

Nhưng đáp lại lời cậu chỉ là cái lườm đáng sợ và lời đe dọa đủ để ám ảnh cậu suốt đời.

_Cậu mà còn nói thêm 1 từ nào nữa thì tôi sẽ đem cậu đi thiến đấy! – Akira nói, chất giọng lạnh và đầy uy lực khiến cậu không dám hó hé thêm từ nào nữa.

Akira nhanh chóng bước ra khỏi cổng, Yuki cũng bước đi ngay bên cạnh... nhưng với một khoảng cách an toàn (đủ để không bị đem đi thiến). Chắc, chỉ nghĩ đến thôi mà đã thấy lạnh cả sống lưng, hướng chi...

Bộp!

Rầm!

Đang suy nghĩ nửa chừng thì đột nhiên bên cạnh cậu phát ra vài tiếng động lạ, quay sang nhìn thì đã thấy Akira ngồi bệt dưới đất, đối diện là một người phụ nữ khoảng 50 tuổi (gần đúng). Trông người phụ nữ đó có vẻ khá đau sau cú đụng vừa rồi, nhưng trên khuôn mặt của Akira thì lại không có vẻ gì là đau đớn cả.

Nhưng suy nghĩ của Akira thì hoàn toàn ngược lại. Nhìn bề ngoài vậy thôi chứ đang đau gần chết đây nè, ê ảm cả người. Không biết bà già này ăn gì mà đụng người ta té đau quá trời vậy ?!

Ngước mắt nhìn lên, định rửa xối xả cho hả giận nhưng thân phận là công chúa lại còn là “ cool girl” nữa chứ, sao lại có thể dễ dàng đánh mất hình tượng chỉ vì bà già này được. Akira chỉ định ngẩng nhìn dung nhan trời phú của người này thôi. Nhưng chỉ vừa ngước lên thì ngay lập tức, Akira hóa đá luôn (sao kì vậy ?!), đương nhiên không phải là vì “nhan sắc tuyệt vời” của bà ta mà là do đôi mắt màu thạch anh tím, ở vương quốc này chỉ có duy nhất một người sở hữu nó – mẹ của Akira.

Nhưng hình như không chỉ riêng gì Akira, người phụ nữ kia cũng vậy, cũng ngạc nhiên không kém. Đương nhiên rồi, con mình mà, lí nào lại không nhận ra, vả lại còn có đôi mắt và màu tóc có một không hai kia khẳng định chính xác suy nghĩ của bà.

_Shirayuki...? – Bà khẽ nói, giọng hơi nhỏ và khó nghe nhưng chỉ cần như thế cũng đủ khiến Akira hiểu bà đang nói gì.

_Xin lỗi, nhận nhầm người rồi, tôi là Akira, không phải là Shirayuki – Akira phũ phàng phủ nhận câu nói của bà, cô đơn giản là không muốn gặp lại bà. Cô đứng dậy.

_Vậy sao, tôi xin lỗi – Bà nói rồi cũng đứng dậy, phủi bụi trên quần áo rồi đi ngang qua Akira, gương mặt bà trông có vẻ hơi buồn, đôi mắt ươn ướt nước. Lúc đi ngang qua Akira, bà có nói gì đó, không biết là nói gì, chỉ biết là sau đó Akira cũng có vẻ sững sờ và suốt nguyên buổi đi dạo chơi đó, Akira trông không có vẻ gì là chú ý đến xung quanh, cứ như người trên mây, rất kì lạ, hoàn toàn không giống Akira bình thường chút nào.

Buổi dạo cuối cùng cũng kết thúc, Akira và Yuki trở về hoàng cung

...

~~o0o~~ Vườn hoa anh đào Vivian ~~o0o

~~Akira thần thờ ngồi ở đó, gương mặt không hề có một chút sức sống nào, cô đang nghĩ đến câu nói của mẹ lúc nãy...

Này, đang nghĩ gì vậy? – Một giọng nói từ đâu bỗng vang lên kéo Akira từ trong suy nghĩ bay ra (” _).

Akira quay ra nhìn người đang nói, rồi làm lơ cậu, tiếp tục suy nghĩ.

Thấy không có tiếng trả lời, cậu lại gần, ngồi xổm trước mặt Akira, hươ hươ tay vài lần.

Vẫn không có động tĩnh.

Cậu suy nghĩ một hồi rồi nói.

_Người phụ nữ lúc sáng là ai vậy?

Cuối cùng, Akira cũng chịu liếc cậu một cái nhưng vẫn không nói gì. Cậu bèn nói tiếp.

_Giữ mãi trong lòng chẳng vui chút nào đâu. Có gì buồn thì cứ nói ra, tớ sẽ lắng nghe cậu – Yuki cười, nói

Có vẻ như lời nói của cậu đã có tác dụng, Akira đang nhìn cậu, khuôn mặt cô không còn nét lạnh lùng như trước nữa.

_Biết không, đây là lần đầu tiên có người vẫn chịu nói chuyện với tôi sau khi bị tôi đe dọa đấy – Akira mỉm cười, có vẻ như Yuki đã có được thiện cảm từ Akira rồi (chúc mừng!)

16. Q.2 - Chương 6: Ghen

Akira và Yuki ngồi dưới gốc cây hoa anh đào, hai người nói chuyện trông rất vui vẻ, Akira nhờ thế mà đã không còn buồn nữa. Ai đi ngang qua mà nhìn thấy cảnh này chắc cũng không khỏi ngạc nhiên. Cũng phải thôi, vì đây là lần đầu tiên người được mệnh danh là “tăng băng di động” cười rất tươi mà.

_Này, trên đời này cậu thích cái gì nhất? – Yuki đột nhiên hỏi.

_Uhm... mưa... - Akira trả lời.

_Mưa? Nghe buồn nhỉ? Tại sao? – Yuki nheo mày hỏi.

_Bởi vì ngày mà tôi bị cha mẹ bỏ rơi, mưa cứ rơi mãi cứ như là đang an ủi tôi vậy, vì thế tôi luôn coi mưa là người bạn thân nhất – Akira giải thích.

Akira kể cho Yuki nghe tất cả về quá khứ của cô, thứ mà cô luôn giấu kín, chưa từng kể cho ai nghe, nhưng bây giờ lại nói ra, có lẽ cô đã bắt đầu tin tưởng Yuki rồi.

Bên cạnh Akira, Yuki đang ngồi nghe cô nói, như một sự đồng cảm, có lẽ chính cậu cũng đã từng trải qua. Kết thúc câu chuyện, cậu cười, an ủi cô là sẽ không sao. Nhưng như bao lần khác, tất cả hành động của cậu đều khiến Akira nghĩ rằng đây chỉ là sự thương hại nhưng cũng khác với mọi lần, trong sự thương hại đó lại còn có thứ gọi là đồng cảm. Có lẽ đó chính là lí do Akira chấp nhận sự thương hại của cậu.

Trên dãy hàng lang dài có thể nhìn thấy khu vườn, có một người đang đứng đó, nhìn tất cả hành động của họ. Tay nắm thành nắm, răng cắn chặt đến bật máu nhưng có vẻ như người đó không hề quan tâm, có lẽ bởi vì trong tâm trí người đó chỉ còn hình ảnh của cô – Akira.

“Tại sao không phải là anh?”

Tất cả mọi chuyện hôn ước đó, đều là do quốc vương Belinda và phụ vương của anh quyết định, anh không hề hay biết, tại sao cô lại giận? Khó khăn lắm mới có thể gặp lại nhưng tại sao lại lạnh lùng đến thế?!

Anh ngồi phịch xuống, tay ôm đầu. Anh không biết nên làm gì để lại có thể ở bên cô như lúc trước, thật rắc rối.

“Akira. Em là ai mà khiến anh phải khổ sở thế này?”

...

Ở gần đó, đằng sau một cái cây. Ahin đã chứng kiến tất cả. Cô nhìn Akira, rồi lại nhìn Zen. Tại sao chỉ vì Akira mà anh lại trở nên như thế? Trong khi cô làm tất cả vì anh mà lại chẳng được anh để ý. Chẳng lẽ tất cả những việc cô đang làm đều sai sao?

“Akira, tại sao lúc nào cũng là chị mà không là tôi?!”

Nhưng không sao, cho dù có khiến chị phải buồn hay phải khóc, tôi cũng sẽ khiến anh ấy thuộc về tôi. Bao nhiêu năm qua tôi cố gắng làm chị vui vì cái gì cơ chứ? Chị có bao giờ để ý hay chỉ toàn phớt lờ tôi? Nhìn đi nhìn lại thì chị cũng chẳng là cái gì cả, chỉ là con nuôi, không hề mang dòng máu hoàng tộc nhưng tôi vẫn đối xử tốt với chị, tôi xứng đáng được nhận nhiều hơn thế. Chấp nhận đi, triều đại của chị chấm dứt rồi, xét cho cùng tôi mới là đại công chúa của Belinda này nên nếu muốn gì thì tôi đều sẽ được.

“Hoa hồng đỏ không được phép tồn tại ở đây”

Ahin giẫm nát một bông hoa hồng đỏ gần đó. Cô cười, nụ cười lạnh như băng tuyết ngàn năm, nụ cười chưa bao giờ hiện diện trên gương mặt đó nay đã xuất hiện.

Cho dù có là thiên thần nhưng một khi đã bị chọc tức thì thiên thần cũng phải biến thành ác quỷ.

“Trò chơi này tôi sẽ thắng

Hãy đợi đấy, Akira!”

Ahin bỏ đi. Kết thúc rồi, vì một người con trai, mối quan hệ của họ đã chấm dứt. Không còn là chị em, không còn là bạn bè mà là kẻ thù.

Trong khi đó, Akira vẫn không hay biết gì. Sở dĩ bởi vì cô đang rất vui, ít ra vẫn còn có người hiểu và quan tâm những điều cô nói. Thật vui vì điều đó, mong là khoảnh khắc này sẽ không bao giờ biến mất. Hy vọng là thế...

~~o~~ Tại một nơi nào đó trong cung điện ~~o

~~_Hina! Hime! Hai nhóc đang ở đâu thế? Mau ra đây ngay! – Martha (người trông hai nhóc, nếu ai không nhớ thì xem lại GTNV) ngó quanh ngó quất, cố tìm cặp song sinh siêu quậy này.

_Tìm làm gì, có khi lại chui xuống địa đạo rồi – Steve (người bảo vệ, không nhớ thì nghĩa lại phần GTNV) từ đâu đi tới, vừa nói vừa nhìn xung quanh, anh này suy nghĩ với lời nói hoàn toàn khác nhau, nếu nói là đừng tìm nữa thì có lẽ bây giờ đang căng mắt ra kiểm hai nàng công chúa đây.

_Nhưng bây giờ cũng sắp tối rồi con gì – Martha nhìn ông mặt trời đang từ từ lặn xuống, nói – vả lại chẳng phải là mất tích từ hôm qua rồi sao, nói thế chẳng khác nào ha đứa nhóc đó dọn nhà xuống dưới đó ở luôn? – Martha nhăn mặt, nói – Chuyện này, nếu quốc vương biết thì...

_Không sao đâu, việc này nằm ngoài khả năng của chúng ta rồi. Không muốn cũng phải nói, càng để lâu, tình hình càng tồi tệ - Nói xong, Steve kéo tay Martha đi đến chính điện...

17. Q.2 - Chương 7: Kế Hoạch Giải Cứu

~~o0o~~ Vương quốc Belinda ~o~ Chính điện ~~o0o

~~_Cái gì?! Con gái ta mất tích?! – Quốc vương sau khi nghe hung tin giận dữ quát – Các người trông con gái ta kiểu gì mà lại để xảy ra chuyện này?!

_Bình tĩnh nào, tội nó lợi dụng địa đạo để trốn và bày trò quậy phá, cũng chính vì thế mà không ai dám trông, cũng may là có Martha và Steve nhận việc này. Hôm nay, việc này xảy ra cũng là do tội nó, không nên trách họ - Hoàng hậu Jellsey trấn an chồng mình, mặc dù bây giờ bà cũng rất lo cho Hina và Hime nhưng nổi giận và đổ lỗi cho nhau thì có ích gì.

_Có lẽ vì một lí do gì đó mà hai đứa nhóc mới bị kẹt lại dưới đó, chúng ta phải xuống mới mong cứu được – Zen nói, nhưng ngay lập tức đã bị phản bác

_Nhưng không ai xuống dưới địa đạo mà có thể trở lên ngoài trừ tội nó – Ahin.

_Khi cứu được thì tội nó sẽ dẫn chúng ta lên – Yuki.

_Nếu trước khi cứu được chúng ta bị lạc? – Ahin.

Không khí bỗng trở nên im lặng hẳn. Không ai nói gì nữa, Nhưng người im lặng nhất ở đây thì phải nói đến Akira, từ này giờ không hề nói một câu, lại còn không có vẻ gì là đang suy nghĩ để tìm cách cứu Hina và Hime, chỉ chăm chú nhìn Ahin. Chẳng qua là Akira đang rất thắc mắc về thái độ của Ahin lúc này, Ahin trông có vẻ như chẳng hề muốn cứu Hina và Hime, cứ liên tục bác bỏ kế hoạch của mọi người. Tại sao vậy?

_Tạm thời mọi người cứ về phòng nghỉ ngơi, ngày mai sẽ tiếp tục bàn chuyện này – Quốc vương Henri nói, dù ông đang rất lo lắng cho hai cô con gái của mình, nhưng hiện tại thì vẫn chưa nghĩ ra được cách gì nên đành phải để mọi người về phòng.

~~o0o~~ Phòng Ahin ~~o0o

~~Ahin nằm phịch xuống chiếc giường êm ái. Cô đang nghĩ về Hina và Hime. Bọn nhóc đó rất quý Akira, sẽ là vật cản trở cho kế hoạch của cô nên cô đành phải phản đối tất cả kế hoạch của mọi người.

Nhưng nếu như mọi người giải cứu được tụi nó thì phải làm sao?

Ahin ngồi bật dậy, xoa cằm suy nghĩ... Bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu cô...

Nếu như Hina và Hime cứ ngủ mãi thì sẽ không còn rào cản nữa. Phải rồi, chắc chắn là thế...

~~o~~ Khu nhà kính Vivian ~~o

~~(Akira có phòng riêng nhưng đa số toàn ở đây nên ở giữa khu nhà kính có một cái giường)

Akira ngồi trên giường, hí húi vẽ cái gì đó vào một tờ giấy trắng, cho đến khi không còn chỗ trống Akira mới dừng lại. Đưa tờ giấy trắng lên cao ngắm nghía một hồi, Akira tự dừng mỉm cười, sau đó cô xé nát tờ giấy rồi tung lên ặc cho cơn gió thổi từng mảnh vụn bay tứ tung khắp nơi.

“Chờ nè Hina, Hime! Chị đến cứu các em ngay đây!”

~~o0o~~ Sáng hôm sau ~~o~~ Chính điện ~~o0o

~~_Được rồi! Có ai nghĩ ra cách gì chưa? – Quốc vương Henri nhìn một lượt tất cả mọi người, hỏi.

_Tạm thời chưa nghĩ ra, làm sao có thể cứu người ở nơi “một đi không trở lại” đó chứ - Yuki lắc đầu nói.

_Đúng là khó thật – Zen cũng đồng tình với Yuki - Ủa mà Akira đâu? – Zen đột nhiên hỏi.

Cậu vừa dứt lời thì có một người lính chạy vào.

_Quốc vương, công chúa Akira đã đi xuống địa đạo Scorcap rồi. Trước khi đi cô ấy còn có nói với chúng tôi trong vòng 3 ngày nếu không thấy cô ấy trở lại thì nói với quốc vương muốn tìm hay bỏ mặc cũng được. Mặc dù chưa đến 3 ngày nhưng chúng tôi lo quá nên... - Người lính nói một mạch những điều mình muốn nói và thuật lại lời nói của Akira không sót một chữ nhưng anh chưa nói xong thì Zen đã chạy vụt đi mất.

Cậu chạy đến khu nhà kho ở sau vườn hoàng gia, Akira từng nói ở đây có một lối vào địa đạo. Cậu nhìn khắp nhà kho chợt dừng lại tại một góc khuất. Ở trên tường của nơi đó có một hình vuông nhỏ, cậu tò mò chạm vào đó thì bỗng nhiên ở dưới chân cậu, một lỗ hổng xuất hiện. Zen đang rơi tự do thì gặp ngay cái cầu trượt, nó dẫn cậu trượt vài vòng và cuối cùng hạ cánh ở ngay một cái đệm êm ái. Chỉ cần mới đi vào nhưng Zen ngay lập tức đã kết luận.

“Cái địa đạo quái dị, trẻ con”

Cậu đứng dậy, thuận tay lấy một cây đuốc gần đó, bắt đầu đi khám phá địa đạo.

...

Lúc Zen chạy đi, mọi người ngay lập tức cũng đuổi theo nhưng được nửa chừng thì bị mất dấu.

_Chết tiệt! Đâu mất rồi? – Yuki tức giận nói rồi quay sang Ahin – Này, bốn người đã ở dưới đó rồi, chúng ta cũng xuống luôn đi! Công chúa biết lối vào địa đạo ở đâu mà phải không?

_Biết nhưng lờ... - Ahin ngập ngừng nói.

_Nghe này, Akira và Zen đã không lo ngại gì mà chạy bay xuống đó, chẳng lẽ hai người đó không sợ chắc? – Yuki dừng lại một chút rồi nói tiếp – Không sao đâu, nếu có chuyện gì, tôi sẽ bảo vệ cô, được chứ? – Cậu đặt hai tay lên vai của Ahin, giọng nói chắc nịch.

_Được thôi, nếu anh muốn – Ahin khẽ gạt đầu rồi kéo Yuki đi.

Trước khi đi, Yuki còn quay lại nói với quốc vương và hoàng hậu vài câu rồi chạy đi cùng với Ahin.

Quốc vương cùng hoàng hậu lo lắng nhìn theo bóng Yuki và Ahin vừa đi khuất, thầm cầu mong tất cả sẽ không sao.

18. Q.2 - Chương 8: Kho Báu Vô Giá – Món Quà Của Trái Tim

Akira bước đi một cách chậm rãi trong địa đạo, vừa đi vừa cầm cây sáo thổi bài hát buồn quen thuộc. Chợt, cô dừng chân trước một bức tranh khổng lồ được treo trên tường. Bức tranh vẽ một ngôi nhà màu trắng, xung quanh trồng đầy hoa hồng đỏ. Akira cười rồi chạm tay vào viên đá Sapphire xanh dưới bức tranh. Mặt đất xung quanh bắt đầu rung chuyển, bức tranh chia làm hai và từ đó một cánh cửa xuất hiện. Akira mở cửa và bước vào trong, cô nhìn một lượt phong cảnh xung quanh rồi phán một câu.

__Vẫn u ám, hoang tàn, đổ nát, ma quái như ngày nào, chỉ khác là càng ngày càng xấu.

Chắc, không hổ danh là Akira luôn thích chọc tức người khác, ngay cả những vật vô tri vô giác cũng không tha.

Akira nhanh chóng lại gần ngôi nhà, cô nhìn cánh cửa có khắc câu hỏi “Yêu là gì?”. Ngẫm nghĩ một lát, Akira lấy con dao nhỏ được giấu bên hông túi ra rồi khắc lên cánh cửa phía dưới câu hỏi câu trả lời: “Kho báu của trái tim”. Phía dưới câu trả lời của Akira bỗng hiện lên hai từ “Tại sao?”. Nhìn hai từ tại sao trên cánh cửa một hồi lâu, Akira khắc lên cánh cửa hai từ “vô giá”. Cánh cửa kêu “cạch” một tiếng rồi từ từ mở ra. Bên trong, Hina và Hime đang nằm co ro trên nền đất lạnh lẽo, đôi mắt nhắm nghiền tưởng chừng như sẽ không bao giờ mở ra một lần nào nữa. Akira tiến lại gần hai đứa trẻ, lay người từng đứa một, nhưng lay mãi mà chẳng có đứa nào chịu dậy, Akira tức mình dọa hina và Hime:

__Hina, hime! Dậy nào! Nếu không dậy chị dễ bỏ rơi hai em đấy!

Quả nhiên, hiệu nghiệm tức thì, Hina và Hime bật dậy ngay lập tức.

__Akira! Akira! – Hai cô bé liên tục gọi tên Akira và nhìn khắp nơi.

__Chị ở đây! – Akira nói.

__A! Chị Akira! – Nghe giọng nói quen thuộc, Hina và Hime liền quay lại và ôm chầm lấy Akira.

__Sao chị đến được đây? – Hina thắc mắc ngẩng đầu lên nhìn Akira.

__Chị đã từng xuống đây rồi, người Samanua đã chỉ cho chị mọi góc ngách của địa đạo nên chị biết – Akira trả lời.

__Em đói! Chúng ta lên được chưa? – Hime ngậy thơ hỏi.

__Được rồi – Akira cười, rồi đứng dậy, nắm tay Hina và Hime đi ra ngoài.

...

__A! Công chúa Akira và hai tiểu công chúa Hina, Hime! – một người lính đang ngồi canh trước cửa địa đạo reo lên thông báo ọi người.

Ngay lập tức, những người hiện đang có mặt tại đây liền vây lại xung quanh cùng với quốc vương và hoàng hậu. Akira và Hina, Hime vừa mới bước ra đã gặp ngay không khí ngột ngạt này.

Thật khó chịu!

Nhưng có vẻ như hai cô bé này thì chẳng quan tâm đến không khí là mấy, chỉ mới vừa thấy phụ vương và mẫu hậu của mình thì ngay lập tức liền chạy đến ôm chầm lấy họ. Akira cũng tiến lại gần.

__Nếu hai người ở đây vậy thì Ahin, Zen, Yuki đâu? – Nhận thấy hình như vắng bóng vài “người quen”, Akira lên tiếng hỏi.

Quốc vương và hoàng hậu lúc này mới sực nhớ ra, nói:

__A, ba người đó đã đi xuống địa đạo rồi, Zen đi đường này, Ahin và Yuki đi đường kia, nói chung mỗi người một hướng – Hoàng hậu vừa nói vừa giơ tay diễn tả.

__Cái gì?! – Akira, Hina và Hime giật mình hét vào mặt quốc vương và hoàng hậu (__ ” __).

Thiệt tình, vừa mới cứu được người nay lại phải cứu thêm ba tên gốc không biết đường, kiêu này thì đến khi nào mới tụ tập đầy đủ được đây.

_Trước mắt là cho Hina và Hime ăn cái đã, sau đó hai đứa đi tìm Zen, còn chị sẽ tìm Ahin và Yuki, được chứ? – Akira nói.

_Ồ... Sao không ngược lại ạ? – Hina ngây ngô hỏi.

_Chị thích thế - Akira nhanh chóng tìm đại cố nào đó trả lời.

_Ha, còn tụi em thì thích ngược lại – Hime cười.

_Sao cũng được.

...

Hina, Hime và Akira chia làm hai nhóm đi lòng vòng trong địa đạo tìm ba kẻ ham hố dù không biết đường mà vẫn cố đi.

...

Akira vừa đi vừa thối sáo nhưng không phải là bài hát buồn như mọi lần, bài hát này mang nét vui tươi và có một chút trẻ con. Đó là bài mà ngày xưa cô hay hát với cha. Cô nhớ cha dù chính ông đã bỏ rơi cô. Có lẽ là do tình phụ tử chẳng?

Không, chắc chắn không phải, cảm giác này xuất hiện khi mẹ nói điều đó với cô nên chắc chắn đây chỉ là sự thương hại mà thôi. Đúng vậy. bởi vì cô sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta, không bao giờ.

_Akira? – Đột nhiên có một giọng nói cất lên cắt ngang suy nghĩ của cô.

Akira ngừng thối sáo, ngẩng đầu nhìn bóng người đang tiến về phía mình.

Zen...

_Cậu không sao chứ? – Zen vừa hỏi vừa thở gấp, có lẽ cậu đã quá mệt khi phải chạy lòng vòng trong cái địa đạo quái gở này rồi.

Nhưng chưa kịp vui mừng thì Akira đã chưng ngay ra cái bộ mặt đặng đặng sát khí đủ để giết chết một người (_ ” _).

_Cậu, Yuki và Ahin, cả ba người, ba tên gốc không biết đường mà chán sống chui xuống đây, nghĩ sao mà bắt tôi và hai con nhóc kia đi tìm mấy người hả... bla... bla... - Akira bắt đầu lên giọng chỉ trích, bình thường cô nói ít là thế nhưng một khi máu nóng đã lên tới não thì cho dù có là ông trời cũng không ngăn nổi. Thật tội nghiệp Zen chỉ vì muốn cứu người mà phải đứng đây chịu trận. Sau vụ này chắc chắn cậu sẽ không bao giờ dám xuống đây thêm một lần nào nữa.

19. Q.2 - Chương 9: Bài Hát Của Ác Quỷ Và Thiên Thần

“ Ác quỷ và thiên thần là hai chị em

Dù đối nghịch nhưng lại rất thân

Rồi 1 ngày hoàng tử xuất hiện...

Chia rẽ, cắt đứt

Chị em không còn...”

Vừa đi, Hime vừa hát, đôi lúc còn nhún nhảy theo điệu nhạc.

_Này, Hime, em đang hát cái gì đấy? – Hina hỏi.

_Em cũng không biết nữa, bài này lần trước em nghe Akira hát nên nhớ sao thì hát vậy thôi – Hime trả lời.

_Uhm, hình như chị cũng từng nghe rồi thì phải? Tiếp theo có lẽ là... - Hina gãi đầu cố nhớ lại.

“Ác quỷ và thiên thần đều yêu hoàng tử

Rung động...

Hoàng tử chọn ai? Yêu ai?”

Từ sau lưng hai đứa nhóc, một giọng hát cất lên. Hina và Hime đồng loạt quay lại nhìn người đang đứng hát.

__A, chị Ahin và anh Yuki, cuối cùng cũng tìm thấy – Hina mừng rỡ reo lên.

__Này! Sao hai em cứ ở dưới này không chịu lên hả? Có biết phụ vương và hoàng hậu lo lắng lắm không? Báo hai bọn chị phải xuống đây tìm! – Ahin tay chống hông, nhìn bọn trẻ quát.

__Nói gì thế? Chị Akira đã tìm thấy bọn em rồi nhưng mà do các chị xuống đây nên bọn em mới lại phải xuống để tìm – Hime nhăn mặt, tay chống hông bắt chước Ahin, nói.

Chắc, người đáng lẽ đi tìm người khác lại bị người mình đang tìm đi tìm mình. Thật bó tay!

Cả bốn người cùng đi lên trên mặt đất, đang đi nửa chừng thì bắt gặp Akira và Zen cũng đang đi lên.

__Chị Akira! – Hina và Hime reo lên rồi nhanh chóng chạy lại chỗ Akira – Chị tìm thấy anh Zen rồi ă? Tụi em cũng tìm thấy Ahin và Yuki rồi nè!

__Uhm, lúc nãy chị nghe có tiếng hát ở đây nên đi qua, không ngờ lại gặp – Akira nói.

__Bài hát này hay đó chứ, nó nói về cái gì vậy – Yuki hỏi.

__Ác quỷ và thiên thần, một câu chuyện cổ tích bị lãng quên. Nếu cậu biết lời bài hát thì cậu sẽ biết nó nói gì – Akira vừa dứt lời thì đã đến lối ra.

Mọi người lần lượt bước ra. Vừa ra, Akira liền đi một mạch đến vườn hoa anh đào. Ahin cũng không nán lại làm gì, cùng Silly đến vườn hoa hồng Picessa. Yuki và Zen thấy thế thì đi theo hướng của Akira, hai người họ chẳng qua là tò mò về câu chuyện.

~~o~~ Vườn hoa anh đào Vivian ~~o

~~Akira ngồi vắt vẻo trên cây hoa anh đào, miệng lẩm nhẩm bài hát ác quỷ và thiên thần. Đang suy nghĩ nửa chừng thì một giọng nói gọi tên Akira vang lên. Nói là nói thì thật không phải bởi vì âm thanh vừa này quả thật không tầm thường chút nào, và đặc biệt là nó làm cho Akira mém nữa bị rớt xuống cây.

Tức khí, Akira không thèm trả lời, điệu bộ khinh khỉnh, ngồi dửng dưng trên cây như không có chuyện gì xảy ra. Việc này làm cho “ai đó” cảm thấy rất là tức giận, giống như là mình đang bị coi thường vậy, thế là hần nhanh chóng liền lấy chân đạp liên tục vào cái cây. Vâng, cuối cùng Akira cũng bị rớt xuống nhưng lại rớt không đúng chỗ, ngã đè “ai đó” nằm xuống dưới đất, nhưng rất nhanh chóng đã ngồi dậy đấm túi bụi vào hần, thậm chí lại còn bóp cổ, lắc lắc, đạp, đá, dùng đủ mọi loại hình chiến đấu tra tấn “ai đó” cho đến khi người đó đầu hàng mới thôi. Xong, Akira lại tiếp tục leo lên cây ngồi chơi.

__Hai cậu tới đây làm gì? – Akira cuối cùng cũng chịu ban cho hai kẻ phá hoại (thật ra là một) một đặc ân, nhưng cô nói mà không thèm nhìn vào mắt hai người đó.

__Bọn này chỉ muốn biết về câu chuyện cổ tích mà cậu nói – Zen trả lời.

__Lời bài hát nói lên tất cả - Akira trả lời.

__Cô phải biết là bọn này không biết lời bài hát chứ - Yuki nhăn mặt, cố gắng lết dậy, nói.

__Vườn hoa hồng Picessa, đến đó mà hỏi Ahin.

~~o~~ Vườn hoa hồng Picessa ~~o

~~“Chạy đi, Astris!

Chạy đi!

Nơi đây nguy hiểm lắm!

Chạy đi và đừng bao giờ trở lại

Một lần nào nữa...”

_Công chúa Ahin, có hoàng tử Yuki và Zen tới, có cho họ vào không ạ? – Silly bỗng từ đâu chạy tới cắt ngang bài hát mà Ahin đang hát.

Ahin khẽ gật đầu rồi lại tiếp tục ngồi hát.

“Con đã tìm thấy hân

Kẻ đã bắt cóc mẹ

Kẻ đã giết mẹ

Con sẽ trả thù

Hãy đợi con nhé!”

_Ahin, không ngờ cô hát hay thế - Yuki bước tới, vừa vỗ tay vừa nói.

Ahin ngẩng mặt nhìn Yuki và Zen đang tới gần mình, cô mỉm cười.

_Cảm ơn vì lời khen, hai người tới đây có việc gì – Ahin vào thẳng vấn đề chính.

_Chúng tôi muốn hỏi về câu chuyện ác quỷ và thiên thần – Zen trả lời.

_Đến khu vườn hoàng gia, rẽ phải một chút sẽ gặp một căn phòng, nhờ Hina và Hime hỏi Akira, nếu là tụi nó, Akira chắc chắn sẽ trả lời – Ahin nói.

“Vòng vo, cuối cùng cũng vẫn là Akira”

Zen và Yuki thở dài thườn thượt, buồn thay cho cái số của mình sao lại rắc rối đến thế nhưng cuối cùng cũng chịu đi.

Sau khi Zen và Yuki đi khuất, Silly mới quay sang hỏi Akira:

_Sao công chúa không kể cho bọn họ nghe, câu chuyện và bài hát đó chẳng phải công chúa Akira đã kể cho nghe rồi sao?

Ahin thở dài, chống cằm như đang nhớ lại ngày xưa, rồi nói:

_Không biết Akira có còn nhớ hay không nhưng chị ta chưa kể cho ta nghe đoạn cuối.

20. Q.2 - Chương 10: Cổ Tích Ngày Xưa

~o0o~ Khu vườn hoàng gia ~o~ Phòng của Hina và Hime ~o0o

~“Cộc! Cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên giữa không gian yên tĩnh đến kì lạ. Hina ngồi dậy, dụi mắt rồi đứng dậy, tiến lại gần và mở cánh cửa nhỏ, cô bé ngược mắt nhìn hai người đang đứng trước mặt mình.

_A, chào anh Zen, anh Yuki – Hina cười nói – Hai anh đến đây có chuyện gì vậy.

_À, bọn anh muốn nhờ hai em hỏi Akira giúp anh câu chuyện của bài hát sáng nay – Zen nói.

_Được thôi, dù sao em cũng có chuyện cần nói với Akira – Hina nói – Thôi, tạm biệt hai anh nhé! – Hina vẫy tay rồi đóng cửa lại.

Sau đó, cô lại gần và lay người Hime.

_Này, Hime, dậy đi, mình đi gặp Akira.

Hime từ từ mở mắt, cô bé nhìn Hina một lúc rồi ngồi dậy, đợi cho đến khi tỉnh táo hẳn, Hime mới gật đầu.

~~o0o~~ Khu nhà kính Vivian ~~o0o

~~_Chị Akira! Bọn em tới rồi! – Hina và Hime chạy lại chỗ Akira đang ngồi trên chiếc giường êm ái ở giữa khu nhà kính.

Nghe thấy tiếng của hai cô bé, Akira liền quay đầu lại nhìn đồng thời cũng vẫy tay chào.

_Hai em có chuyện gì cần nói? – Akira hỏi.

_À, trước khi nói bọn em muốn hỏi chị về câu chuyện của ác quỷ và thiên thần – Hina cười.

_Được thôi, nghe và nhớ cho kỹ đấy, chị chỉ kể một lần thôi – Akira cười đáp.

Hina và Hime gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng leo lên giường ngồi hai bên Akira.

Ngày xưa ngày xưa, tại một vương quốc nọ, có hai nàng công chúa. Một người thì xinh đẹp và tỏa sáng, mọi người xem cô ấy như vị nữ thần Aphrodite nhưng tận sâu bên trong tâm hồn cô ấy chỉ là một ác quỷ không hơn, công chúa Eliza. Còn cô công chúa còn lại là Astris, cô thông minh và hoàn hảo, mọi người gọi cô ấy là thiên thần nhưng không một ai biết rằng, Astris chỉ là một thiên thần gậy cánh.

Một ngày nọ, hoàng tử từ vương quốc láng giềng xuất hiện. Eliza và Astris đều yêu hoàng tử.

“Hoàng tử chọn ai? Yêu ai?”

Và trong khoảng thời gian đó, Astris và Eliza đều hay bí mật theo dõi hoàng tử một cách kì lạ. Nhưng điều kì lạ nhất ở đây không phải là chuyện đó mà chính là Eliza, bởi vì người mà Eliza theo dõi không phải là hoàng tử mà là Astris.

“Có một bí mật...”

Không một ai biết bí mật này

Ngoại trừ Eliza...”

Rồi một ngày, trong lúc đi tìm hoàng tử, Astris vô tình đụng phải Eliza. Eliza không nói gì cũng không hề trách mắng, chỉ nhìn Astris.

“Bí mật của Astris...”

Đó là gì?”

_Đủ rồi đấy, dừng lại đi – Eliza nói.

_Tại sao? Chị thì biết cái gì chứ, chị đâu phải là tôi – Astris lạnh nhạt trả lời rồi bỏ đi.

“Bí mật cuối cùng cũng sẽ được bật mí...”

Eliza không nói gì, chỉ nhìn theo bóng dáng Astris đã đi khuất. Ánh mắt có phần thương hại.

Thật tội nghiệp!

Thật đáng thương!

Đó là tất cả những gì mà người ta nói.

Bởi vì...

“Astris chỉ là con nuôi”

Vào một mùa đông, Astris được một người đưa đến hoàng cung, người bê bêết máu. Astris bị chiếc xua ngựa hoàng gia tông phải. Không còn mẹ, không có cha. Quốc vương và hoàng hậu buộc phải nhận nuôi Astris.

“Không một ai biết được sự thật

Đằng sau câu chuyện đó

Ngoại trừ Eliza...”

Eliza biết được sự thật về việc Astris bị xe ngựa hoàng gia tông phải. Không phải là do người điều khiển chiếc xe, mà là do Astris tự khiến mình bị chiếc xe tông.

“Mục đích của Astris là gì?”

Cái gì cũng phải có nguyên nhân của nó. Việc Astris cố tình làm thế để được vào hoàng gia cũng vậy. Ngay từ đầu, việc yêu hoàng tử cũng chỉ là giả dối. Tất cả đều là vì mục đích của Astris.

“Trả thù ột người...”

Mà Astris rất yêu thương...”

Chạy đi, Astris!

Nơi đây nguy hiểm lắm!

Chạy đi...

Và đừng bao giờ trở lại...

Một lần nữa!

“Mẹ, hãy chờ con, rồi một ngày nào đó, con sẽ trả thù ẹ.”

Có một thứ...

Được gọi là quá khứ...

Nó chứa đựng tất cả đau thương nơi con người.

Và quan trọng...

Nó biết được sự thật...

Mẹ của Astris bị một người bắt đi, và bà đã chết. Astris đã ở đó, đã chứng kiến tất cả. Cô sẽ tìm, và sẽ trả thù.

Eliza biết được điều đó, cô luôn tìm mọi cách có thể để cứu hoàng tử khỏi Astris, bởi vì Eliza thật lòng yêu hoàng tử, yêu rất nhiều.

Nhưng họ không biết, cả Eliza lẫn Astris, hoàng tử đã phát hiện ra điều gì đó giữa hai người.

“Tất cả mọi thứ đều phải có sự kết thúc

Đó là quy luật của tự nhiên...

Ngày hôm nay, ta sẽ kết thúc tất cả...”

Astris bước đi trên dãy hành lang dài hướng tới phòng của hoàng tử. Trên tay cầm một con dao sắc bén. Astris mở cửa, từ từ bước vào, bỗng cô khựng lại khi nhìn thấy một cảnh tượng khó tả. Một cô gái người hầu đang dùng một sợi dây xiết cổ hoàng tử (tưởng chuyện gì to tát = =). Astris bước lại gần, giờ con dao lên cao, đây hoàn toàn là một cơ hội tốt để cô có thể trả thù nhưng...

Về phía cô gái, cô ta cũng đã nhận thấy sự hiện diện của Astris nhưng với con dao trên tay Astris cũng đủ biết cô tính làm gì nên cô gái kia có vẻ không quan tâm lắm.

Astris đưa con dao lên cao và...

Xoẹt!

Astris cắt đứt sợi dây và nhanh chóng bắt trói cô người hầu kia lại. Sau khi làm xong, Astris mới nhận thấy sự khác lạ về hành động của mình.

“Tại sao Astris không giết hoàng tử?”

Khi Astris định bỏ chạy thì ngay lập tức bị hoàng tử kéo lại.

—Lúc đó ta tưởng nàng định giết ta? – Hoàng tử nói.

Bỗng, từ khóe mắt Astris, một giọt nước rơi xuống. Cô đưa hai tay lên dụi mắt, hoàng tử bối rối đang định nói gì đó thì đã bị cô cướp lời.

__Lúc đầu ta cũng tưởng là thế, nhưng tại sao ta lại không thể giết hoàng tử dù ngài đã giết chết mẹ ruột của ta? – Astris vừa khóc vừa nói.

__Nàng nói gì thế? – Hoàng tử hoàn toàn không hiểu Astris đang nói gì, anh hỏi.

Đột nhiên, Eliza từ đâu chạy tới nói:

__Astria, em hiểu lầm rồi, chị vừa mới điều tra được, mẹ em không phải bị bắt mà là tự nguyện đi theo cha của vị hoàng tử đây, sau đó bị bệnh qua đời – Eliza nói liền một mạch như sợ mọi việc sẽ quá muộn. Sau đó, Eliza lấy từ trong túi ra một bức vẽ và đưa cho Astris xem – Nhìn đi, chẳng phải mẹ em trông rất hạnh phúc sao?

Astris nhìn chăm chăm vào bức vẽ, nước mắt tự nhiên càng ngày lại càng rơi nhiều hơn, khiến hai người kia chẳng hiểu Astris khóc vì cái gì.

Im lặng một chút, Astris đưa tay lên lau nước mắt, nói:

__Thế... thế mà ta lại mém nữa giết chết người mình yêu.

__Nàng yêu ta thật sao? – Hoàng tử ngạc nhiên hỏi – Thế mà khi biết được sự thật, ta cứ tưởng nàng chỉ lợi dụng chứ không yêu ta thật lòng – Hoàng tử nói.

__Lúc đầu thì là thế nhưng mà... Khoan đã, hoàng tử nói thế nghĩa là... - Astris quay đầu nhìn hoàng tử.

__Ừ, ta yêu nàng – Hoàng tử cười hiền nhìn Astris rồi ôm nàng ta vào lòng.

Cảnh tượng nhìn trông thật lãng mạn làm sao. Vậy là mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp rồi nhỉ. Có lẽ chúng ta cũng nên kết thúc câu chuyện tại đây.

Chưa chắc, nếu kết thúc như thế thì thật là tẻ nhạt và hoàn toàn chẳng có gì hay. Và vẫn còn một nhân vật khiến chúng ta chưa thể kết thúc được – Eliza.

Eliza tay nắm thành đấm, răng cắn chặt môi đến bật máu, nhưng cô lại chẳng hề quan tâm vì có một thứ đã chiếm hết sự quan tâm đó.

Rốt cuộc cô cố gắng bảo vệ hoàng tử và hóa giải sự hiểu lầm này vì cái gì cơ chứ? Để giúp cho họ bên nhau ư?

Không có chuyện đó đâu!

Eliza ta nhất định sẽ trả thù!

Ta sẽ chia cắt các ngươi!

“Hãy đợi đấy!”

~~o~~ “Ác Quỷ & Thiên Thần” ~~o

~~_Wa, câu chuyện hay quá! – Hina trầm trồ khen ngợi.

__Tiếp theo thế nào hả chị Akira? Chị kể tiếp đi! – Hime hào hứng thúc giục Akira.

Nhưng Akira chỉ lắc đầu, cười nói:

__Thế là đủ rồi, đến đây thôi, bây giờ đến lượt của các em.

__A... Chuyện này hơi khó nói – Hina chọc chọc hai ngón tay vào nhau, khẽ cúi đầu xuống.

__Akira, chị phải hứa là không được kể cho bất kì ai nghe thì tụi em mới nói – Hime đưa ngón út của mình ra, nói.

Akira gật đầu rồi móc nghéo với Hime.

__Thật ra, cái chết của bộ tộc Samanua là bọn em bị một người lừa, ông ta nói là có rất nhiều kẻ phản bội ở đó, rồi đưa cho bọn em cái gì đó, bảo chỉ cần thả xuống đó là được – Hina kể lại.

“Khí độc?”

_Bọn em thấy Akira rất thân với bọn họ nên sợ chị sẽ xảy ra chuyện gì, không ngờ tất cả bọn họ chết hết luôn – Hime nói.

_Vậy bây giờ người đó đang ở đâu, các em có biết không? – Akira thở dài hỏi.

_Ngay sau đó, bọn em đã cho người điều tra rồi nhưng – Hina ngáp ngừng nói, thấy vậy Hime liền nói tiếp thay Hina – Bọn em phát hiện là ông ta đã tự tử ở trong rừng.

Nghe đến đây, Akira đột nhiên sững lại, cô nhớ tới lời nói của mẹ.

“Cha con đã tự tử ở trong rừng...”

“Không lí nào lại...?”

_Chị Akira? – Hina đột nhiên nói làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Akira.

_A... Được rồi, các em về phòng đi, chị sẽ không nói với ai đâu – Akira nói.

Hina và Hime nhanh chóng bước xuống giường, vẫy tay chào tạm biệt Akira rồi chạy đi để lại Akira vẫn còn chìm trong những suy nghĩ của mình.

“Lẽ nào lại là... Cha?”

21. Q.3 - Chương 1: Ahin Thay Đổi – Thiên Thần Gãy Cánh

Hôm nay, tại chính điện của hoàng cung Belinda, gia đình hoàng gia tụ tập rất đầy đủ, hai vị hoàng tử nước láng giềng cũng có mặt và ngay cả Akira cũng hiện diện tại đây. Quốc vương Henri và hoàng hậu Jellsey đã an vị tại chỗ ngồi của mình ở giữa cung điện.

Đảo mắt một vòng quanh phòng để chắc chắn rằng tất cả mọi người đều đã có mặt, quốc vương mới lên tiếng:

_Theo như lời kể của Hina và Hime thì ở đó có một bức tranh rất lớn, sau khi chạm vào viên ngọc ở dưới bức tranh thì có một cánh cửa hiện ra, bên trong là một ngôi nhà. Và theo như những gì mà bộ tộc Smanua báo cáo với ta ngày xưa thì ngôi nhà này không nằm trong những gì mà họ nói. Akira, con là người thân nhất với họ, vậy có biết gì về ngôi nhà và bức tranh?

Akira vẫn chỉ im lặng không nói gì, nhàn hạ đưa bông hoa hồng đỏ đang cầm trên tay đưa lên ngửi mùi hương của nó, rồi liếc nhìn quốc vương mà cười nhẹ, nụ cười chỉ như gió thoảng qua, thoáng chốc rồi iến mất, trở lại vẻ mặt lạnh lùng như ngày nào. Akira nói:

_Nếu như phụ vương đã nghe bộ tộc Samanua báo cáo thì chỉ ít cũng phải biết là có rất nhiều kẻ ngu ngốc, cả gan vào địa đạo để tìm kho báu vốn không có thật, đúng chứ?

_Đúng thế, chẳng lẽ...

_Đúng vậy, nơi đó được tạo ra vì mục đích nhốt tất cả những kẻ đó lại. Trước đây, nó rất đẹp, đương nhiên, dùng để bày người mà. Nhưng sau khi không còn người Samanua nữa thì theo thời gian, vẻ đẹp cũng biến mất.

_Oh, thế à? – Quốc vương gật đầu nói – Được rồi, đến đây thôi, mọi người có thể đi được rồi à nhưng mà Hina, Hime, hai con không được xuống đó nữa nghe rõ chưa – Quốc vương nhìn Hina và Hime nói.

Hai cô bé do bị ám ảnh bởi ngôi nhà nên đã gật đầu đồng ý ngay lập tức. Sau khi xong hết mọi việc, khi mọi người định đi ra ngoài thì mới phát hiện ra rằng Akira và Ahin đã biết mất từ đời nào. Akira thì khỏi nói nhưng đối với mọi người, Ahin hành động kiểu này thì quả thật là kì lạ. Bởi lẽ từ trước đến giờ, Ahin có bao giờ bỏ đi mà không nói tiếng nào hay không quan tâm ai như thế này?

Trong thâm tâm mọi người bây giờ đang cầu xin mong điều họ thấy không phải là sự thật. Hoàng cung này chỉ cần một Akira là đủ một rồi, thêm Ahin nữa thì còn ai dám ở lại? Chỉ nghĩ thôi cũng không dám rồi.

Haizz, hoàng cung này thật đáng thương...

~~o0o

~~Ahin cùng Silly đi dạo trong khu vườn hoàng gia. Tận hưởng những cơn gió mát thổi qua, Ahin cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhưng bên cạnh đó lại có một người chẳng hề thoải mái tí nào.

Silly liếc nhìn Ahin với ánh mắt khó hiểu. Một Ahin vui vẻ, hòa đồng, hay cười với mọi người đâu mất rồi mà thay vào đó lại là một người lạnh lùng hệt như công chúa Akira thế này, chỉ có điều là không có sát khí thôi.

_Công chúa Ahin! – Silly cuối cùng cũng chịu mở lời trước.

Ahin nghe thấy có tiếng gọi mình thì quay sang nhìn Silly với vẻ thắc mắc, Silly liền nói tiếp:

_Nếu người không cố gắng khiến hoàng tử Zen thích người hơn thì không được đâu, sẽ bị Akira giành lại đấy.

_Có cố gắng đến bao nhiêu thì cũng vô ích – Ahin lạnh nhạt trả lời.

_Người định bỏ cuộc sao? – Silly nheo mày hỏi.

_Không! – Ahin trả lời một cách chắc chắn.

_Vậy chứ... - Silly ngập ngừng hỏi nhưng Ahin đã nhanh chóng biết được Silly muốn hỏi gì nên cắt ngang cả lời Silly mà trả lời luôn:

_Ta sẽ loại bỏ Akira!

Silly cảm thấy hơi lo lắng về việc này, muốn loại bỏ người như Akira quả thật không dễ, chỉ cần đứng gần thôi đã run cầm cập, chỉ nhìn vào đôi mắt đỏ máu ấy thôi đã không thể làm gì. Nhưng đó không phải là tất cả những gì Silly lo lắng, bởi vì còn có một chuyện khiến Silly không thể không quan tâm.

“Công chúa Ahin... lẽ nào người đã quên rồi sao?”

_Công chúa Ahin... Người định sẽ tiến hành kế hoạch vào lúc nào? – Sau một hồi lưỡng lự, Silly lên tiếng.

_Uhm... Có lẽ là vào ngày mai, phải tiến hành càng sớm càng tốt – Ahin trả lời.

_Không! – Sau khi nghe câu trả lời của Ahin, Silly đột nhiên hét lên – Không thể là ngày mai!

_Người sao thế? – Ahin chau mày khó hiểu liếc nhìn Silly.

_Công chúa...Người quên rồi sao? Ngày mai là sinh nhật của công chúa Akira!

Ahin đột nhiên dừng lại trước câu nói của Silly. Sở dĩ vì cô không hề nhớ tới việc này. Chỉ mới có một năm trôi qua thôi mà cô đã quên rồi hay sao? Chẳng lẽ là do sự hận thù quá lớn đã khiến cô quên mất?

Silly nhìn Ahin đang thần thờ suy nghĩ. Cô nói thế không chỉ vì muốn Ahin nhớ ra chuyện đó mà con vì không muốn Ahin làm hại Akira.

Có một bí mật...

Một sự thật không ai được phép biết...

Kể từ ngày Akira đi...

Ahin bỗng dưng quay sang nhìn Silly làm cô hơi giật mình nhưng nhanh chóng đã lấy lại được bình tĩnh. Nhìn vào đôi mắt màu xanh nước biển đó, trông Ahin có vẻ hơi buồn. Silly cũng nhìn Ahin, cô đang mong chờ điều gì đó.

_Kế hoạch vẫn sẽ diễn ra vào ngày mai – Ahin lạnh nhạt nói.

_Công chúa... - Silly ngạc nhiên nhìn Ahin, dù biết ngày mai là sinh nhật Akira, lẽ nào Ahin lại đang tâm làm thế.

Ahin sau khi nói xong ngay lập tức bỏ đi trước. Vốn dĩ là cô sợ, sợ là chỉ cần chậm trễ thêm giây phút nào thì Zen sẽ càng rời xa cô. Sợ lắm cái khoảnh khắc đó, giống như lần Akira trở nên lạnh lùng với cô, cả thế giới xung quanh như sụp đổ.

“Xin lỗi Akira, nhưng có vẻ như chị lại phải đón sinh nhật một mình nữa rồi.”

22. Q.3 - Chương 2: Sự Thật Phũ Phàng

Akira khoác áo choàng và cài bông hoa hồng đỏ trên tóc giống như lần trước. Cô định sẽ ra ngoài tìm mẹ để làm rõ sự nghi ngờ về cha và bí mật về cái chết của bộ tộc Samanua.

...

Akira bước đi trên con đường nhỏ đầy sỏi đá hướng về phía khu rừng. Đi sâu vào bên trong khu rừng thì Akira dừng lại khi thấy hình bóng của một ngôi nhà nhỏ đơn sơ. Tiến lại gần ngôi nhà, cô đưa tay gõ hai lần vào cánh cửa.

Cạch!

Một tiếng động khẽ vang lên. Cánh cửa dần dần mở ra. Một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi bước ra. Bà nhìn người đang đứng trước mặt mình. Không nói gì. Bà chẳng qua chỉ là khá ngạc nhiên khi Akira đột nhiên tới đây.

_Con có chuyện cần nói – Akira nói.

Người phụ nữ liền nhanh chóng mời Akira vào. Bên trong ngôi nhà cũng không có gì đặc sắc lắm ngoài trừ những vật dụng và đồ vật ở đây đều được làm bằng gỗ.

Akira tiến đến chỗ bộ bàn ghế ở giữa nhà và ngồi xuống một chiếc ghế gỗ nhỏ ở đó. Người phụ nữ kia sau khi mang nước uống ra cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác.

_Hãy kể tất cả mọi chuyện về cha sau khi con đi – Akira vào thẳng vấn đề chính.

_Nếu con muốn – Bà gật đầu rồi bắt đầu nói – Thực ra vào sáng hôm sau khi con đi, cha con đã rất hối hận và đã vào rừng để tìm con nhưng khi đến nơi thì thấy con đang lên xe ngựa của hoàng gia, cha con đã quyết định sẽ để con đi theo họ vì biết ở đó chắc chắn sẽ tốt hơn ở đây.

Akira đưa ly nước lên miệng uống một chút rồi lại chăm chú nhìn bà như muốn nghe tiếp câu chuyện. Bà thở dài rồi tiếp tục nói:

_Nhưng sau đó, công chúa Ahin ra đời. Đó mới chính là người thừa kế của hoàng tộc. Bằng mọi cách, người hoàng tộc sẽ lợi dụng những người thân nhất với con để loại bỏ con, và đó chính là người Samanua. Mệnh lệnh là trên hết, cho dù quý con cỡ nào họ cũng không thể cãi lại. Để bảo vệ con, ông ấy phải loại bỏ họ trước – Bà chậm rãi kể lại câu chuyện.

Rầm!

_Ngu ngốc! – Akira sau khi nghe xong câu chuyện rất tức giận, cô đập bàn rồi đứng dậy định bỏ đi.

Lẽ nào chỉ vì lo lắng một chuyện chưa chắc gì đã xảy ra mà *** hại tất cả những người luôn quan tâm, yêu thương cô như người nhà. Những người mà lúc nào cô cần cũng cho những lời khuyên tốt nhất và đặc biệt biệt là họ luôn cho rằng cô không vô hình, cô tồn tại trong mắt họ.

Akira bước đi ra phía cửa, khi đang định mở cửa và trở lại hoàng cung thì bị bà gọi lại. Akira quay đầu lại nhìn bà. Cả hai đều im lặng không nói gì. Bà cúi người xuống lấy một thứ gì đó rồi đưa cho Akira.

_Chúc mừng sinh nhật lần thứ 19 – Bà cười, nói – Hy vọng con sẽ thích.

Akira nhận lấy món quà rồi mở cửa bỏ đi để lại một mình bà ngồi đó với những kỉ niệm ngày xưa. Đột nhiên, bà chợt nhớ ra một chuyện. Một chuyện rất quan trọng.

Akira có một đứa em gái, đứa em gái ruột duy nhất, đang làm việc ở trong hoàng cung – Silly.

~~o0o~~ Hoàng cung Belinda ~~o0o~~

o~ Khu vườn Hoàng Gia ~o

~_Hime này, nghe nói ngày mai là sinh nhật của Akira đúng không? Vậy tại mình làm gì để làm gì để chúc mừng chị ấy bây giờ? – Hina nghiêng đầu hỏi.

_Uhm, xem nào, hay tại mình làm chị ấy ngạc nhiên đi! – Hime hào hứng nói.

_Bằng cách nào?

_Chúng ta sẽ tổ chức tiệc ở đây, ở khu vườn Hoàng gia này.

~~oOo~~ Vườn hoa anh đào Vivian ~~oOo

~~Akira ngồi dựa lưng vào thân cây hoa anh đào, thở dài một tiếng rồi nhắm mắt lại cảm nhận từng cơn gió mát. Akira ngồi như thế một lúc mới chợt nhớ ra món quà mà mẹ đưa, cô mở mắt rồi cầm lấy cái túi ở bên cạnh mình, chậm rãi lấy món quà ở trong túi ra, đưa lên cao ngắm nghía một hồi lâu. Cuối cùng, Akira mới quyết định sẽ mở ra xem.

Bên trong cái hộp quà nhỏ này cũng không có gì nhiều ngoài trừ một bông hoa hồng đỏ, một bức thư và một tờ giấy được gấp làm tư một cách cẩn thận. Akira đặt tờ giấy và bông hoa hồng đỏ cùng cái hộp sang một bên rồi cầm bức thư trên tay, từ từ mở nó ra, chậm rãi đọc từng dòng chữ bên trong.

“Con gái yêu dấu của cha!

Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười chín của con đúng không? Vậy là con đã thêm một tuổi rồi nhỉ? Chúc mừng con.

Món quà cha tặng con chỉ có bấy nhiêu đó thôi nhưng cha hy vọng rằng con sẽ thích.

À còn câu chuyện cha từng kể con nghe lúc nhỏ, đoạn cuối cha chưa kể cho con nghe đúng không? Chắc là con tò mò lắm nhỉ? Cha cũng nghĩ thế nên cha đã viết đoạn cuối vào tờ giấy cho con, có lẽ hơi buồn nhưng cha vẫn mong là con sẽ thích (nói thật là cha không thích đoạn đó nên cha đã không kể con nghe.)

Cuối cùng, chúc con sinh nhật vui vẻ.

Ngày hôm nay, cha không thể ở đây để nói trực tiếp với con. Cha xin lỗi.

Dù thế nào con vẫn là con gái cha.

Cha của con.”

Akira vò nát bức thư và ném nó sang một bên.

Dù thế nào vẫn là con gái cha ư? Giả dối! Nếu thật sự là thế thì tại sao ngày hôm đó ông lại bỏ tôi, tại sao lại làm thế?

Đừng nghĩ rằng chỉ cần nói những lời đó thì tôi sẽ tha thứ cho ông. Nếu thực sự muốn thì tại sao không đến trước mặt tôi mà nói này hay tất cả chỉ là lời nói dối? Ông đang sợ điều gì, nếu có thì người đó phải là tôi chứ.

Tôi ghét ông!

Vì sao lại là cha của tôi? Tại sao sau tất cả mọi chuyện lại nói như thế? Tại sao...?

Akira ngồi co gối lại rồi cúi mặt xuống mà khóc. Cô không khóc to, chỉ khẽ rơi nước mắt. Cô không muốn bất kì ai thấy mình khóc cả. Nhất là bây giờ, cô không muốn ai biết là cô cô đơn và cô buồn.

...

Từ xa, Zen đã nhìn thấy hết tất cả, anh biết là Akira đang buồn nhưng anh không thể đến gần, ôm cô vào lòng và an ủi cô như ngày xưa nữa.

Tại sao thời gian lại trôi nhanh đến thế. Nó cướp mất tất cả những gì ta đang có và thứ duy nhất nó để lại là những kỉ niệm mà mỗi khi nhớ lại chỉ khiến chúng ta đau thêm mà thôi...

23. Q.3 - Chương 3: Chúc Mừng Sinh Nhật Akira

Khu vườn hôm nay trông thật đẹp và rực rỡ với những chiếc đèn lồng và những ánh đèn nhấp nháy được treo khắp nơi ở trên cây. Ở giữa khu vườn là đài phun nước và bên cạnh đó là một cái bàn cùng với cái ghế được trang hoàng rất đặc biệt, bên trên có đặt một bình hoa. Đây là chỗ ngồi đặc biệt dành riêng cho Akira. Xung quanh đó còn được trồng rất nhiều bông hoa hồng đỏ - bông hoa mà Akira thích nhất.

Hina và Hime đi tới đi lui, đi qua đi lại ngẩn ngía, nhìn mọi thứ một hồi lâu. Hôm nay là sinh nhật Akira, phải chắc chắn rằng mọi thứ thật hoàn hảo. Hy vọng việc này sẽ khiến Akira vui. Hina và Hime vì nghĩ như thế nên rất cố gắng cho việc này nhưng hai cô bé vẫn không chắc là Akira có thích hay không nên vẫn phải kiểm tra lại một lần nữa.

Hina và Hime đang kiểm tra nửa chừng thì Ahin cùng với Silly từ đâu đi tới với vẻ mặt khá là ngạc nhiên, nhưng biểu cảm đó rất nhanh chóng đã được Ahin che dấu một cách khéo léo. Ahin bước tới gần chỗ Hina và Hime đang đứng, vừa đi vừa nhìn phong cảnh xung quanh rồi quay sang hỏi hai cô bé:

__ Hai em tính làm gì đây? Mấy cái này là sao? – Ahin vừa nói vừa đưa tay chỉ khắp nơi.

__ Hôm nay là sinh nhật Akira, bọn em muốn cho chị ấy một bất ngờ nên mới làm cái này, chị thấy sao? – Hime ngẩng đầu nhìn Ahin cười tươi, nói.

Ahin không trả lời, chỉ quay mặt rồi bỏ đi. Nhưng Silly không đi theo Ahin mà tới gần và cúi xuống hỏi hai cô bé:

__ Công chúa có cần tôi giúp gì không?

__ Chị có thể phụ Martha chuẩn bị bánh kem – Hime nói rồi đưa tay chỉ sang chỗ Martha đang chạy tới chạy lui, tất bật chuẩn bị mọi thứ.

Silly gật đầu rồi đi sang chỗ Martha.

...

Ahin sau khi đi khỏi khu vườn Hoàng Gia được một lúc mới nhận ra là Silly không có đi theo cạnh cô. Ahin khá là ngạc nhiên và rất thắc mắc vì từ trước đến giờ có bao giờ Silly tùy ý đi mà không nói tiếng nào như thế.

Ahin đang định quay trở lại khu vườn Hoàng Gia thì bắt gặp Akira đang ngồi ở vườn hoa anh đào. Vẫn như thế, chỉ một mình, không có bất cứ ai bên cạnh. Bỗng Ahin nhớ lại lúc hai người còn nhỏ, vị trí bên cạnh Akira, luôn dành cho cô, nhưng từ lúc nào, vị trí đó bỗng dưng biến mất, chỉ còn lại một mình Akira, luôn luôn cô đơn. Akira có thể chịu được sự cô đơn đó làm Ahin rất khâm phục, vì từ trước đến giờ, nếu chỉ có một mình thì sẽ không chịu được mà khóc lên, mẫu hậu cũng vì thế mà cho Silly theo cô đến giờ.

Ahin thực ra rất quan tâm Akira, luôn muốn đến gần Akira mà nói “Chị không cô đơn bởi vì chị còn có em”, rất muốn nói thế với Akira, nhưng chưa bao giờ có đủ dũng khí để nói, vì mỗi khi đến gần thì đôi mắt lạnh lùng ấy lại nhìn cô, nó khiến Ahin sợ. Thế rồi thời gian dần dần trôi qua, ý nghĩ ấy cũng biến mất, Ahin không bao giờ đến gần Akira nữa. Từ đó, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa. Nhưng hôm nay, cô sẽ dẹp đi khoảng cách đó.

...

Bộp!

Akira ngẩng đầu lên nhìn Ahin đang tiến về phía mình, cô nhanh chóng gấp tờ giấy đang cầm trên tay làm tư và để sang một bên. Akira lại đưa mắt nhìn Ahin, chờ đợi câu nói nào đó.

__ Chị... lại ngồi một mình sao? – Ahin nhìn thẳng vào mắt Akira, lần này cô sẽ không sợ đôi mắt đó nữa đâu.

__ Lúc nào chẳng thế - Akira hơi hột trả lời rồi đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Điều này khiến Ahin có phần bức tức. Nhìn cô bằng ánh mắt như mọi lần cũng được nhưng đừng lơ cô như thế chứ. Vẻ kiêu ngạo thường ngày của chị đâu rồi, sao lại không dám nhìn vào mắt tôi?

“Chị thật đúng là khó hiểu”

_Có lẽ sẽ cô đơn mãi thế nhỉ - Ahin nói rồi bỏ đi để lại Akira với dấu chấm hỏi to đùng ở trên đầu.

Ahin chậm rãi bước đi đến vườn Hoàng Gia. Cô khẽ mỉm cười nhưng bên trong thì lại khác với biểu hiện bên ngoài, Ahin lúc này khá là buồn.

Lúc này, dù Akira có nhìn cô hay không cũng vẫn không thể nói được gì. Lúc trước, cái ngày xưa đó, vốn không phải lỗi của chị, tại em nhất quá mà thôi. Và cũng từ lúc đó em mới hiểu cảm giác của mọi người khi đứng trước chị. Khi nhìn vào đôi mắt đỏ máu đó, không phải vì nó đáng sợ mà là do nó quá đẹp, khiến người ta không thể nói gì khi nhìn thấy.

Nhưng đó chỉ là một phần lí do để em trốn tránh chị mà thôi. Còn phần còn lại, là khoảng cách của chúng ta, nó quá xa để khi em có thể nhận ra, đã chẳng thể thấy chị nữa rồi. Nhưng em vẫn cố gắng đuổi theo hình bóng đó, khi em nhìn thấy nó, dù chỉ một chút thôi nhưng thế cũng đủ để em có động lực mà đuổi theo, em lại tiếp tục chạy mong với được đến chị nhưng... cho dù cố đến cỡ nào vẫn không thể chạm tới, khoảng cách càng ngày càng xa. Khi em cất tiếng gọi với một chút hy vọng mong manh... chị không quay đầu lại.

Đó là lúc em bỏ cuộc.

Và cũng chính lúc đó, Zen xuất hiện, cứu em khỏi nơi không có chị. Vì thế, dù bằng cách nào, em cũng sẽ khiến Zen thuộc về em. Vị trí số một trong em không còn là chị nữa rồi.

Nhưng Akira này, dù chỉ là từng nhưng em đã rất vui khi ở cạnh chị. Chính vì thế, hôm nay, chúc mừng sinh nhật nhé Akira!

~~o0o

~~_Nhanh nào Akira, chị sẽ thích à xem – Hina và Hime, mỗi đứa cầm một bên tay của Akira, liên tục kéo cô đến vườn Hoàng Gia

~~o0o~~ Khu vườn Hoàng Gia ~~o0o

~~Tại đây, tất cả mọi người trong hoàng cung hầu như đều có mặt, ngay cả quốc vương và hoàng hậu cũng đến tham dự.

Đã bao lâu rồi Akira không nhìn thấy cảnh này. Khung cảnh mà tất cả mọi người đều tập trung để chúc mừng sinh nhật cho cô. Thật vui khi mình vẫn còn được quan tâm. Cho dù cả thế giới có quay mặt lại với mình, nhưng chỉ cần một người nói họ cần mình, mình sẽ có đủ dũng khí để mà tiếp tục sống.

Mọi người bắt đầu hát bài hát chúc mừng sinh nhật. Từ xa, Ahin cũng vỗ tay hát. Ánh mắt cứ nhìn mãi về phía Akira.

24. Q.3 - Chương 4: Trái Tim Của Ác Quỷ

Akira cầm trên tay tờ giấy mà ở đó là đoạn cuối của câu chuyện “Ác quỷ & Thiên thần”. Hôm qua, đang đọc nửa chừng thì tự dưng Ahin đến và nói những câu khó hiểu làm Akira phải suy nghĩ mãi mà vẫn chẳng hiểu Ahin muốn nói gì. Sau đó, khi định đọc tiếp thì Hina và Hime đến kéo cô đi đến vườn Hoàng Gia nên cuối cùng vẫn chưa đọc hết được.

Akira thở dài rồi mở tờ giấy ra, chậm rãi đọc từng dòng chữ trong đó. Xong, cô gấp lại, ném sang một bên, mặc ây bay gió thoảng cuốn tờ giấy bay đi mất. Kết thúc này, Akira quả thật không thích chút nào.

Tờ giấy được cơn gió cho đi dạo khắp một vòng quanh hoàng cung và cuối cùng dừng lại ở khu vườn Hoàng Gia.

Hime đang chơi với Ahin và Hina thì bỗng nhận thấy sự xuất hiện của ‘vật thể lạ’ liền nhanh chóng chạy lại nhặt nó lên. Sau đó, Hime đi đến chỗ Ahin và Hime, đưa tờ giấy cho Ahin xem.

_Em mới nhặt được một tờ giấy này, chị mở ra xem nó ghi cái gì.

Ahin cầm lấy tờ giấy từ tay Hime, từ từ mở ra xem. Thứ đầu tiên đập vào mắt Ahin là hai cái tên rất quen thuộc – Eliza và Astris.

Đây là... đoạn cuối của câu chuyện cổ tích mà Akira kể.

Ahin quay sang nhìn Hina và Hime. Về mặt của hai cô bé lúc này nhìn háo hức cực kì. Cứ liên tục kéo tay áo Ahin đòi nghe kể. Ahin nhìn vào tờ giấy một hồi lâu mới bắt đầu đọc.

_Eliza...

~~o0o~~ “Ác Quỷ & Thiên Thần” ~~o0o

~~Eliza luôn nghĩ rằng chỉ cần loại bỏ được Astris thì hoàng tử sẽ thuộc về mình. Vì thế, Eliza đã đến gặp Haize – một phù thủy rất nổi tiếng về độc dược.

Hiaze đưa cho Eliza một con dao. Chỉ cần dùng nó đâm chết Astris thì Astris sẽ biến thành bọt biển và không còn ai nhớ đến Astris nữa. Nhưng phép thuật nào cũng có cái giá của nó. Vào bình minh, nếu như Eliza không giết được Astris thì chính cô sẽ tan thành bọt biển và cũng lúc đó Haize sẽ đến để lấy đi trái tim cô.

Eliza cầm chặt con dao trong tay, gật đầu đồng ý rồi rời khỏi đó trở về hoàng cung.

Vừa mới đặt chân bước vào trong cung điện thì Eliza đã nhìn thấy Astris với một giỏ hoa trên tay đang đứng trên cầu thang. Được rồi, nhân cơ hội này hãy chấm dứt tất cả. Astris từ từ bước xuống, tiến lại gần và đưa giỏ hoa cho Eliza, cô cười tươi rồi nói:

_Hôm nay bọn em đã đi hái hoa và bọn em đã phát hiện một nơi có trồng rất nhiều hoa bồ công anh, loài hoa mà chị thích nhất, đúng chứ?

Eliza cầm lấy giỏ hoa rồi nhìn vào bên trong. Quả thật, Astris đã hái được rất nhiều hoa bồ công anh. Eliza rất thích loài hoa này, vì nó được tự do, không bị gò bó bởi nơi này giống như cô. Nhưng quan trọng là tại sao Astris lại có thể nhớ được loài hoa cô thích nhất chứ? Lần đầu tiên và cuối cùng Eliza nói cho Astris biết là lúc hai đứa đang đứng giữa cánh đồng bồ công anh, từ đó đến nay đã hơn mười năm rồi mà.

Astris như đoán được suy nghĩ của Akira liền nói:

_Chị đừng ngạc nhiên thế chứ, bởi vì lúc đó Eliza đã cười rất tươi, hôm đó được ở cùng chị cũng rất vui nữa nên em nhớ, vậy thôi – Astris cười nói.

Nụ cười của Astris rất đẹp, như ánh bình minh đang chiếu vào nơi sâu nhất và tối nhất trong tâm hồn Eliza vậy. Nó khiến Eliza không thể giết Astris được.

Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, đừng cười với ta như thế, bởi vì... nếu cứ tiếp tục như thế ta sẽ không thể làm hại người.

_ Eliza, chị sao thế? – Astris thắc mắc nhìn Eliza hỏi.

_Đi đi... nếu người cứ đứng đây, ta sẽ không thể tự chủ được mà giết người – Eliza đưa một tay lên ôm đầu, lúc này thật khó xử.

_Hả, chị nói gì thế? – Astris nhìn Eliza bằng ánh mắt khó hiểu.

_ TA NÓI LÀ ĐI ĐI ! – Eliza giờ đã không chịu nổi nữa mà hét lên.

Điều này làm Astris cảm thấy sợ, vội vàng bỏ chạy đi mất để lại Eliza vẫn cứ mãi nhìn theo bóng dáng của Astris.

Tối nay, khi ta đã có thể gạt bỏ đi mọi cảm xúc đối với người, người sẽ phải biến mất, để hoàng tử có thể thuộc về ta. Thứ lỗi nhé Astris.

...

Trong bóng đêm tĩnh mịch, khi tất cả mọi thứ đã dần chìm vào giấc ngủ sâu, có một bóng đen đang di chuyển rất nhẹ nhàng như không muốn ai nghe thấy cả. Eliza cầm chặt con dao mà phù thủy đã đưa cho,

tiến vào phòng của Astris rồi bước đến bên cạnh cái giường mà Astris đang nằm. Đưa con dao lên cao, chỉ một chút nữa thôi, ước mơ của cô sẽ trở thành sự thật, nhưng đôi mắt Eliza sao lại buồn đến thế.

Ánh trăng ngoài cửa sổ đưa chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào căn phòng. Eliza nhìn Astris. Trông con bé thật đẹp với làn da trắng và đôi môi đỏ hết như Bạch Tuyết. Tay Eliza bắt đầu run lên. Cô không thể giết Astris, bởi vì nó là em gái cô và đặc biệt... nó là người cô yêu thương nhất trên đời.

Eliza ngồi xuống, cứ ngồi như thế mà nhìn Astris. Thời gian dần trôi qua. Ông mặt trời bắt đầu nhô lên cao. Bình minh, nó đến rồi.

Astris ngồi dậy và vươn vai một cái. Bắc giắc, cô nhìn sang phía bên cạnh giường. Ở đó, một vài giọt nước đang dần bốc hơi. Trong phút chốc, Astris cảm thấy như mình vừa đánh mất thứ gì đó, một thứ rất quan trọng, quan trọng nhất cuộc đời cô.

~~o0o~~ “Ác Quỷ & Thiên Thần” ~~o0o

~~Ahin sau khi kể xong liền quay sang nhìn Hina và Hime, hai cô bé lúc này nước mắt và nước mũi chảy thành 1 hàng dài =.=

_Câu chuyện hay quá! – Hina nói rồi ngẩng đầu lên nhìn Ahin – Chị thấy sao?

Nhưng đáp lại câu hỏi của Hina là một câu trả lời rất là ngắn gọn và biểu cảm trên gương mặt Ahin cũng chẳng phong phú là mấy.

_Nhàm chán – Ahin nói vồn vện hai từ rồi bỏ đi.

Thực ra, câu chuyện này cũng sẽ chẳng bị Ahin chê là nhàm chán nếu Eliza giết Astris, đó là điều Ahin muốn. Cô nhìn ra ngoài vườn hoa anh đào, nơi Akira đang ngồi. Đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp nhưng cũng không kém phần đáng sợ.

“Nếu em và chị là Eliza và Astris...

Thì Eliza này sẽ không nương tay đâu!”

25. Q.3 - Chương 5: Thiên Thần Không Biết Cười

7:00 Am

Từng tia nắng nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng của Akira. Những chú chim ngoài cửa sổ cứ liên tục hót líu lo không ngừng. Akira vươn vai ngồi dậy. Bước đi ra phía cửa sổ, hít thở không khí trong lành. Xong, cô làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo như mọi ngày.

Hy vọng hôm nay vẫn sẽ bình an...

Akira mở cửa bước ra ngoài, cô định đến khu nhà kính Vivian, đã lâu rồi không đến đó, hy vọng mấy cái cây vẫn chưa chết hết.

Akira định bước xuống cầu thang, nơi dẫn ra dãy hành lang dẫn đến vườn hoa anh đào thì phát hiện có ai đó đứng dưới chân cầu thang – Ahin. Cô dừng chân, liếc nhìn Ahin, bởi vì Ahin có vẻ như đang đợi cô.

...

6:30 Am

Ahin dậy thật sớm và chuẩn bị mọi thứ một cách nhanh chóng. Cô muốn hỏi Akira một câu mà cô luôn thắc mắc nhưng chưa có dịp hỏi. Sau khi vận xong y phục, Ahin nhanh chóng chạy đến chỗ cầu thang đứng chờ Akira.

...

7:15 Am

Đứng chờ hết bốn mươi lăm phút thế này, Ahin cảm thấy rất là mỏi. Thật là, đến bao giờ chị ta mới chịu xuất hiện đây chứ? Suy nghĩ vừa dứt thì Ahin nhận thấy là có ai đó đang bước tới – Akira. Cuối cùng cũng đến.

__Có chuyện gì? – Akira vào thẳng vấn đề chính.

Ahin ngẩng đầu nhìn Akira hồi lâu. Đã bao nhiêu lần em hỏi chị câu này, chị đều né tránh, lần này chị sẽ trả lời chứ? Bởi vì em thật sự muốn biết chị đang nghĩ gì.

__Akira... có ghét ta không?

Akira tròn mắt nhìn Ahin. Vẫn là câu hỏi đó nhưng chưa bao giờ Akira có thể trả lời được, luôn trốn tránh nó. Vì Akira rất ghét Ahin nhưng cũng rất là quý. Và còn vì Ahin là người bạn đầu tiên của Akira.

...

Ahin vẫn nhìn Akira, mong chờ câu nói nào đó từ cô. Mong rằng Akira sẽ trả lời là có bởi vì chỉ cần như thế, Ahin sẽ không hối hận khi làm hại Akira.

Hai người cứ đứng như thế hồi lâu. Thời gian cứ dần dần trôi qua, Akira cảm thấy rất là mất thời gian nên mớ lời trước định tìm cách đi khỏi không khí ngột ngạt này.

__Ta...

Ahin nhìn Akira, chỉ một chút nữa thôi, cô sẽ biết được Akira đang nghĩ gì. Chỉ một chút nữa thôi...

Akira nhìn thẳng vào đôi mắt của Ahin. Lúc này đây, ở đôi mắt ấy có gì đó khiến cô rất là lo ngại. Đột nhiên, như nhận ra điều gì đó, Akira ngẩng mặt nhìn lên trên nhà. Ở nơi đó, có một cái đèn thủy tinh rất là to và dính trên cái đèn ấy là vô số các viên kim cương lớn nhỏ. Akira lại nhìn sang phía nơi có sợi dây treo cái đèn ấy.

...

Ahin thở dài. Cô đã quá mệt mỏi trong việc muốn biết Akira nghĩ gì. Chị ta cứ trốn tránh câu hỏi đó bằng cách nhìn đi đâu không làm Ahin có cảm giác như bị Akira xem là không khí. Ahin thở dài ngẩng đầu liếc nhìn Akira. Chị ta đang cười... Một nụ cười nhạt đến đáng sợ...

__Sợi dây sắp đứt rồi.

“Akira?”

Rầm!

Một âm thanh to lớn vang lên giữa không gian tĩnh mịch. Những mảnh thủy tinh văng tung tóe khắp nơi trên nền đất lạnh lẽo. Những âm thanh đó nghe thật chói tai nhưng rồi cuối cùng cũng chỉ để lại đó sự tĩnh lặng đến rợn người.

Akira ngẩng đầu ngồi dậy. Đầu cô đau quá. Hình như lúc nãy vừa có ai đó đẩy cô ra thì phải. Akira nhìn sang bên phải mình, Silly đang nằm đó...

~~o0o~~ FlashBack ~~o0o~~

~~Silly trong lúc đang đi tìm Ahin thì thấy Akira đang đứng trên cầu thang. Định chạy lại hỏi thì nhận ra là Ahin đang ở dưới chân cầu thang. Có vẻ như hai người họ đang nói chuyện với nhau nên cô cũng chỉ đứng ở một góc khuất đợi. Trong lúc đứng đợi cũng có nghe được một chút. Chợt nhận ra là câu nói của Akira có gì đó hơi kì lạ liền quanh đầu lại nhìn xung quanh thì thấy cái đèn trên đầu Akira sắp rơi xuống. Trong lúc hoảng quá, cô chạy lại đẩy Akira ra mà không kịp suy nghĩ. Cũng may là không sao...

~~o0o~~ End FlashBack ~~o0o~~

~~Ahin lẫn Akira đều tròn mắt nhìn Silly. Silly từ từ ngồi dậy, ngược đôi mắt tròn xoe của mình nhìn Akira và Ahin. Cả ba cứ đứng như tượng một lúc lâu. Akira cảm thấy là hình như Ahin và Silly có chuyện cần nói nên cũng tìm cách đi.

_Silly, cảm ơn đã cứu ta mặc dù ta không biết là người đang có ý đồ gì nhưng... cứ tiếp tục nhé! – Nói xong, Akira biến mất không để lại chút dấu vết.

Sau khi Akira đi một lúc lâu, Ahin cũng rời khỏi đó, Silly cũng đi theo Ahin.

_Công chúa Ahin... tôi... - Silly ngẩn ngại lên tiếng.

Ahin đột nhiên dừng lại, miệng khẽ nói điều gì đó nhưng rất nhỏ, dường như chỉ đủ ỉnh cô nghe.

_Công chúa? – Silly lo lắng hỏi.

_Tại sao chứ Silly? – Ahin quay đầu lại nhìn cô – Sao người lại phá kế hoạch của ta chứ? – Ahin tức giận nói.

_Tôi chỉ muốn hai người làm hòa với nhau thôi mà...

_Ta không cần người giúp đỡ! Chuyện của ta không liên quan gì đến người!!!

Ahin nói xong liền quay người định bỏ đi thì Silly mới cất tiếng nói:

_Công chúa Ahin, người thay đổi rồi...

Ahin dừng lại, không nói gì cả, có vẻ như đang chờ đợi câu nói tiếp theo từ Silly.

Silly tay nắm thành nắm, răng cắn chặt môi, nhìn trông như muốn khóc. Điều này... có nên nói hay không?

Lương lự một lúc lâu, Silly mới ngẩng đầu nhìn Ahin, giọng nói rất dứt khoát.

_Tôi... rất ghét công chúa Ahin! – Nói xong, Silly lập tức bỏ chạy đi mất để lại Ahin vẫn còn mãi đứng ở đó.

Từ hôm đó, không còn ai nhìn thấy Ahin cười nữa...

26. Q.3 - Chương 6: Chị Em Hay Kẻ Thù ?

Ahin nằm dài trên cánh đồng hoa trong khu vườn hoa hồng Picessa của mình. Mỗi ngày trôi qua, Ahin đều chỉ làm như thế. Chỉ có một mình quả thật rất cô đơn và nhàm chán, cô tự hỏi tại sao Akira lại có thể làm thế trong suốt mấy năm qua được nhỉ? Cô thở dài. Sau chuyện đó, Akira cũng chẳng có biểu hiện gì khác ngoài cái khuôn mặt lạnh lùng đó, lúc nào cũng chỉ quanh quẩn đâu đó trong vườn hoa anh đào hoặc nhà kính Vivian, còn Silly thì đã từ chức và đi mất rồi, Zen có lẽ chẳng muốn gặp cô đâu, và Yuki...

“Cậu ta hình như mình chưa nói chuyện lần nào nhỉ?” – Ahin ngồi dậy, chống cằm suy nghĩ nhưng ngay lập tức lại nằm xuống trở lại.

Yuki, cậu ta thì có liên quan gì chứ, quan trọng nhất bây giờ là Akira, Zen, Silly. Tất cả bọn họ, những người mà cô yêu thương đều đã rời xa cô mất rồi...

“Xin lỗi Akira, ngàn lần xin lỗi”

Nước mắt chảy ngược vào tim

Chị có nghe thấy chẳng ?

Hay chỉ là thoáng qua thôi cũng được

Cho em biết rằng chị vẫn mãi thương em

Hệt như lúc ban đầu.

“Ahin?”

Akira ngẩng đầu ngó nhìn xung quanh khu vườn hoa anh đào. Chẳng có ai ở đây cả nhưng vừa lúc này cô thật sự đã nghe thấy tiếng gì đó khá giống như giọng nói của Ahin và ở trong tim cô, có thứ gì đó khiến Akira rất là khó chịu. Akira nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận cái cảm giác yên bình nhưng lại không thể bởi mỗi lần như thế thì thứ duy nhất mà cô nghĩ đến đều là Ahin.

Ahin, chị rất thương em

Cũng vì thế mới nhường Zen cho em

Nhưng tại sao em vẫn cứ mãi ghét chị thế ?

Chị ước chúng ta lại có thể như lúc đầu

Hoặc là... chưa từng gặp nhau...

Ahin chạy trên dãy hành lang dài, bỗng cô bé dừng lại khi nhìn thấy cánh cửa dẫn vào khu vực cấm, phụ vương đã dặn là không được đến đây nhưng Ahin thật sự rất muốn biết bên đó có gì. Tự tin là sẽ không bị ai phát hiện, Ahin đẩy cửa bước vào trong. Cô bé tròn mắt ngạc nhiên nhìn thứ trước mắt mình – một vườn hoa anh đào. Trông nó đẹp quá. Khi đang định chạy lại gần thì phát hiện là có người đang đứng ở đó. Đó là một cô gái có đôi mắt màu đỏ và mái tóc ngắn màu trùng với màu hoa anh đào. Chị ấy có vẻ lớn hơn Ahin nhiều.

“Đôi mắt chị ấy đẹp quá !” – Cô nghĩ thầm.

Nhưng rồi lại chợt giật mình khi thấy cô gái đó đang đến gần mình. Ahin vẫn còn đang bối rối không biết phải nói gì thì người đó đã lên tiếng.

_Công chúa Ahin, người làm gì ở đây?

_A, ta chẳng qua chỉ là muốn biết ở đây có gì thôi.

_Hi, nếu vậy... vậy thì đây sẽ là bí mật giữa hai chúng ta thôi nhé – Người đó đưa một ngón tay lên miệng, nháy mắt cười.

Ahin thích thú gật đầu lia lịa. “Chị ấy thật đẹp và cũng thật tốt”- Cô bé cười tinh nghịch nghĩ thầm.

Thời gian dần trôi qua, Ahin mỗi ngày đều lén đến đó – nơi có vườn hoa anh đào và Akira. Nhưng cho dù Ahin có cố gắng giữ bí mật đến đâu thì cũng chẳng thể qua mắt được phụ vương của cô. Rồi một ngày, sau khi Ahin đi khỏi khu vườn thì Akira ngay lập tức được gọi đến chính điện.

_Akira, ta chẳng phải đã nói là không được để Ahin đi vào chỗ đó sao? Tại sao cánh cửa đáng lẽ được khóa lại mở ra như thế? Nghe cho rõ đây, ta không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với Ahin nên từ giờ con phải làm sao để Ahin không còn muốn đến đó nữa, được chứ?

_Vâng.

...

_Akira, chị đây rồi, ta kiếm chị mãi, chúng ta lại cùng chơi nữa nhé! À, nhìn xem, ta còn có mang hoa hồng đỏ đến nữa này, loài hoa mà chị thích nhất, đúng chứ?- Ahin và cười nói vừa đưa cho Akira xem cái giỏ đầy ắp hoa hồng bên trong.

Mặc dù rất thích nhưng lại không thể lại không thể cãi lệnh quốc vương. Dù rất buồn nhưng vẫn không thể làm khác. Akira cầm lấy một bông hoa hồng trong cái giỏ rồi bẻ gãy nó.

_Đủ rồi đấy, đừng có làm những chuyện vớ vẩn như thế này nữa. Tôi chán lắm rồi, tôi không muốn gặp công chúa Ahin nữa đâu – Cô lạnh nhạt nói.

_Akira có chuyện không vui sao? – Ahin mặt trông rất buồn, cô bé ngược đôi mắt tròn xoe lên nhìn Akira.

_Gì chứ, ta mà lại đi buồn chuyện gì sao? Ta chẳng qua chỉ là rất ghét công chúa Ahin thôi – Akira nói rồi ngay lập tức bỏ đi để mặc Ahin vẫn đứng khóc ở đó.

Từ trên khóe mắt của Akira, những giọt nước cứ ngỡ như là pha lê cũng bắt đầu rơi xuống. Akira vội lau đi như không muốn nó tồn tại ở đó nhưng không hiểu sao cô lại không thể ngăn dòng nước đó thôi không chảy ra.

“Xin lỗi Ahin...”

Lúc ấy, nếu như chị mạnh mẽ hơn, chúng ta đã không như thế này, đúng không?

Và... nếu như ngày hôm ấy, chị khóa cánh cửa ấy lại, thì chúng ta sẽ không gặp nhau, không quen biết nhau để rồi sau đó lại không xảy ra nông nổi như thế này.

Và đặc biệt... nếu như chị không thương em nhiều đến thế, và em cũng không quý chị nhiều thì chúng ta sẽ không phải như hôm nay.

Nhưng... chị không hối hận khi để những điều đó xảy ra. Đơn giản... vì chị yêu em như những gì chúng ta đã từng trải qua.

Em cũng sẽ vẫn mãi quý chị chứ Ahin, hết như ngày xưa ấy...?

Ahin nằm trên cánh đồng hoa nhìn bầu trời xanh.

Có một thứ mà em vẫn luôn thắc mắc. Tại sao lúc đó chị lại làm như thế, chúng ta chẳng phải đã chơi với nhau rất vui sao? Nhưng tại sao chị lại quay lưng mà bỏ em như thế? Đã có chuyện gì xảy ra? Bởi vì lúc đó, chị trông rất buồn. Rốt cuộc là tại sao?

“Nói cho em biết đi Akira...”

27. Q.3 - Chương 7: Tạm Biệt Cậu, Zen...

Cộc! Cộc!

Những tiếng gõ cửa vang lên giữa không gian tĩnh lặng, sao lại im ắng đến thế? Có lẽ như nơi đây đã hòa quyện cùng với tâm trạng buồn của một ai đó.

Cạch!

_Chúng ta nói chuyện nhé, được không?

...

Giữa khu vườn Hoàng Gia, có hai con người, một nam một nữ, đang ngồi nói chuyện với nhau. Nói thì là thế, nhưng có vẻ như chỉ có mình cô gái nói, ánh mắt cứ nhìn nơi xa xăm nào đó, không hề chú ý đến người con trai bên cạnh.

_Ta quý Akira nhiều lắm, nhiều hơn cả Zen yêu Akira. Lúc ấy, chúng ta chơi với nhau rất thân nhưng sau đó Akira đột nhiên không chơi với ta nữa, ta không hiểu, thật sự không biết mình làm gì sai mà Akira lại giận nhưng ta vẫn cố gắng làm hòa với chị ấy... Nhưng, dù có cố gắng đến bao nhiêu cũng không thể làm gì được, chị ấy càng ngày càng lạnh lùng với mọi người, sống khép mình lại, ít cười hơn. Cho đến khi Zen tới... Akira lại vui vẻ như lúc trước, ta đã nghĩ ta và chị ấy có thể trở về như lúc đó nhưng... điều ước của ta đã không trở thành sự thật, việc Zen xuất hiện khiến Akira xa ta nhiều hơn...

“Xa lắm... đến nỗi... không còn có thể với tới được nữa...”

Ta bắt đầu nghĩ, có lẽ ta nên tránh xa Akira để chị ấy ít ghét ta hơn ?

“Ta không muốn thế... vì...”

Một mình cô đơn lắm. Nhưng rồi, Silly đến... thế giới của ta không còn Akira nữa. Ta tưởng ta có thể quên chị ấy, để có thể vui vẻ bên cạnh những người ta yêu thương nhưng lúc ấy chính ta lại không biết rằng, Akira mới là người quan trọng nhất. Ta không nhận ra điều đó cho đến khi Zen đến đây một lần nữa. Ta chỉ muốn Akira ở bên cạnh ta, việc có người thứ ba chỉ khiến Akira bỏ rơi ta thôi. Ừ thì ta ích kỉ nhưng ta là thế đấy, chỉ muốn Akira là của ta thôi, là chị của ta...

“Mãi mãi...”

Nhưng bây giờ, ta đã hiểu, Akira không cần ta nữa, chỉ cần Zen thôi, ta không muốn Akira buồn, nên nếu như hai người muốn, ta sẽ từ bỏ để hai người có thể ở cạnh nhau, được chứ ?

_Công chúa Ahin là nói thật sao? – Zen ngạc nhiên nhìn Ahin, ánh mắt có vẻ nghi ngờ. Một người như Ahin, sao lại có thể từ bỏ dễ dàng như thế.

_Ừ - Ahin nói, cô dừng lại một chút rồi nói tiếp – Nhưng với một điều kiện.

Zen: (@@). Biết ngay mà, đương nhiên phải có điều kiện mới được, con gái đúng thật là...

_Vậy điều kiện là gì?

_Cậu phải hôn ta để đền bù vì đã cướp Akira đi !

Zen: (@.@). Đến thế cơ đấy. Thật là một điều kiện gây ức chế khiến người khác nghe xong muốn đập đầu vào tường để có thể ra đi thanh thản mà. Nhưng cũng may là cậu còn biết nghĩ đến Akira nên đành miễn cưỡng mà đồng ý. “Ông trời thật là độc ác mà !”- Cậu thầm nguyện rửa ông trời rồi lại bay sang thương hại cho số phận là trai đẹp của mình ==

Ông trời: Hắc xì! Hình như vừa có ai mới nhắc đến ta thì phải (_ ” _)

Zen nhìn Ahin, cô cũng nhìn cậu rồi nhắm mắt lại, cậu thầm xin lỗi Akira rồi từ từ đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Ahin, nhẹ nhàng và ấm áp. Nó khiến Ahin không muốn từ bỏ cậu nữa nhưng... Akira. Một giọt nước trong suốt và nhỏ hết như thủy tinh rơi xuống và vỡ tan trên nền đất. Một lần thôi, tôi muốn tận hưởng cảm giác khi tôi yêu và được yêu. Nụ hôn đầu tiên và cũng là cuối cùng này, tôi sẽ nhớ mãi, sẽ không quên đâu, vì... cậu là mối tình đầu của ta...

Cùng lúc đó, ở phía sau một cái cây, có một người đang đứng đó, chứng kiến tất cả nhưng có lẽ vì khoảng cách quá xa khiến người đó không thể nghe thấy được họ đang nói những gì.

Akira lùi lại một bước, hai bước rồi quay đầu lại chạy thật nhanh, cô muốn rời khỏi đó càng nhanh càng tốt, cô không muốn nhìn những gì đang diễn ra nữa có lẽ bởi nếu cứ tiếp tục đứng đó... cô sẽ bật khóc thật to và họ sẽ nhận ra cô mất thôi, Akira không muốn vì... Zen là của Ahin, cô không thể làm gì được, Akira không phải công chúa, cô đến cuối đời vẫn chỉ là một người bình thường mà thôi, và hoàng tử... chỉ có thể ở bên công chúa, mãi mãi không thuộc về Akira.

Cậu xa tôi thật rồi !

Cậu không còn bên cạnh tôi nữa rồi !

Sao đến phút cuối vẫn chỉ mình tôi là không thể quên được cậu ?

Nếu như lúc đó, tôi ngoan hơn, tôi sẽ không phải vào hoàng cung, sẽ không trở thành công chúa và tôi sẽ không gặp cậu, sẽ chẳng phải đau lòng nữa. Như thế sẽ tốt hơn cho cả hai. Và tôi vẫn sẽ mãi hạnh phúc, cậu cũng thế... nếu như chúng ta chưa từng gặp nhau...

Rầm!

Một âm thanh khô khốc vang lên và để lại sau đó là không gian tĩnh lặng đến rợn người. Một cái kệ để rất nhiều nhiều chậu cây ngã đè lên người Akira. Trên nền đất lạnh lẽo, Akira nằm yên bất động nhưng những giọt nước mắt thì vẫn cứ tiếp tục chảy ra. Từ trên đầu cô, một thứ nước lỏng màu đỏ bắt đầu chảy ra, càng lúc càng nhiều như muốn hòa quyện cùng với nước mắt. Ở đâu đó nghe như có tiếng đổ vỡ nơi trái tim.

Trên bầu trời xanh thẳm, mây đen đột nhiên kéo tới, ông mặt trời không biết từ khi nào đã trốn đi đâu mất để mặc những đám mây đen ngự trị cả một vùng trời xanh.

Tí tách!

Từng giọt mưa bắt đầu rơi, mưa nhỏ... rồi to dần, mưa càng ngày càng lớn và dường như không hề có ý định dừng lại, mưa như buồn chia sẻ nỗi buồn cùng với ai đó...

...

Ở giữa khu vườn Hoàng Gia, có một bóng người con gái đang ở đó, chỉ một mình, không có ai bên cạnh, trông thật cô đơn làm sao. Trên khuôn mặt cô ấy có lấp lánh những giọt nước trong suốt tựa như thủy tinh, có lẽ là do nước mưa hoặc là... cô ấy đang khóc

__Công chúa Ahin ? – Bỗng một tiếng nói từ đâu vang lên làm cô giật mình.

Ahin quay đầu lại nhìn người vừa nói. Yuki...

Cậu đứng đó nhìn cô, ánh mắt tỏ vẻ rất khó hiểu. Trời mưa như thế, sao cô không vào nhà mà lại ngồi đây làm gì? Chợt, cậu nhìn thấy có giọt nước nơi khóe mắt Ahin. Chẳng lẽ...

__Công chúa Ahin có chuyện gì buồn sao ? – Cậu hỏi nhưng cô không trả lời, chỉ cúi gằm mặt xuống.

Yuki tiến lại gần Ahin, cúi xuống để có thể nhìn rõ khuôn mặt của Ahin cùng với đôi mắt đỏ hoe, có lẽ vì đã khóc quá nhiều – Công chúa có thể kể cho tôi nghe nỗi buồn của công chúa được không ? Tôi sẽ không nói cho ai nghe đâu và công chúa cũng sẽ đỡ buồn hơn nếu như nói ra – Cậu mỉm cười, nụ cười dịu dàng và ấm áp, nó khiến Ahin cảm thấy bình an hơn bao giờ hết.

Liệu tôi có thể tin cậu chứ ?

Cậu lại vẫn chỉ mỉm cười nhưng như thế cũng đủ rồi, vì tôi muốn lại có thể tin ai đó ngoài Akira như đã từng cùng với Silly. Có thể giúp ta quên được Zen để lại có thể vui vẻ như ngày nào. Giúp ta nhé Yuki, cho ta thấy ta không phạm sai lầm giống như lúc ban đầu khi có thể tin rằng Akira sẽ mãi bên ta. Và đặc biệt, để ta có thể dừng cảm mà nói...

“Tạm biệt cậu nhé, Zen !”

...

Giữa đồng cỏ nát trong khu nhà kính Vivian, Akira cố gắng ngồi dậy, chậm rãi đứng lên và đi ra khỏi mớ lộn xộn đó nhưng chỉ vừa mới đi được một chút thì cô lại khụy xuống. CAkira lấy tay ôm lấy một vết thương trên tay mình, khẽ kêu lên một tiếng rồi lại tiếp tục ngất đi...

“Ta đau quá...Zen...”

28. Q.3 - Chương 8: Vì Chúng Ta Là Chị Em

Ánh nắng mặt trời chiếu sáng cả vương quốc Belinda, lấp lánh trên những tán lá vẫn còn đọng sương đêm trong khu nhà kính Vivian Akira từ từ mở mắt rồi chậm rãi ngồi dậy, cô lấy tay xoa xoa vết thương trên đầu mình.

__Á...

Akira khẽ kêu lên một tiếng rồi nhìn vào lòng bàn tay của mình lúc này đã bị nhuộm bởi một chất lỏng màu đỏ. Cô thờ dãi nhìn các vết thương trên người mình.

“Chết tiệt thật, mình không nghĩ là nó lại bị nặng đến thế nhưng chắc cũng không sao đâu nhỉ, chắc từ từ rồi cũng sẽ lành thôi mà.”

Nghĩ sao làm vậy, Akira đứng dậy bước ra khỏi khu nhà kính mà không thèm đến chỗ thấy thuốc của hoàng gia. Vừa đặt đầu nằm xuống, Akira đã ngủ ngon lành mà không cần biết trời trăng mây đất gì, mặc dù thời gian cô bất tỉnh cũng không phải là ít nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy buồn ngủ vô cùng, có lẽ cho dù có động đất, sóng thần, núi lửa phun trào... bla... bla...cũng chẳng thể đánh thức được Akira lúc này. Và có lẽ vì ngủ quá say nên cô không để ý rằng, từ trên đầu cô, những giọt máu lại bắt đầu chảy xuống, càng lúc càng nhiều. Những giọt nước màu đỏ ấy theo thân cây chảy xuống mặt đất, dường như chính cây hoa anh đào ấy đang chảy máu vậy...

Bộp!

Có ai đó đang bước tới...

__Akira? – Ahin ngó tới ngó lui cố tìm kiếm hình bóng của Akira nhưng tìm mãi mà vẫn không thấy đâu – Chắc lại ở trong nhà kính nữa rồi...- Ahi liếc nhìn khu nhà kính Vivian rồi chán nản tựa đầu vào một thân cây gần đó nhưng 0.1 giây sau lại đột nhiên ngẩng lên lại.

Cô chăm chú nhìn vào thân cây, ở trên đó là những vệt nước dài đỏ thẫm. “Là máu sao...?”

“Akira?”

Ahin ngẩng đầu lên nhìn trên cành cây. Ánh mặt trời chói lóa len lỏi qua từng tán lá cây chiếu vào mắt khiến cô khó chịu, Ahin phải lấy tay che lại mới nhìn thấy được một chút.

__Akira, chị ngủ à? Chị không sao chứ? Bởi vì ở dưới này có một số thứ không hay lắm – Ahin vừa nói vừa liếc mắt nhìn những giọt nước đỏ thẫm ấy đang nhỏ từng giọt xuống mảnh đất mẹ thân yêu, trong lòng Ahin bỗng cảm thấy bất an vô cùng.

Ahin lại nhìn lên cây. Thật rất muốn lên đó xem Akira có sao không nhưng khôn nạn thật, từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ có bao giờ trèo cây đâu! Nhưng may mắn thay, nhờ trí thông minh kiệt xuất, khôn ngoan hơn người, tài năng tiềm ẩn, sức mạnh bẩm sinh... vân vân và mây mây...Ahin đã nghĩ ra được một cách.

Cô hít một hơi thật sâu, dùng hết sức bình sinh của mình, Ahin đập thật mạnh vào cái cây. Hai, ba, nào ta cùng đập!

Nhưng buồn thay cho số phận là công chúa, vì là con gái nên kết quả đổi lại cũng không mấy khả qua. Ủ thì cây rung hoa rơi nhưng người chưa rớt @@. Không sao, thất bại là mẹ thành công, không được cách này thì mình thử cách khác.

Ngó tới ngó lui một hồi lâu, chợt nhìn thấy vài cục đá, thôi thì mình đành bắt đắc dĩ mà ôn lại kỉ niệm ngày thơ ấu vậy. Lấy đá chơi gây cảnh. Nhưng mà lỡ trúng Akira thì sao? Thôi kệ, chơi đại. Và nàng công chúa ngây thơ như con nai vàng ngơ ngác, đập chết bác thợ săn của chúng ta vừa mới nghĩ đã làm. Ném vài chục cái lên. A! May quá! Không trúng người! Ủ thì không trúng người và cũng không trúng cảnh ==”.

Thôi chưa đấy! Ta bó tay rồi. Ahin mặt không mấy vui cầm viên đá cuối cùng trên tay. Từ trước đến giờ cô có học bắn cung hay ném lao đâu mà biết mấy thứ này, vả lại mười năm rồi cô không ném đá, còn nữa, ngày ấy trong lúc tức giận lấy đá chơi đại và vô tình trúng chứ có biết gì đâu!

Ahin chán nản quăng đại viên đá cuối cùng ấy. Trong cái rủi có cái may. Trúng cảnh rồi! Hoan hô! Có lẽ số của cô là quăng đại mới trúng. Và...

Rắc!

Rầm!

Ồ thì trong cái may cũng có cái xui. Đây là lần thứ n trong đời Akira được nằm trong cái tư thế “ mặt nhìn trời, đầu đập đất” oai phong lẫm liệt thế này.

__Trời ơi! Trời sập rồi hả ?! – Akira ngồi bật dậy quay đầu nhìn tứ phía và chợt dừng lại khi nhìn thấy Ahin với đôi mắt đang mở to hết sức có thể cùng với khuôn mặt đã tái xanh.

__A...a...- Miêng Ahin lắp bắp nói không ra chữ, tay run run chỉ lên phía trên đầu Akira.

Akira bất giác đưa tay chạm vào đầu mình. Bỗng cô cảm thấy rất đau ở vùng đầu và rất là chóng mặt, mọi thứ xung quanh bỗng chốc quay mòng mòng. Akira như bị rơi vào một khoảng không không cố định, trước khi ngất đi còn nghe thấy tiếng Ahin hoảng hốt chạy lại và còn nói gì đó nhưng cô không thể nào nghe rõ được. Sau đó, vụn vụn như bị bóng tối bao trùm, tối sầm lại, và Akira không còn nhận biết gì nữa. Cô đã hoàn toàn bất tỉnh.

...

__Đay... là đâu? – Akira từ từ mở mắt. Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi khiến cô khó chịu.

__Akira... chị không sao chứ? Chị thấy sao rồi? – Ahin ngồi bên cạnh giường nhìn Akira hỏi, khuôn mặt trông có vẻ rất lo lắng.

__Không tốt lắm! – Akira trả lời ngay lập tức.

__VẬY...- Ahin định nói gì đó nhưng ngay lập tức liền bị Akira cắt ngang.

__Ahin... - Akira thở dài – Ta cảm thấy hơi mệt, ta cần nghỉ ngơi, có thể ra ngoài một chút được không?

Và câu nói này của Akira cũng đã khiến Ahin không thể chịu được nữa mà nói hết tất cả những gì luôn giữ trong lòng.

__Lại vậy nữa rồi, chị vẫn cứ mãi như vậy, luôn ích kỷ như thế, cho dù bị bệnh hay bị thương, chị vẫn giấu kín mà không cho ai biết. Sao không thử nói ra? Nói cho em biết, dù chỉ một lần thôi cũng được...

__Sao ta lại phải nói? – Akira lạnh lùng nhìn Ahin.

__VÌ... chúng ta là chị em – Ahin ngập ngừng nói.

Akira nhắm mắt lại một hồi lâu. Chẳng qua là những cuộc nói chuyện như thế chỉ khiến cô đau đầu thêm mà thôi. Akira cuối cùng cũng chịu mở miệng nhưng vẫn nhắm mắt.

__Có thể ra ngoài được không?

Ahin thở dài chán nản. Biết ngay mà, dù có nói thế nào, chị ta cũng chẳng quan tâm đâu. Ahin đứng dậy định bước ra ngoài thì Akira nói tiếp, không dài lắm nhưng những lời Akira nói lúc ấy cũng đủ khiến Ahin rất là vui.

__VÌ... chúng ta là chị em... nên những lúc em cần, chị luôn ở bên cạnh em mà...

Không phải lúc nào chị cũng bước đi mà không quan tâm em

Không phải chị không nghe thấy tiếng em gọi

Có lẽ em không biết

Nhưng chính lúc em bỏ cuộc

Chính là lúc chị quay lại nhìn em

Để em trở nên mạnh mẽ

Để em có đủ tự tin

Và rồi một ngày chị không còn bên cạnh em nữa

Em vẫn sẽ có đủ dũng khí để mà bước tiếp...

29. Q.3 - Chương 9: Tôi Yêu Cậu Nhiều Lắm

__Akira này! – Ahin ngồi bên cạnh giường, chăm chú nhìn Akira hỏi – Vì lí do gì mà chị lại bị thương nhiều như thế này ? (thắc mắc từ hôm qua đến giờ mà chưa có dịp hỏi).

__Ta bị té – Akira đáp vồn vện ba từ rồi quay sang chỗ khác nhưng ngay lập tức lại quay trở lại nhìn Ahin – Ahin... nếu như ta chết, ta thích được ở trong một quan tài kính giống như Bạch Tuyết và có một bông hoa hồng đỏ ở trước ngực ta như Aurora và đương nhiên xung quanh quan tài kính ấy cũng phải được trồng thật nhiều hoa hồng đỏ. Và nó sẽ được đặt giữa khu nhà kính Vivian này – Akira thao thao bất tuyệt và không ngừng liên tưởng về viễn cảnh “ tươi đẹp huy hoàng” ấy.

__Akira, chị... - Ahin mặt đen thui bó tay bó chân với Akira luôn, chưa chết mà đã nói gở, điều này khiến Ahin rất là bực mình nhưng đương nhiên chưa kịp để Ahin nói hết câu, Akira đã nói tiếp.

__Lúc ấy sẽ là mùa đông, tuyết rơi rất nhiều, phủ trắng cả một vùng, trời lạnh giá, nước như muốn đóng băng nhưng ... - Akira cười, nụ cười đẹp tựa như thiên thần nhưng lại mang một chút sự tinh nghịch, thứ

chưa từng có ở cô – chim vẫn sẽ hót, hoa anh đào vẫn sẽ nở, hoa hồng vẫn đỏ thắm giữa những hạt tuyết trắng và chính lúc ấy... sẽ có một thiên thần tung đôi cánh trắng mà bay lên trời cao.

_Nghe hay đấy ! – Ahin biết dù thế nào cũng không làm lạc đề được nên đành hùa theo luôn @@ - Nhưng tại sao lại là mùa đông ? Sao hoa anh đào lại có thể nở trong mùa đông lạnh giá đến thế ?

_Vì sau mùa đông chẳng phải là mùa xuân sao ? Nắng sẽ lên và tuyết sẽ tan, nàng công chúa tuyết sẽ biến mất... - Akira nói, giọng trầm xuống nhưng ngay lập tức lại trở nên vui vẻ, cười tinh nghịch nói - Còn hoa anh đào vẫn nở được vào mùa đông là do... phép màu của chị đấy !

Ahin: @@. Đúng là một câu trả lời không thể nào nhầm hơn. Ahin cười nhạt, cô biết Akira đang nói gì, công chúa tuyết chính là Akira, sẽ biến mất khi mùa xuân đến.

Cô thở dài, hoa anh đào lại có thể nở vào mùa đông được sao ? Dù cho câu trả lời của Akira có nhắm đến đâu nhưng không hiểu sao cô lại tin vào điều đó nhiều đến thế. Phải chăng vì những lời Akira nói lúc nào cũng đúng ? Từ nhỏ đã thế, có một lần cô không tin vào lời Akira nói nhưng cuối cùng nó đã xảy ra...

(‘••(‘••✕✕,-‘)••’)

Hồi ức

(‘••(‘••✕✕,-‘)••’)

“Con người không ngừng lớn lên và thay đổi...”

_Thay đổi sao? Em sẽ không bao giờ thay đổi đâu và chị cũng thế. Chúng ta vẫn sẽ mãi bên cạnh nhau, vui vẻ như bây giờ, sau này cũng thế.

_Không đâu Ahin, rồi một ngày nào đó chị sẽ thay đổi, em cũng thế. Chúng ta sẽ không còn bên cạnh nhau nữa và em vẫn sẽ sống tốt khi không có chị...

“Tất cả chúng ta đều thay đổi, Ahin...”

Rồi em sẽ thấy, sớm thôi...”

(‘••(‘••✕✕,-‘)••’) † † (‘••(‘••✕✕,-‘)••’)

“Đúng là những lời chị nói luôn đúng, Akira...”

_Thôi, nói chuyện vậy là đủ rồi đấy, ra ngoài đi Ahin, ta mệt! – Akira đột nhiên nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Ahin – À khoan đã, còn mấy thầy thuốc Hoàng gia đi đâu hết rồi ?

_À, nghe nói là bên Clarines có dịch bệnh gì đó nên họ bị điều sang đó hết rồi – Ahin trả lời rồi bước ra ngoài đã Akira nằm nghỉ.

Akira nhắm mắt lại, tận hưởng sự thanh bình mà nơi này đem lại.

Một chút thôi... Tôi muốn được hương cảm giác này... lần cuối cùng...

Zen... Đầu tôi đau quá... Đến đây đi, đến bên cạnh tôi, tôi muốn được nhìn thấy cậu, chỉ một chút thôi cũng được... và rồi chúng ta sẽ lại ở bên nhau mãi mãi, hết như lúc trước nhé... Tôi yêu cậu nhiều lắm...

A, tự dưng cảm thấy buồn ngủ quá. Có lẽ mình nên ngủ một chút nhỉ? Và có lẽ đây cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi. Khi tỉnh lại, mọi thứ sẽ trở về đúng như lúc trước... Chim vẫn sẽ hót, hoa anh đào vẫn sẽ nở, giữa mùa đông lạnh giá, chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau mãi mãi...

...

_Akira! – Zen chạy tới vườn hoa anh đào, ngó nhìn xung quanh, cố tìm kiếm hình bóng của Akira.

_Zen? – Ahin bước ra từ khu nhà kính, tay cầm một bình tưới cây màu hoa anh đào.

_Công chúa Ahin? Công chúa làm gì ở đây? – Zen ngạc nhiên hỏi.

_À, Akira bị thương nên nhờ tôi tưới cây giúp ấy mà.

_Bị thương? – Zen nheo mày hỏi lại.

__Ừ, ta cũng không biết tại sao. Giờ chị ấy đang ở khu tĩnh dưỡng Hoàng gia – Ahin đưa tay chỉ về chỗ gần khu vườn Hoàng gia.

Ngay lập tức, Zen liền chạy đi theo hướng Ahin chỉ, để cô lại một mình với bao nhiêu cảm xúc rối bời. Dù sao cậu cũng là người cô từng yêu, Ahin không thể ngay lập tức quên được cậu.

“Tại sao không có cách nào đó khiến ta có thể nhanh chóng quên được cậu ?”

Ahin vừa mới định quay trở lại vào khu nhà kính thì đã giật mình khi bắt gặp Yuki đang đứng trước mặt.

__Sao lúc nào gặp tôi cũng thấy công chúa khóc mãi thế? – Cậu nói, mặt thoáng chút buồn khiến Ahin không hiểu vì sao.

__Ta không có ! – Ahin phũ phàng phủ định ngay lập tức.

__Rõ ràng là có...

__Ta đã nói là không ! – Ahin nói gần như hét, nhanh chóng chạy lại vào khu nhà kính Vivian nhưng suy nghĩ vừa mới xuất hiện, người chỉ mới di chuyển được 1mm thì đã bị cậu giữ tay lại.

Ahin quay đầu lại nhìn cậu. Cô định giật tay ra nhưng không hiểu vì sao cô không thể làm thế.

__Tại sao cứ nhất thiết là Zen ? Không thể là ta được sao ? – Yuki nói, khuôn mặt có vẻ rất nghiêm túc.

Thật ra lúc trước cậu cũng đã từng đến đây một lần và đã vô tình nhìn gặp Ahin. Lúc đó, Ahin rất thân thiện với mọi người, lúc nào cũng cười tươi như hoa vậy. Nhưng rồi khi trở lại đây, nụ cười ấy không còn giống như trước nữa, đầy gượng gạo và không hề chân thật. Cậu không thích cô như thế, cậu muốn đem lại nụ cười ngày xưa cho cô. Và không biết từ lúc nào, cậu đã yêu Ahin mất rồi.

...

__Ta xin lỗi nhưng... - Ahin cúi gầm mặt xuống, bối rối nói.

__Không sao... - Yuki mặt thoáng nét buồn nhưng vẫn cố gắng cười thật tươi nói – Ta sẽ chờ... chờ đến khi công chúa thật sự quên Zen và yêu ta. Đến lúc ấy.. đừng vội nói gì nhé – Cậu nói xong liền quay lưng rời khỏi khu vườn hoa anh đào.

Ahin ngồi phịch xuống đất. Mặt cô nóng bừng, tim thì đập rất mạnh và nhanh. Ở nơi cổ tay vẫn còn một chút hơi ấm từ cậu. Ahin thích Yuki nhiều lắm nhưng cô không thể chấp nhận cậu. Ahin không chắc cậu sẽ ở bên cô mãi mãi hay lại bỏ đi giống như Akira, Zen, Silly... Cô sợ việc đặt niềm tin vào ai đó thật nhiều, tin tưởng rằng người đó sẽ ở bên cạnh mình mãi mãi rồi đến phút cuối cùng, thứ mà cô nhận lại chỉ là sự đau khổ và cô đơn khi người đó đi mất.

“Xin lỗi... rất xin lỗi... Ta cũng yêu cậu nhiều lắm nhưng ta không muốn phải đau khổ thêm một lần nào nữa...”

30. Q.3 - Chương 10: Ngoại Truyện: Cổ Tích Mùa Đông

Akira đang ngồi đọc sách trong nhà kính Vivian, bỗng từ đâu có tiếng ai đó gọi tới. Cô quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa của khu nhà kính, như đang chờ đợi một cái gì đó và...

Rầm!

Một tiếng động long trời lở đất vang lên, gần như muốn lay chuyển cả khu nhà, khói bụi bay mù mịt. Từ trong làn khói lẫn bụi ấy, một hình bóng nhỏ bé đột nhiên phóng ra và chạy đến chỗ cô với tốc độ tên lửa, rồi “nó” nhảy vào lòng cô ngồi yên vị, đúng hơn là cố định. Akira cúi xuống nhìn “vật thể lạ” đang ngồi ở trong lòng mình, “nó” cũng ngẩng đầu ngược nhìn Akira rồi cười hi hi.

__Em đang làm gì thế? Có chuyện gì sao? – Akira lắc đầu bó tay với sự phá hoại trên cả phá hoại của cô nhóc này rồi lại đưa cuốn sách đang cầm trên tay lên đọc tiếp.

_Lạnh lùng quá đấy Akira, em chỉ muốn chị kể chuyện cho em nghe thôi mà – Ahin nhăn mặt nhìn Akira nói.

_Gi? Chẳng phải chị vừa kể chuyện cho em nghe cách đây năm phút trước sao? – Akira cau mày liếc nhìn Ahin lúc này cũng đang nhìn mình với đôi mắt to tròn ngẩn lẹ. Akira quay ra nhìn cuốn sách rồi lại nhìn Ahin, rồi cả hai im lặng mà nhìn nhau...

Năm phút sau...

_Thôi được, kể thì kể, nhưng nếu bây giờ em nghe thì tối chị sẽ không kể nữa đâu đấy ! – Nhận thấy mình có lẽ sẽ không thể yên ổn từ giờ đến tối nếu không kể chuyện cho Ahin nghe nên Akira đành phải bỏ cuộc nhưng trước khi kể không ngần ngại dọa Ahin.

_Vâng ! – Ahin cười tươi nói, xem chừng không hề quan tâm đến lời nói dó của Akira, giống như chỉ cần được nghe kể chuyện thì mọi thứ có sao cũng không quan tâm.

Akira gật đầu rồi cô lại nhìn vào cuốn sách đang cầm trên tay, thì ra cuốn sách mà nãy giờ Akira đọc là truyện cổ tích.

_Được rồi... - Akira lấy một hơi thật sâu rồi bắt đầu đọc – Câu truyện có tên là “Cổ tích mùa đông”... Ừm... Trong một khu rừng nọ...

o

Cổ tích mùa đông

o

Có một cậu bé sống trong khu rừng tuyết phủ, mùa đông rời khỏi căn nhà gỗ mang theo những người bạn nhỏ đầy hiếu động. Cậu cầm theo một cái xẻng và một cái xô, đầu đội một chiếc nón giống như nón phù thủy, chân đi một đôi bốt cũ kĩ.

_Chúng ta cùng đắp tượng người tuyết nào ! – Cậu nói với những người bạn nhỏ của mình, đó là những loài động vật sống trong khu rừng.

Bầy thỏ hưởng ứng trước tiên. Rồi đến chú gấu đang ngủ đông cũng bị kéo ra khỏi hang, nhưng chú gấu này lại rất mê ngủ, chú ta cứ lắc đầu nguầy nguậy và khóc hức hức khi bị bầy thỏ kéo khỏi hang. Bực mình, một chú thỏ đã đập chú ta một phát khiến chú ngã lăn ra đất và bị ứ đầu. Cậu bé nhìn chú gấu tội nghiệp rồi cười, lũ chim cũng nhìn chăm chăm vào chú. Giữa tiếng cười nói, công chúa tuyết đã thành hình.

Đêm dần xuống. Dưới ánh trăng bạc, những nàng tiên tí hon bắt đầu xuất hiện...

_Ôi, đứa trẻ mới dễ thương làm sao! – Một nàng tiên nói khi nhìn thấy công chúa tuyết, tay cầm một cây đàn – Hãy cùng đánh thức cô bé dậy nào! – Nàng tiên nói rồi đưa tay lên dây đàn.

Tiếng đàn hạc du dương vang khắp khu rừng. Và một, hai, ba, công chúa tuyết từ từ mở mắt. Nàng vui mừng cảm ơn các nàng tiên.

_Hãy ghi nhớ điều này... - Nàng tiên nói với công chúa tuyết- Chỉ có trái tim con người mới đem lại cho con cuộc sống thực sự...

_Con người ư? Con có thể gặp họ không? – Nàng hỏi.

_Tất nhiên rồi! Hoàng tử của con chỉ ở ngay bìa rừng kia thôi – Các nàng tiên vui vẻ đưa tay ra, dẫn đường cho nàng đi – Hãy đi nào !

Thế là, băng qua rừng già và bóng tối, công chúa tuyết tới trước căn nhà gỗ.

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên. Cậu đứng dậy, rời khỏi cái bàn và lò sưởi ấm áp cùng với chiếc ly sữa nóng và quyển sách đang đọc ở trên bàn, tiến về phía cánh cửa gỗ rồi cậu mở nó ra. Tròn mắt ngạc nhiên, cậu nhìn người đang ở trước mắt mình. Công chúa tuyết cười và đưa tay ra, nàng nói với cậu.

_Chàng có muốn trở thành hoàng tử của em không?

Các nàng tiên đứng nép bên cửa sổ, muôn thú trong rừng cũng ngó nhìn họ. Cậu đưa tay ra, cầm lấy tay nàng. Giây phút đó, câu chuyện cổ tích đã trở thành sự thật.

Nàng hỏi cậu về những bông hoa rồi đưa con rùa cho cậu xem khi nghĩ chúng là những bông hoa ấy, cuối cùng lại khóc hu hu khi biết chúng không phải là hoa ==”.

Chàng trai nhỏ ta cho cô bé khung cảnh của bốn mùa. Xuân ấm áp với những đồng bằng hoa phủ. Hạ rạng ngời trên từng tán cây xanh. Thu dịu dàng bên những đồng lúa mì vàng óng. Cô mong đợi biết bao cảnh sắc đó và cả nụ cười rạng rỡ ấy của cậu bé.

Thời tiết dần ấm lên. Băng bắt đầu tan chảy. Nữ thần mùa đông cũng sắp phải rời đi.

_Hãy đi cùng ta, em gái ! – Nữ thần mùa đông một tay cầm lấy tay công chúa tuyết, tay còn lại đặt trên má nàng – Em không thể nào tồn tại trong những mùa ấm áp đâu.

_Không – Nàng cầm lấy tay nữ thần đặt trên đôi má mình, mỉm cười – Em muốn ở lại.

Nữ thần buồn bã nhìn nàng khi nghe câu trả lời đó, nàng nói tiếp:

_Xin đừng lo lắng, em sẽ trở thành con người mà. Em muốn được thấy cả bốn mùa – Nàng cười tươi nói.

Không chỉ là sắc trắng tinh khôi của mùa đông giá, nàng muốn được thấy nhiều hơn.

Khi cánh bướm đầu tiên đậu xuống khung cửa sổ, cũng là lúc tuyết không còn phủ lấy căn nhà gỗ.

Chàng gió bắc buồn bã dõi theo người em gái trong khung cửa... Em làm sao hiểu được sự thay đổi của con người ? Cậu bé sẽ lớn lên. Sẽ học cách yêu. Sẽ học cách quên.

Nàng công chúa tuyết dần tan ra vì sự ấm áp của mùa xuân. Xuân đến, rực rỡ trên những cánh đồng đầy hoa cỏ. Nhưng cảnh sắc ấy, nàng không thể nào nắm bắt. Nàng chỉ có thể là nàng công chúa tuyết của người mà thôi. Nếu bị lãng quên. Nàng sẽ ngừng tồn tại. Nàng bước đi trên những đồng bằng đầy hoa. Nàng khóc, khóc một lần cuối cùng và rồi hóa thành những giọt nước và biến mất mãi mãi.

Trái tim người, liệu có còn đủ chỗ ột giọt nước mắt pha lê ?

Con người vẫn không ngừng lớn lên, và thay đổi...

o0o

~

_Thay đổi sao? Em sẽ không bao giờ thay đổi đâu! – Ahin cười, nói với Akira ngay khi vừa kết thúc câu chuyện – Và chị cũng thế, chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau và luôn vui vẻ hết như bây giờ...

_Không đâu Ahin – Akira cắt ngang lời Ahin – Rồi sẽ có một ngày, chị sẽ thay đổi, em cũng thế, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

“Rồi em sẽ thấy, sớm thôi”

Ahin mặt ngây thơ như con nai vàng ngơ ngác, đầu cô bé hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng.

_Ừm... Akira này! – Cô bé kéo tay áo Akira, cười nói – Thêm một truyện nữa !

_Eh ?! Chị đã nói đây là truyện cuối cùng của ngày hôm nay mà !

_Đâu có, chị nói là tối sẽ không kể chuyện nữa chứ đâu phải bây giờ.

_Em... em... chơi chị hả ????!!!!

_Hi, kể tiếp đi Akira!

_Khôngggggg !!!!!!!!!!!

Và thế là, giữa bầu trời trong xanh, mây trắng xóa, nắng huy hoàng, mây lộng lẫy... Một tiếng hét thất thanh vang lên làm rung động cả địa cầu @@

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sad-love-story>